

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

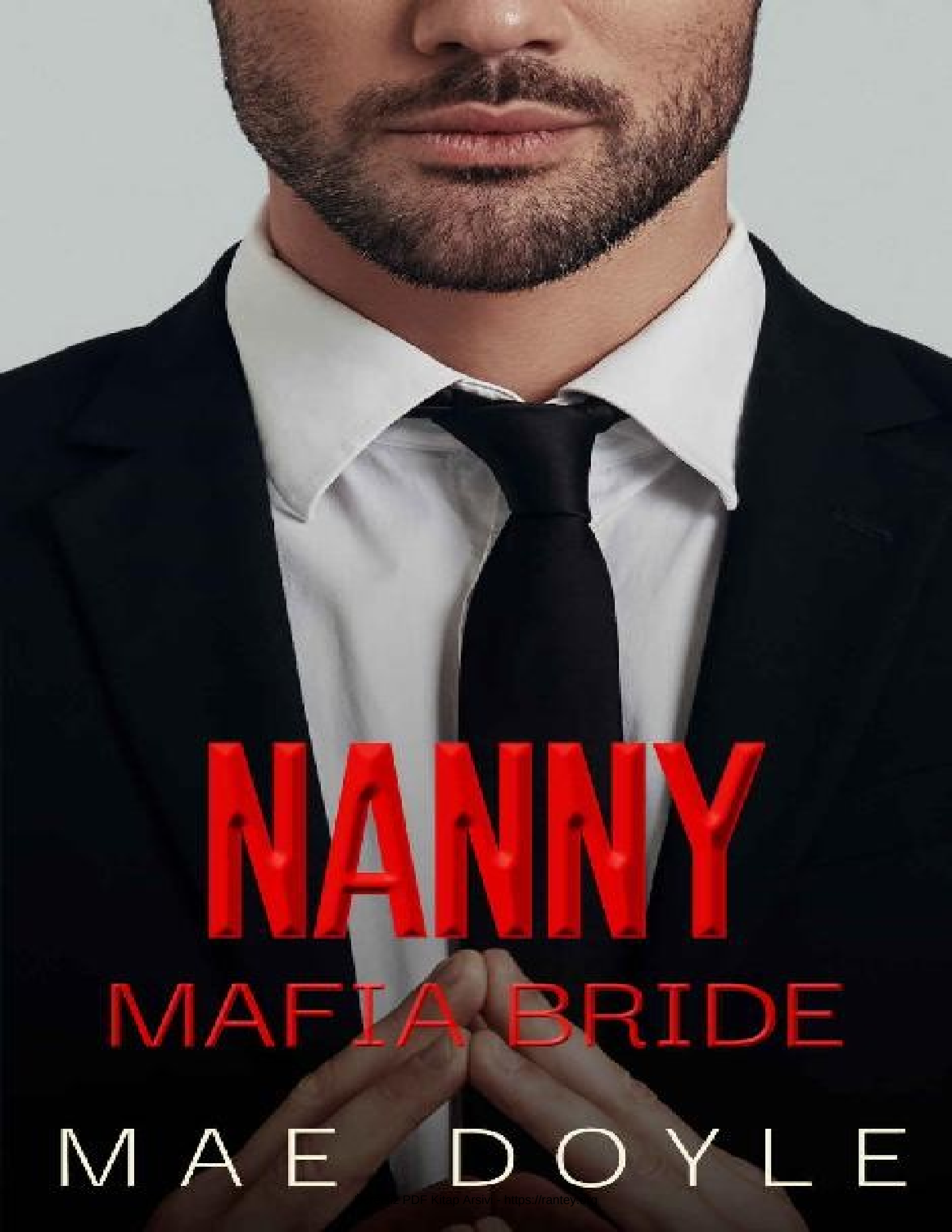
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NANNY
MAFIA BRIDE

MAE DOYLE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

DADI MAFYA GELİN

KARANLIK BİR MAFYA ROMANTİZMİ

MAE DOYLE

İÇİNDEKİLER

1. Maggie
2. Sean
3. Maggie
4. Sean
5. Maggie
6. Sean
7. Maggie
8. Sean
9. Sean
10. Maggie
11. Sean
12. Maggie
13. Sean
14. Maggie
15. Sean
16. Maggie
17. Sean
18. Maggie
19. Sean
20. Maggie
21. Sean
22. Sean
23. Maggie
24. Sean
25. Maggie
26. Sean
27. Maggie
28. Sean
29. Maggie
30. Sean
31. Maggie
32. Sean
33. Maggie
34. Maggie

35. Sean
36. Sean
37. Maggie

MAGGIE

I Benim klimam bozuldu. Sadece gerektiği kadar soğuk hava bırakmakla kalmadı, şimdi de korkunç bir sızlanma sesi çıkarıyor.

Ünitenin içinde çok önemli bir şey kopmuş gibi.

Tıpkı akıl sağlığım gibi.

"Şu anda ciddi misin?" Ünitenin üzerinde durup uzun siyah saçlarımı ensemden kaldırıyorum ve düzgün düşünebilmek için hızlıca at kuyruğu şeklinde bağlıyorum. Terden sırlıklam olmuşken ve sinirlerim tepemdeyken bunu yapmak çok zor ve klima bir kez daha ciyakladığında onu tekmeliyorum.

Sert değil, dikkatinizi çekerim. Ama o kadar sert ki, gevşeyen her şey şimdi daha da gevşiyor ve en iyi arkadaşlarım gülüyor.

"Yardım edebilirsin," diye suçluyorum, yüzünü ona dönerek. Olivia bir boğayı sakinleştirmeye çalışır gibi ellerini önünde kaldırıyor.

"Birini arayabilirsin," diye öneriyor. "Ev sahibiniz gibi."

"Larry mi?" Alay ediyorum ve kanepede yanına oturmaya gidiyorum. Minderler çok yumuşak ve omuzlarımız birbirine çarpına kadar içine gömülüyorum. "Larry onunla çıkmadığım sürece burada ateşli olup olmadığımı zerre kadar umursamıyor. Sanırım beni cezalandırıyor."

"Buna karşı yasalar var," diyor Olivia yardımsever bir şekilde. "Ayrımcılık yasaları, bahse girerim. Tek yapmanız gereken davanızla ilgilenmesi için bir avukat tutmak ve sanırım ona sonuna kadar dava açabilirsiniz."

Bir süre ona bakıp ciddi olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum. Olivia'nın harika bir poker suratı var, bu yüzden ciddi olup olmadığını anlamak zor olabiliyor, ama sonunda kahkahayı patlattığında ben de gülüyorum.

"Doğru," diyorum ve kendimi iterek mutfığa gidip ikimize de birer bardak buzlu su getiriyorum. "Eminim şehirdeki her avukat benim davamı ücretsiz olarak almak için can atıyordur. İhtiyacım olan şey şu anki işimden daha iyi bir iş. Çocukları seviyorum Olivia, ama ne para kazandırmıyor biliyor musun?"

"Anaokulu öğretmenliği mi?" Bardağı benden aldı ve suyun bir kısmını bana doğru fırlattı. "Bunu sana uzun zaman önce söylemiştim Maggie. Peki, ne yapacaksın? Başka bir öğretmenlik pozisyonu mu arayacaksın?"

Ona cevap vermeden önce bardağımın yarısını boşaltıp sehpanın üzerine koyuyorum ve bardak altlığı kullandığımdan emin oluyorum. Evim boktan olabilir ama bu tüm mobilyaların üzerinde su halkaları bırakmam gerektiği anlamına gelmiyor. "Emin değilim," diyorum ona, başka ne yapmak isteyebileceğimi düşünerek. "Öğretmenliği seviyorum ama bu işten para kazanmaya benzemiyor."

"Bunun şerefine." Olivia kanepede arkasına yaslanıp ayaklarını sehpanın üzerine koyduktan sonra derin bir iç çekti. "Bugün Cumartesi ve bu hafta sonu hava hiç serinlemeyecek. Aslında, sanırım sıcak hava dalgasına yaklaşıyoruz."

İnliyorum. Bütün yaz kendimi büyük bir sıcak hava dalgası gibi hissettim. Elbette Larry'den klimamı tamir etmesini bir kez daha isteyebilirim, ama cevabının her istediğimde olduğu gibi aynı olacağına dair oldukça iyi bir his var içimde. Bana önce onunla bir randevuya söyleyecek, ben de güleceğim, sonra sinirlenecek ve ben de mağarama çekileceğim.

Ama benim dairem bir mağara değil. Mağaralar serin ve karanlıktır ve sanki güneşte yaşıyormuşum gibi hissederim.

Sorun şu ki burayı gerçekten seviyorum. Şehir merkezinde yaşıyorum, bu da Main Street'teki tüm geliş ve gidişlerin harika manzarasını görebildiğim anlamına geliyor. Tabii ki, hafta sonları bardan bara koşuşturan insanları seyretme keyfi için çok para ödüyorum ama umurumda değil.

güzel ve serin olduğunda, balkonda oturup caddenin karşısındaki restorandan gelen canlı müziği dinliyorum. Kar yağdığında ve şehir kapandığında kendimi bir kar küresinde ya da Hallmark filminde yaşıyor gibi hissediyorum. Klişe, biliyorum ama burayı gerçekten seviyorum.

Sadece kanepenin içinde eriyorum ve bu sıcakta hayatta kalabilmem için Olivia'nın beni kanepeden sıyırması gerekecek.

"Tamam." Ellerini kalçalarına vuruyor ve inleyerek ayağa kalkıyor. "Burada daha fazla kalamam, Mags. Seni seviyorum, gerçekten seviyorum, ama burada buharla ölmek istiyorsan, bunu kendi başına yapmak zorundasın. Hadi, bir yere gidelim."

"Nerede?" En iyi arkadaşıma bakıyorum ama hareket etmiyorum. "Fark eder mi? Kliması olan bir yer?"

"Önce duş almam lazım." Nasıl görüldüğümü düşünmek bile istemiyorum. Ya da nasıl koktuğumu. Tek bildiğim, şu anki halimle başka birini kendime benzetmemin mümkün olmadığı. "Nasıl da çölde maraton koşmuş gibi görünüyorsun?"

"İyi genler. Terlemediğimi biliyorsun." Omuz silkiyor ve elimi tutarak beni ayağa kaldırıyor. "Duş al. Üstünü değiştir. Buradan çıkmam lazım ve senin de on dakikan var."

"On mu?" Yatak odama doğru yürürken bile itiraz ediyorum. "Saçlarım hâlâ ıslak olacak."

"Umurumda değil," diye sesleniyor arkamdan. "Sen en iyisisin Maggie, ama seni sauna gibi dairenden kurtarmama izin vereceksen en azından duş almalısın. Hadi, birkaç blok ötedeki dondurmacıya gidelim, sonra da internetten iş ilanlarına bakarız."

"Müşteri hizmetleri yok," diyorum yatak odasından geriye doğru eğilip ona bakarak. "Ciddiyim. Garsonluktan nefret ediyorum. Bankada ya da onun gibi bir yerde çalışmak da yok. Ruhumu kaybetmek istemiyorum," diyorum ürpererek.

"Tamamdır." Piknikte biraz fazla samimi davranan bir sincabı kovar gibi ellerini bana doğru çırpıyor. "Eminim ki

Sana bir şeyler bulabiliriz ama burada oturup telefonumdan bakamam. Git hadi. Git. Yeni bir sayfa açmanın ve daha iyi bir iş bulmanın zamanı geldi, böylece çalışan bir klimaya sahip olmak için ev sahibiyile yatmanı gerektirmeyen bir yerde yaşayabilirsin."

Yatak odama geri döndüğümde yüzümdeki sırtışa engel olamıyorum. Olivia her zamanki gibi haklıydı. Burada, apartmanımda oturup durumum için üzüldükçe daha da . Hayır, her ne kadar Larry'nin dairesine gidip randevu sözü vermeden klimamı tamir etmesini istesem de, Olivia haklı.

Buradan gitmek benim için en iyisi. Benden sadece randevu talep etmesi bir şeydi. Geçen hafta işe gittiğimde onu kapımın etrafında dolanırken yakaladığıma eminim ama orada olmak için iyi bir nedeni yoktu. Olivia'nın ısrarı üzerine kapımın iç tarafına bir zincir taktım.

Muhtemelen önemli bir şey değil ama evimin anahtarı onda ve bakmadığımı düşündüğü anlarda beni izlemesi tüylerimi ürpertiyor.

Ürkütücü adam. Dairemi seviyorum ama bazen her şeye sahip olamıyorsunuz ve eğer yeni bir işe girip taşınmak sadece tüm yaz boyunca çalışan bir klimam olacağı anlamına gelmiyorsa, aynı zamanda her gelip gittiğimde Larry'nin asansöre binmesini önleyebileceksem, buna değerdir.

Sevdiğim bir iş bulabildiğim sürece tabii. Dışarıda benim gibi biri için bir şeyler olmalı, uyum sağlayabileceğim bir yer.

Her şey buradan daha iyidir.

S E A N

I

Sara'nın bir tomar peçete almak için tezgâha doğru yürümesini izlerken nefesimi tuttum. Ona iki tane gönderdim.

İki peçete.

Onları dikkatlice saymak yerine, iki avuç dolusu ile bana geri dönüyor, tezgahın arkasında çalışan adamın kafasının arkasına hançer gibi baktığı gerçeği dışında bu o kadar da kötü olmazdı.

Bana ulaşana kadar dondurmacıda onu izliyor, sonra gözlerinin önce benim yüzüme, sonra Gavin'inkine, sonra da Fred- dy'ninkine kayışını izliyorum. Yüzü solgunlaşıyor ve aceleyle yere bakıyor, belli ki tezgâhı temizlemekle meşgul.

"Teşekkürler hayatım," diyorum Sara'dan bir peçete kaparak. "Dondurmanı beğendin mi?"

"Evet, baba." Önündeki banana split'ten kocaman bir ısırık alıyor ve ben de bana bakan Freddy'ye dönüyorum.

"Ne?"

"Kafan oyunda değil. Hadi kardeşim, kurduğumuz dağıtım hatları hakkında gerçekten konuşmamız gerekiyor."

O haklı. Bu sıcak Cumartesi günü yapmak istediğim son şey kardeşlerimle oturup kızım beni dinlerken iş konuşmak ama başka seçeneğim yok. Sara'yı benim için tutacak güvenilebileceğim birine ihtiyacım var,

Gavin'in eşi Clara sık sık bebek bakıcılığı yapsa da, tüm gün boyunca planladığı bir şey vardı.

Ayrıca, o benim baldızım ve yardım için her zaman ona güvenmek istemiyorum. Sadece tatlı küçük kızıma hayır diyemeyecek kadar iyi biri değil, aynı zamanda kendisi de bebek sahibi olmaya yaklaşıyor ve eminim ki en son isteyeceği şey bütün gün elleri ve dizleri üzerinde oyun oynamaktır.

"Doğru. Çizgiler." Sara iyi, hemen yanımda, ama yine de kardeşlerime odaklanmak için kendimi ondan başka bir yere bakmaya zorlamam gerekiyor. O gece onu eve getirmek ve annesiz bir kız çocuğuna sahip olmak gerçek bir şok olmuştu ama gerçekten onun için her şeyi yapardım. O benim hayatım ve ışığım ve onu kimseye emanet edemem.

"Matty'den haber aldın mı? Bana bugün bir ara seninle bir depo satın alma konusunda temasa geçeceğini söyledi." Freddy kahvesinden bir yudum alıyor ve cevabımı bekliyor. Başımı salladığımda gözlerini deviriyor. "Lanet olsun, acele etmemeyi çok iyi biliyor, değil mi? Arayacaktır, biliyorum, ama o depoya ihtiyacımız var."

"Nerede o?" Birisi dondurmacıya giriyor, beraberinde bir sıcaklık dalgası getiriyor ama hiçbirimiz kafamızı kaldırıp bakmıyoruz. Hep böyle oluruz, olan bitene o kadar odaklanırsınız ki sanki dünyanın geri kalanı kapanır ve söylenenler dışında hiçbir şeye odaklanamayız. "Şehirde mi?"

"Hayır. Şehir dışında, Teksas'a doğru biraz genişlememize yardım ediyor. Malzemeleri sınır ötesine taşıyıp orada depolayabileceğiz, hem de hiç tanımadığımız birini göz kulak olması için işe almak zorunda kalmadan. Bu akıllıca bir hamle, sadece bunu yapmamız gerekiyor."

"Onu arayabilirim," diye teklif ediyorum ama Freddy başını sallıyor.

"Matty bazen hıyarın teki oluyor. Bırak gibi seni arasın."

Kapı tekrar açılıyor, tepedeki zil dondurmacıya her giriş çıkışta neşeyle tıngırdıyor. Buraya geldiğimizden beri sürekli bir hareket telaşı var çünkü burası o kadar

Dışarısı sıcak. Sanki herkes ve anneleri içeri girip serin bir şeyler yemeye karar vermiş gibi, ama onları suçladığımı söyleyemem.

Normalde iş konuşmak için böyle halka açık bir yerde buluşmazdık ama Sara gerçekten dondurma istiyordu ve hafta başında ona dondurma alacağıma dair söz vermiştim. İş ve onunla ilgilenmek arasında denge kurmak zor ve onu bir anaokulu programına sokmam gerektiğini biliyorum, ama bırakıp gitmek gerçekten zor.

Her sabah onu yabancılara bırakma ve işle ilgili her şeyi hallettikten sonra onu almak için zamanında orada olabileceğimi umma düşüncesi beni hasta etmeye yetiyor. Okul Sara için harika olurdu ama yine de tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı bulmam gerekiyor.

Yemin ederim, Gavin aklımı okuyor. "Biliyorsun, bebeğimiz doğduğunda, Clara ihtiyacın olursa Sara'ya biraz yardım edebileceğini söyledi. Onu seviyor Sean, sadece hamile olduğu için çok yorgun."

"Biliyorum ve güven bana, çocuklarla arası çok iyi. Ama Sara'ya bakması için onu kullanmaya devam etmek istemiyorum. Daha kalıcı bir şeye ihtiyacım var."

Freddy "Okul öncesi," diyor ama Sara'yı bir yere bırakma konusunda ne hissettiğimi biliyor ve ben başımı sallıyorum.

"Henüz değil. Belki gelecek yıl, ama şu anda onun evde biraz daha uzun kalmasını istiyorum. Dengeyi sağlamak zor ama ben iyiyim."

Gavin, "Yorgunsun," . "İnan bana, bunu görebiliyorum çünkü gözlerinin altında Clara'nın bütün gece boyunca hasta olduğu zamanki çizgilerin aynısı var. Bir dadıya ihtiyacın var." Bana sırtıyor ama ben önce anlamıyorum.

Dadı mı? Bu düşünce hiç aklımdan geçmemişti. Bir an , sonra başımı salladım. "İhtiyacımız olan son şey, kim olduklarını gerçekten bilmeden birini evime davet etmem. Onları inceleseniz bile, çocuğunuzla iyi geçineceklerini ya da çocuğunuzun onlardan hoşlanacağını garanti etmenin bir yolu yok. Sara seçicidir."

Ne demek istediğimi anlatmak için kızımı işaret ediyorum ama o bana bakmıyor. Kocaman bir top dondurmayı yarısına ağzına götürmüş, ağzı tamamen açık ve tezgahın yanında duran birine bakıyor. Bir an için kalbimin kabardığını hissederek Sara'ya bakıyorum.

O çok güzel, çok iyi. Kızımla ilgili her şey beni şaşırtıyor ve muhtemelen tüm ebeveynlerin çocukları hakkında böyle hissettiğini biliyorum, ama o gerçekten en iyisi. Beni güldürüyor ve kollarıma sarıldığında içimi eritiyor. Muhtemelen onu güvende tutmak istememin bir nedeni de bu.

Tam zamanlı bir baba olmak ve çalışmaya çalışmak kolay değil, ama en azından o zaman onun korunduğunu ve kimsenin ona zarar vermeyeceğini biliyorum.

"Ne görüyorsun, sevgilim?" Diye soruyorum, sonra bakışlarını tezgâha kadar takip ediyorum. Orada, uzun siyah saçlarını yüzünden geriye doğru toplamış, hayatımda gördüğüm en büyük muzlu böreği taşıyan bir kadın var. Onu tutmak için iki elini kullanmak zorunda. Sara'ya aldığım dondurmanın büyük olduğunu düşünmüştüm ama bu şey onu tamamen küçültüyor.

"Bunu istiyorum," diye fısıldıyor ve sonra mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı hareket ediyor. Bir anda oturduğu yerden kalktı ve diğer sandalyelerin arasından geçerek dondurmayı tutan kadına doğru ilerledi.

Kızımın geldiğini hiç görmüyor.

"Sara!" Ayağa kalkıp ona sesleniyorum ama o hiç . Gerçekten istediği bir şeyi gördüğünde ısı arayan bir füze gibidir ve şu anda da durum farklı değil. Tezgâhtaki adam elinde dondurma olan kadına bir şeyler söylüyor ve ben de kadının kaşlarını hafifçe çatarak adamdan uzaklaşmasını izliyorum.

Az önce ona ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama işlerin çirkinleşmek üzere olduğunu biliyorum.

Kadın, adamın söylediklerinden tiksiniş gibi gözlerini deviriyor ve ardından Sara, devasa muzlu böreği kontrol etmek için acele ederken son basamağa takılarak doğrudan kalçalarına çarpıyor.

"Vay anasını!" Kadın geriye doğru adım atarken aynı zamanda Sara'nın düşmesini engellemek için elini aşağıya indiriyor. Bunu yapınca dondurmayı bırakmak zorunda kalıyor ve dondurma diğer elinde sallanmaya başlıyor, sonra da tuttuğu yerden fırlayıp karnına ve bacaklarına doğru kayarak yere düşüyor.

Sara az önce neye sebep olduğunun farkında olmadan ona sırtıyor. "Ben Sara," diyor gururla, "babam bana dondurma aldı ama seninki çok daha büyük."

"Sara." Kızıma ulaşmak için sandalyelerin arasından ilerlerken sesim dondurmacıya kadar ulaşıyor. Başka kimse , ancak pislik kardeşlerimin gülüşmelerini duyabildiğimden oldukça eminim. "Bu bayana ne söylemen gerekiyor?"

Kızım sesimin tonuna şaşırarak bakıyor, alt dudağı titriyor, sonra kadına dönüyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor alt dudağını olabildiğince dışarı çıkararak.

Bir an için kimse .

"Oh, sorun değil." Kadın dizlerinin üzerine çöktü ve Sara'yı omuzlarından tuttu. "Ayağın takıldı ve bu bir kaza. Kaza geçirdiğin için sana kızacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Ne? etmeliyim ki kadının kızımın üzerine gideceğini tamamen düşünmüştüm ve olabilecekleri durdurmak için fazlasıyla hazırlıklıydım.

Ama öyle değil. Şu anda Sara'yla konuşuyor ve kızımın yanağından bir damla gözyaşını almak için uzanıp ona gülümsedikten sonra bana bakıyor.

Onu istiyorum. Önümde diz çökmüş bu muhteşem kadını gördüğümde aklımdan geçen ilk düşünce bu oluyor. Ağzı mükemmel ve dolgun, dudakları parlak kırmızı ve adeta onları öpmem için yalvarıyor. Saçları ıslak olmasına rağmen, ne kadar kalın ve kıvrıkcık olduğunu söyleyebilirim ve parmaklarımı içinden geçirip onu ayağa için ani bir dürtü duyuyorum.

Böyle birini istememeliyim, halka açık bir yerde, kızım tam önünde dururken değil, ama o muhteşem ve elini tutmak için uzanıp onu ayağa kaldırıyorum, bunu yaparken parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ki benden uzaklaşmasın.

"Ben Sean," diyorum. "Sara'nın babası. Bunun için çok üzgünüm. Size biraz daha dondurma alayım ve kıyafetlerinizi temizletmek için para ödeyelim."

"Kıyafetlerim mi?" Aşağı bakıyor ve sonra kıkırdıyor. "Güven bana, çamaşırlardan tuhaf şeyler çıkarma konusunda uzmanım. Cidden, önemli bir şey değil. Bence gidip kullandığım leke çıkarıcıdan hisse senedi almalıyım." Bana sırtlıyor ve ben de karnımdaki kasların gerildiğini hissediyorum. "Dondurma için de endişelenme. Cidden, bir tane daha alabilirim."

Dişleri alt dudağına sertçe gömülüyor ve sanki benden uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi elini geri çekiyor. Bırakmalıyım. Şu anda benden beklenen bu, ama bu kadının benden uzaklaşmasına izin vermem mümkün değil.

"Ne yaptın sen?" Dükkândan bir ses geliyor ve bir kadın banyodan bize doğru yürüyor. "Maggie, çok sakarsın. Bunu küçük kızın üzerine mi düşürdün?" Gözleri Sara ve benim üzerimde gezindikten sonra tekrar arkadaşının üzerine düşüyor.

"Elbette." Maggie'nin kıkırdayan Sara'ya göz kırpmasını ve kolunu kadının bacağına dolamasını izliyorum. "Ama kızgın değil. Sanırım dondurma düşünüyordu. Şimdi Bayan Sara, izin verirsiniz, eriyip bir su birikintisine dönüşmeden önce yiyecek soğuk bir şeylere ihtiyacım var."

M A G G I E

"Y Numarasını falan almalıydın." En iyi arkadaşımı göremiyorum ama sesindeki endişeyi duyabiliyorum. "Ciddiyim Maggie, onu gördün mü? Gor- geous. Uzun boylu. Düşünceli. Karanlık. O rüyaların Dün gece bunu kendin söyledin."

Sanki tüm bunları bana anlatmasına ihtiyacım varmış gibi. Ayrıca bacaklarımın arasında canlanan özlem kıvılcımını ve parmaklarını benimkilerden çekmesine asla izin vermemek için nasıl ani bir dürtü duyduğumu hissettim.

Ama önemli değil. Onun gibi bir adam, küçük bir çocukla? Bekâr olmasına imkân yok. Bu neden elimi tuttuğunu açıklamıyor ama şu anda bunu düşünmeme izin vermeyeceğim.

"Evet, yaptım." Balkondaydım, geceyi sonlandırmadan önce biraz esinti yakalamaya çalışıyordum. Dondurma fiyaskosundan sonra kendiminkini alıp Olivia'yı olabildiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaştırmıştım. Sara'nın babasının yanında olmak istemediğimden değil.

Sanırım bunu çok fazla istedim. Birine baktığımda midemin hiç bu kadar bulandığını hissetmemiştim ama onun benimle gerçekten ilgilenmesine imkân yoktu. Onun bir karısı var. Bunu biliyorum.

Ve her neyse, şansıma, orada her şeyi izliyordu ve ona baktığımda gördüğüm bariz ay gözleri için bana gülüyordu. Ay gözlü olduğumu nereden biliyorum? Olivia söyledi tabii ki.

"Onu bulmalısın," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum, bip sesi geldiğinde telefonu kulağımdan çekiyorum.

"Gitmeliyim," diyorum, "işim var." Olivia onu geri aramamı söylemeden önce telefonu kapatıyorum, sonra gelen aramayı cevaplıyorum. "Merhaba Gretchen," diyorum, sesimi güzel, sakın ve patronum adına mutlu bir şekilde çıkararak.

"Maggie, merhaba. Bu saatte aramaktan nefret ediyorum ama liste üzerinde çalışıyordum ve herkesle temas halindeydim." Sesi gergin ve duraklıyor, aramadaki gerginlik beni aniden hasta hissettiriyor. "Anaokulu kapatıldı."

"Ne?" Hayır, artık sakın değilim. "Bu nasıl oldu?"

"Eyaletle ilgili bir şey. Sanırım evrakları doğru şekilde dosyalamamışım. Bir sonraki kadar kapalıyız, yani yarın . Çok üzgünüm Maggie, bunun olmasını hiç istemezdim." Sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyor, ki ben de şu anda öyle hissediyorum.

Dün yaptığım iş araştırmasından bir sonuç çıkmadı, tabii yerel bir internet şirketinde çalışıp insanlara inter-net paketlerini satmak istemiyorsam. Teşekkürler ama olmaz. İlanı gösterdiğinde Olivia'ya gülmüştüm ama bunun en iyi seçeneğim olabileceği gerçeği şimdi beni güldürmüyor.

"değil," diyorum, gerçekten öyle olmasa da. "Eminim bir şeyler yoluna girecektir. Tüm evrak işlerinin düzene girmesinin ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı?"

Eğer bir hafta sürerse, bütün gün yeni bir iş ararım. Eğer daha uzun sürerse, o zaman yaşamak için boş bir yer aramak zorunda kalacağım, çünkü Larry'ye kiramı ödeyemeyeceğimi söylememin imkanı yok. Düşündükçe içimi bir ürperti kaplıyor.

"Bir ay mı? İki ay mı?" Gretchen'ın sesi berbat geliyor. "Üzgünüm Maggie, bunu sana bırakıp gittiğim için de çok üzgünüm ama aramam gereken başka insanlar da var." Ben bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyor ve ben şok içinde telefonu kulağımdan çekiyorum.

"Kahretsin." Bunu söylemek iyi hissettiriyor. "Kahretsin!" Telefonumu cebime sokup balkonun korkuluklarına tutunuyorum ve eğilip derin derin içime çekmeye çalışıyorum

kusmamak için serin hava soluyorum. "Şu anda ciddi misin?"

Ne yapacağımı düşünürken başım dönüyor. Hiçbir gelirim olmadan birkaç gün idare edebilirim ama kiramı ödemek zorundayım. Bunun gibi acil durumlar için biraz birikmiş param var ama gerçekten büyük olanlar için değil. İşten bir ya da iki ay uzak kalmak için değil. Larry onunla bir randevuya çıkarsam kirayı ödememe ve klimamı tamir ettirmeme izin verir ama bunu yapmamın imkanı yok.

Bu tamamen bir başlangıç.

Parmaklıklardan uzaklaşıp aceleyle daireme giriyorum ve ana kapıdan çıkarken anahtarlarımı alıyorum. Birden dışarı çıkıp belki biraz daha iyi düşünebileceğim bir yere gitmem gerektiğini hissettim. Merdivenlerden aceleyle iniyorum, alttaki vida gevşediğinde biraz öne kayma eğilimi gösteren merdivenden kaçınıyorum ve ön kapıyı çarparak Ana Cadde'ye çıkıyorum.

Doğruca Larry'ye.

"Selam Maggie," diyor ayaklarımın üzerinde durmama yardım etmeye çalışır gibi beni kollarımdan tutuyor. "Bu harika gecede nereye gidiyorsun?"

"Bir arkadaşım ile buluşacağım," diye yalan söyledim. "Geç kalmak istemiyorum, o yüzden konuşacak zamanım yok."

"Anladım." Saçımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırmak için hamle yapıyor ama ben yolundan çekiliyorum ve elini tekrar yanına indiriyor. "Kliman hâlâ mu?"

Bunun böyle olduğunu biliyor. "Sorun değil," diyorum, ondan bir adım uzaklaşarak. "Sorduğun için teşekkürler ama hiç sorun değil."

"Gerçekten mi? Bugün erken saatlerde kontrol etmek için dairene uğradım ama hâlâ çalışmıyordu."

Kanım dondu. Benim dairemdeydi ve ben bunu bilmiyordum mu? Bir ürperti omurgamda dans ediyor ve yüzümü olabildiğince düzgün ve sakin tutmak için elimden geleni yapıyorum. Eğer onun ne kadar

beni üzdü, o zaman eminim buna bayılacaktır. "Geleceğinizi haber veren bir kayıt görmedim."

Sırıttıyor ve ben dişlerinin durumuna bakarak burnumu kırıştırmaktan kendimi alamıyorum. Sarı ve çarpık ve her zaman sigara dumanı gibi kokuyor. "İhtiyacım olacağını düşünmemiştim, özellikle de bir randevuya çıkacağımız için."

"Ama biz değiliz," diyorum, ondan uzaklaşarak. Ben aramıza mesafe koyamadan elini uzatıyor ve bileğimi yakalayarak beni nefessiz bırakıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ben geri çekilmeye çalışıyorum ama küçük bir adam için şaşırtıcı derecede güçlü.

Beni öpmeye çalışacak ve ben de bu durumda yapmam gerektiğini bildiğim tek şeyi yapacağım.

Ona tokat attım.

"Ne oluyor be?" Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yanağına dokunabilmek için bileğimi bıraktı. "Bu ne için?"

"Onu neden öpüyorsun?" Yüksek bir ses kaldırımdan ikimize doğru ilerliyor ve bu ses üzerinden geçerken tüylerim diken diken oluyor.

Daha önce de duyduğum bir ses ama arkamı dönüp bana doğru yürüdüğünü görene kadar kim olduğuna inanmıyorum.

Dondurmacı adam. Yanında, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi neşeyle zıplayan kızı Sara var. Beni görünce bir çığlık atıyor ve babasından ayrılıp koşarak kollarını bacaklarıma doluyor ve bana sırtlıyor.

"Hey, Sara," diyorum, Larry'nin onun yakınında olmaması için vücudumu biraz döndürerek. "Ne yapıyorsun, sevgilim?"

"Baban seni arıyor," diye anons ediyor, sonra elimi tutuyor ve babasına bakmak için dönüyor.

Ben de aynısını yapıyorum, ona baktığımda kalbim daha hızlı atıyor. Yüzünde beni tedirgin eden karanlık bir ifade var ama gözleri şu anda benden birkaç adım uzaklaşmış olan Larry'ye kilitlenmiş durumda. Babası yanımdan geçerken kolonyasının kokusunu alıyorum ve orada büyüyen özlemi durdurmak için kalçalarımı hafifçe sıkmak zorunda kalıyorum.

Öğretmenlik yaptığım süre boyunca pek çok ebeveynle muhatap oldum ama onun gibisini hiç görmedim. Gömleği omuzlarına kadar uzanıyor ve göğsü o kadar kaslı ki, dokunsanız canınız yanabilir. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama Larry'yle konuşmak için yanımdan geçerken, elimde olmadan kıcına bakıyorum.

"Sen ve baban ne yapıyorsunuz?" Sara'ya sordum.

"Seni arıyordum." Bana sırtıyor, sonra babasını işaret ediyor. "Bir şeye kızmış."

Evet, bence de öyle. Yavaşlamadan Larry'ye doğru yürüyor, o da mümkün olduğunca hızlı bir şekilde geri çekilip sırtını apartmana dayıyor. Ne konuştuklarını duyamıyorum, ki bu muhtemelen iyi bir şey çünkü bu Sara'nın da duyamadığı anlamına geliyor, ama konuşmanın nasıl gittiğini bildiğime dair oldukça iyi bir his var içimde.

"Şuradaki banka doğru yürüyelim," diyorum, yaklaşık beş metre ötedeki bankı göstererek. "Babanın o adamla işi bir dakika içinde bitecek."

"Elbette." Biz uzaklaşırken yanımda zıplıyor ve sonra banka yerleşiyor. Gözlerimi babasından alamıyorum, şu anda elini Larry'nin duvardaki başının yanına koymuş ve belli ki yakın zamanda gitmesine izin vermiyor.

Larry'yi biraz kıskanmam ve o adamla duvar arasına sıkışan kişinin ben olmasını istemem yanlış mı?

Muhtemelen, ama elimde değil. Sadece ona bakmak bile onu arzulamama neden oluyor ve tam da ihtiyacım olduğu anda ortaya çıkması ve dün geceki tüm rüyalarımnda kesinlikle rol alması dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Elbette hepsi R derecesindeydi.

Sara elimi tutuyor ve onu rahatlatmaya çalışmam gerektiğini biliyorum ama tek yapabildiğim babasına bakmak ve gerçek hayatta da dün gece rüyalarımda olduğu kadar çıplak görünüp görünmediğini merak etmek.

SEAN

T Önümde duran adam bir hamamböceği ve ondan bir adım geri çekiliyorum, sonunda gitmesine izin vermek için yan tarafı işaret ediyorum. Sanki bir şey olmamış gibi küçük bir sıçrama yaptı.

Onu bırakmamı bekliyor, sonra koşarak kapıya gidiyor, açıyor ve apartmanın içinde kayboluyor.

Larry. Ne kadar aptalca bir isim. Maggie'nin ev sahibi ve anladığım kadarıyla ondan çok daha fazlasını istiyor. Maggie'nin ona vermek istemediği bir şey bu.

Akıllı kız.

Dönüp arkamdaki kaldırımda Maggie ve Sara'yı arıyorum ama olmaları gerektiğini düşündüğüm yerde durmuyorlar. Kalbim hızlanıyor, göğsümde sertçe çarpıyor, sonra Sara bana sesleniyor.

"Baba!" Yaklaşık bir metre ötedeki bankta oturduğu yerden bana el sallıyor. El sallayışını kaçırmamak için bir elini havaya kaldırmış, diğer eliyle Maggie'nin elini tutuyor. "Geldik!"

Adrenalinim düşüyor ve bankın yanına doğru ilerliyorum. Onlara ulaştığımda Maggie ayağa kalkıyor ve ellerini kot pantolonuna silebilmek için Sara'yı bırakıyor.

"Bunun için teşekkürler," diyor apartmanı selamlarken. "Larry... onunla çıkmam konusunda kararlı. Onu nasıl vazgeçireceğimi bilmiyorum." Alt dudaklarını çiğniyor ve ben de ona bakıyorum.

Maggie'ye bir melek görmüş gibi bakan kızım.

"Neden gidip oyuncakçı vitrinine bakmıyorsun ve istediğin bir şey var mı diye bakmıyorsun?" Arkamı kolaçan ederek soruyorum. Sara'nın gözleri büyüyor ve ben fikrimi değiştiremeden başını sallayarak uzaklaşıyor. O gidince Maggie'ye dönüyorum. "Artık seni rahatsız etmeyecek."

"Tabii, teşekkürler." Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyormuş gibi mırıldanıyor, sonra yanımdan geçmek için dönüyor, ama ben uzanıp onu durdurmak için kolundan tutuyorum. "Ne? Sen hallettin, bırak gideyim."

"Hiç şansı yok. Başka bir sorun var. Neymiş o? Ben hallederim." Ben iş bitiriciyimdir ve Sara'dan öğrendiğime göre kızlar bir sorun olduğunda bunu her zaman söylemekten hoşlanmazlar. Maggie'nin gözlerimle buluşmayı reddetmesinden onu rahatsız eden başka bir şey olduğu çok açık ve ben de bunun ne olduğunu bilmek istiyorum.

Sadece bu da değil, onu eve götürmek ve kendim için tadını çıkarmak istiyorum. Maggie çok lezzetli, tüm kıvrımları ve öpmek istediğim küçük tatlı bir ağzı var, bana surat astığında ve gözleri kısıldığında bile.

"Yok bir şey. Bırak gideyim." Kolunu çekiştirerek benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu kendime doğru çekerek vücuduma doğru bastırıyorum. "Ne halt ediyorsun sen?" Sesi alçak ve kelimeleri bana doğru tıslıyor.

"Boktan ev sahibinle ilgilenmek ve başka neyin yanlış olduğunu bulmak. Söyle bana. Düzelteceğim."

"Tamam." Gözlerini bana dikti, çok kızgındı. "Bilmek mi istiyorsun? İşimi kaybettim ve eğer başka bir iş bulamazsam boku yedim demektir. Yeni bir daire bulmam gerekecek, bu biraz nimet olur çünkü Larry ile daha fazla uğraşmak zorunda kalmam, ama aynı zamanda, nereden bir daire bulabileceğimi de bilmiyorum. Acilen bir işe ihtiyacım ve işe alım yapan tek yer o kadar berbat ki Larry ile riske girmeyi tercih ederim."

Sözleri beni öfkелendirdi. Onu bir daha asla ürkütücü ev sahibinin yanına yaklaştırmayacağım. Maggie'yi gördüğüm beri onu istediğimi biliyordum ama onu alamazdım.

Dondurmacının ortasından. Sadece düzinelerce tanık yoktu, Sara'yı da düşünmem gerekiyordu.

Bazı aile üyelerinin aksine, istediğim kadını kaçırma lüksüne sahip değilim. Ve ben Maggie'yi istiyorum. Sikimin etrafına boşaldığında nasıl hissettiğini ve onu becermekten bitkin düşüp yatakta nasıl görüldüğünü bilmek istiyorum. Nasıl öpüştüğünü ve adımı haykırdığını duymanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.

Dün gece onu aklımdan çıkaramadığımdan ya da Sara'yla birlikte sırf onu arayabilmek için akşam gezintisi yapmak üzere şehre haberi yok. Dün dondurmacıdan kaçtıktan sonra biraz araştırma yaptım ve kim olduğunu öğrendim.

Maggie Carter. Okul öncesi öğretmeni. Her yönüyle iyi bir insan ve önünden aşağıya dev bir muz parçasının dökülmesinde hiçbir sakınca görmüyor. Sadece benim için değil, küçük kızım için de mükemmel biri. "Harika. Bir iş ve kalacak bir yere ihtiyacın var mı?"

Başını sallıyor ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. Gözyaşını silmek için hareket etmediğinde, parmaklarım bir süre çenesinde kalarak bunu onun yerine ben yapıyorum.

"Senin için mükemmel bir şeyim var. Bir taşla iki kuş."

"Ne oldu?" Merak ama sormaya neredeyse korktuğu da belli. Yine de üç kelimeyi zorla söylüyor ve konuşurken bir şekilde gözlerini benimkilere kilitlemeyi başarıyor.

"Sara'nın bir dadıya ihtiyacı var," diyorum ona, istediğimin bu olduğuna o anda karar vererek. Bu gece kızımınla birlikte olmaya başladığımda tek istediğim Maggie'yi tekrar görmektir. Ona çıkma teklif etmek, bana ait olduğunu söylemek istiyordum ama şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Onu evime götürüp orada yaşamasını sağlayamam ama onu davet edebilirim, ona ödeme yapabilirim, ona bir iş ve yatacak bir yer verebilirim. Onu gelmeye zorlamadan evime taşıyabilirim ve hayır demeyeceğinden oldukça eminim.

"Hayır."

"Ne? Neden olmasın ki? Senin bir işe ve Larry'nin sürekli etrafta dolanmayacağı bir yere ihtiyacın var, Sara'nın da bir dadıya. Artık benim için çalışıyorsun Maggie."

"Seni tanımıyorum! Neden tanımadığım bir adam için çalışayım ki? Sen de muhtemelen Larry kadar kötüsün."

Gülüyorum. değil. Durumu yumuşatmayacak ama o kadar saçmalıyor ki başımı arkaya atıp ona gülmekten kendimi alamıyorum. "Her gece seninle ilgili fanteziler kurduğunu söyleyen adam kadar kötü olduğumu mu düşünüyorsun? İnatçı olma, Maggie. Sana burada hayatta kalman için gereken şeyi veriyorum. Kabul et."

Kaşlarını çatıyor ve benimle yine tartışacağından eminim. Kendi başına bir şeyler yapabilmesi gerektiğini düşündüğünde birinin ona yardım etmesine izin vermeyecek bir insan, ama bunu duymakla ilgilenmiyorum.

"Dinle," diyorum sesimi alçaltarak ve ona doğru eğilerek. "Senin bir işe ve kalacak bir yere ihtiyacın var ve ben sana bu iki şeyi teklif ediyorum. Eğer bunları kabul etmezsen, sadece aptal olmakla kalmayacaksın, aynı zamanda kimsenin seni işe almayacağından da emin olacağım. Ya evime başın dik girersin ya da diz çöküp yalvararak girersin. Ben Sara'nın babasıyım, ama bunun şu anda benden uzaklaşmana izin verecek iyi bir adam olduğum anlamına geldiğini düşünme hatasına düşme. Ben hâlâ istediğim her şeyin peşinden gidecek bir adamım ve şu anda seni istiyorum."

Çenesi hafifçe aralanıyor ve gözlerimin içine bakmadan önce başını bir kez sallıyor. Yemin ederim, bunu yaptığı anda onu yakaladığımı anladım. Artık bundan geri adım atmasının imkânı yok, hele ki yüzünde arzusun yazılı olduğunu görebiliyorken.

"düşün," diyorum, sözlerimin sadece ve sadece ona yönelik olduğu gerçeğini kesinlikle yanlış anlamaması için ona doğru eğilerek, "bir işin, yaşayacak bir yerin ve seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır biri olacak."

Ağzı bir karış açık kalıyor ve benimle tartışacağından emin oluyorum ama sonra başını hızlıca sallıyor. "Tamam. Ben onun ninesi olacağım-

ny. Ancak ücret konusunda konuşmamız gerekiyor."

İyi kız, ihtiyacı olanı aldığından emin olmak. "Şimdi ne kadar kazanıyorsun?"

Yüzü kızarıyor ve onu öpmek için kendime çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Sara'nın olduğu gerçeği olmasaydı bunu yapardım.

"İşsizim. Ama otuz altı kazanıyordum."

"Bin mi? Bir yıl mı?" Başını salladığında yüzüme yayılan engel olamıyorum. Maggie'ye o kadar iyi bakacağım ki, neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmayacak. "On katını dene."

Ağzı bir karış açık kalıyor ve zihnimde onun önümde diz çökmüş hali canlanıyor. "Bu çok fazla," diye tartışmaya başlıyor ama sözünü kesiyorum.

"Bunu hak edeceksin," diye söz veriyorum ona. Ona dokunma arzusu çok güçlü ve elimde olmadan uzanıp kolunu tutuyorum, başparmağımı çıplak teninde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Her kuruşuna degeceğinden hiç yok Maggie. Şimdi yukarı çık ve bir çanta al. Yarın seni taşımaları için birkaç adam göndereceğim ama senin işin bugün başlıyor."

M A G G I E

S Ean şaka yapıyor olmalı.

Rüya görüyorum. Ya da güzel, ama daha önce sadece bir kez içtim,

O da lisedeykenydi ve nefret etmişim. Yine de neler olduğunu anlayamıyorum.

Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Arabayı sessizce sürüyor ve ben de dışarıya bakabilmek için yüzümü cama doğru bastırıyorum. Birkaç dakika önce ona baktığımda bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu hemen anladım. Güçlü çenesine, azıcık kirli sakalına, çıplak ön kollarına ve direksiyonu çevirirken kasların bükülme şekline baktım ve yemin ederim neredeyse içimin alev aldığını hissettim.

Bu berbat bir fikir.

Bir işe ihtiyacım var elbette ama bu kadar seksi bir adam için gerçekten çalışmam gerekiyor mu? İlk defa bu kadar seksi bir adamla yalnız kalıyorum ve arabada bizimle birlikte bir çocuğu olduğu için minnettarım, çünkü Sara'nın arka koltukta olması beni tamamen utanç verici bir şey yapmaktan alıkoyacak tek şey.

Beni öpmesini istemek gibi.

Sara arka koltuktan "Acıktım," diye sesleniyor ve ben de neredeyse ona eve döndüğümüzde yiyecek bir şeyler getireceğimi söylemek için arkamı dönecekken onu gerçekten tanımadığımı hatırlıyorum. Onu tanımıyorum.

Sean'ın akşam yemeği için nasıl bir planı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Dikiz aynasından ona bakıyor ve o kızıyla konuşurken ben de gizlice ona bakıyorum. "Pazar akşamı aile yemeği olduğunu biliyorsun Sara. Eve varır varmaz yemek odasına gidebilirsin, Maggie'yi yerleştirdikten sonra ben de orada olacağım."

İyi oldu. O gidip çocuğu ailesiyle vakit geçirebilir ve ben de hem başıma gelenleri düşünmek hem de Olivia'ya mesaj atıp başıma neler geldiğini anlatmak için biraz zaman . Ve bu adamın soyadını öğrenmek istiyorum, böylece onu sosyal medyada arayabilirim.

Evet, kim olduğunu bilmeden arabasına binmenin ne kadar aptalca olduğunu biliyorum ama bir çocuğu var. Ne kadar tehlikeli ki?

Daha önce bir erkek hakkında aynı şeyi düşünmüş olan tüm o korkunç derecede aptal kadınları düşünerek kendimden geçmeye başlayamadan, yavaşça büyük metal kapılardan geçiyoruz. Bir an için nerede olduğumu unutuyorum ve nereye gittiğimizi daha iyi görebilmek için öne doğru eğiliyorum.

"Burada mı yaşıyorsun?" Kendimi durduramadan önce söyledim. "Burası bir kale!"

Sara arka koltuktan kıkırdıyor ama Sean hiçbir şey söylemiyor. Hemen utanıyorum ve az önce söylediklerimi örtbas etmek istiyorum, ama evin önüne yanaşıyor, süper pahalı görünen bazı SUV'lerin arkasına park ediyor ve motoru durduruyor.

"Sara," dedi, elini koltuğumun arkasına kızına baktı, "içeri gir ve teyzenle amcana selam söyle, tamam mı? Onlara birazdan orada olacağımı söyle."

"Tamam!" Araba koltuğunun kemerini çözüyor ve öne eğilip onun yanağına bir öpücük konduruyor, sonra bana dönüyor. "Görüşürüz," diyor ve arabadan inmeden önce bana bir gülümseme fırlatıyor.

"Çok tatlı," diyorum, daha önce hiç böyle bir yerde bulunmadığımın muhtemelen oldukça açık olduğu gerçeğini örtbas etmeye çalışarak. Yani, elbette filmlerde devasa evler görmüşüm ama bir tanesine gerçekten ayak basacağımı hiç düşünmemiştim. İçinde yaşayacağımı. *İçinde çalışacağımı*, her neyse.

"Dinle." Sean'ın sesi alçak ve dikkatini bana çevirdiğinde midemin garip bir şekilde takla attığını hissediyorum. "Burada mutlu olmanı istiyorum. Burası artık senin evin, ama sadece kurallara uyduğun sürece, anlıyor musun?"

"Ne kuralı? Bunlar seninle çalışmayı kabul etmeden önce konuşmamız gereken şeyler değil mi?" Buraya hiç tanımadığım bir adamla geldiğim için birden kendimi biraz aptal gibi hissettim. Gördüğümüz son evi bile hatırlamıyorum, bu da en yakın komşularının ne kadar uzakta olduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Muhtemelen." Bana sırtıttığında dişleri inanılmaz derecede beyaz. "Her şey aynı. Mülkten refakatçi olmadan ayrılmak yok. Batı kanadına gelmek yok."

"Batı kanadı mı?" Gözlerimi ondan kaçırmak ve ön camdan eve bakmak için kendimi zor tutuyorum. "Kaç tane kanadın var?"

Beni görmezden geliyor. "Mutfak bütün gece açık, tek yapman gereken açsan şeften sana bir şeyler hazırlamasını istemek."

"Tamam, bu harika ama ya Sara ve ben birlikte bir pişirme projesi yapmak istersek?"

"Bir pişirme projesi mi?"

"Tabii. Kurabiye gibi. Ya da cips gibi bir şey." Beynimi zorladım. "Taş çorbası."

"Taş çorbası mı?"

"Sen hiç okumadın... Boş ver. Bazen yemek yapabilir miyiz?"

Sanki sırtından ter akıyormuş gibi omuz silkiyor. "Önce Pierre'le konuşmalısın. O şef ve mutfak onun alanı sayılır."

"Peki ya senin alanın? Orası batı kanadı mı ve bu yüzden mi bana yasak?"

Yemin ederim, bana bakışı o kadar derin ve karanlık ki öldürmek mi yoksa öpmek mi istediğini anlayamıyorum. Ağzımın kuruduğunu hissediyorum ve aniden

Sanki arabanın içindeki hava nefes almamı engelleyecek kadar boğucu.

"Eğer batı kanadına gelirsen," dedi, kelimelerini yavaşça seçerek, "seni davet ettiğim için olacak. Çünkü ellerimi senden daha fazla uzak tutamayacağıma karar verdim Maggie, bunu anlıyor musun?"

Titriyorum. "Sadece Sara'nın dadısı olmamı istediğini sanıyordum."

"Bu kadar fedakâr olduğumu düşünmen büyük incelik." Gülümsüyor ve elini uzatıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce yanağımı hafifçe okşuyor. Bunu yaparken kulağımın kabuğunu tutuyor ve hafifçe ama biraz acıtacak kadar sert bir şekilde çimdikliyor. "Maggie, ben ne istediğimi bilen ve birden fazla ihtiyacı karşılayabilecek bir şey gördüğümde bunu anlayan bir adamım. İşte o sensin."

Yemin ederim, hayatım buna bağlı olsa bile şu anda tek bir kelime bile konuşmamın imkanı yok. Biri kafama silah dayasa ve ona cevap vermem gerektiğini yoksa beni vuracaklarını söylese de fark etmezdi, çünkü ağzımı çalıştırmamın mümkün olmadığını biliyorum.

Ona söylemek istediğim her şey beynimde uçuşuyor ama o bana yaklaşıp dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaklaştığında hepsi kayboluyor.

Beni öpecek mi?

Bu düşünce aynı anda hem çok heyecan verici hem de dehşet verici ve sertçe yutkunuyorum, gözlerimi yapacaklarına karşı , böylece her şeyi anlamaya çalışmak zorunda kalmıyorum.

Sean'ın dudakları dudaklarıma değiyor ve bu dokunuşla vücudumda bir şok hissediyorum. Göbeğim o kadar sert kasılıyor ki hasta olacağımı düşünüyorum ve kalçalarımı birbirine daha da bastırarak oradaki zonklamayı durdurmaya çalışıyorum. Derimden çıkmak üzereyim ve umarım bana ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktur.

"Benim için çalışıyorsun," diyor bana, dudakları hâlâ benimkilere değerken. Onu öpmek için tek yapmam gereken birazcık öne kaymak ve bedenim bunu yapmam için çılgılık atarken, içimden küçük bir ses

Aklımın bir köşesi bana şu anda hareket etmenin berbat bir fikir olduğunu ve kıpırdamadan oturmam gerektiğini söylüyor.

"Evimde yaşayacaksın ve sana ödeme yapacağım ama ellerimi senden ne kadar uzak tutabileceğimi bilmiyorum."

Bu kadar. Kendimi daha fazla tutabileceğimi sanmıyorum. Bu sözler ve ikimizin arasında kıvılcımlanan elektrik... Yapmak üzere olduğum şeyi durduramıyorum ve onu öpmeye hazır bir şekilde başımı öne eğiyorum.

Ama o gitti. Parmakları hala bana dokunuyor ama geri çekildi ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"Şimdi Maggie," diyor ve adımları söylerken sesinin ne kadar gırtlaktan ve karanlık olduğunu hayal etmediğime eminim, sanki neredeyse boğulmadan söylemek onun için zormuş gibi, "kime ait olduğunu hatırla."

"Senin için çalışıyorum," diyorum, kalbim göğsümde sertçe çarpıyor, "ama sana ait değilim."

Bu onu güldürüyor. "Sara burada olmasaydı, kaçamayacağından emin olmak için seni yatak odama bağlardım." Sesi tenimde oynaşüyor ve bunu hissettiğimde ürperiyorum. "Sen bana aitsin Maggie. Bunu sakın unutma."

Bir dakika sonra arabanın kapısından çıktı ve beni koltuğa yapışmış gibi bıraktı. Zihnim yarışıyor ve düşüncelerimi gerçekten inceleyecek ve neler olduğunu anlamaya çalışacak kadar yavaşlatamıyorum.

Bu bir hataydı.

Bunu artık biliyorum, onunla bu arabaya asla binmemem gerektiğini biliyorum. Uzanıp ellerimi deri koltukta gezdiriyorum, sonra başımı kaldırıp bana baktığını fark ettiğimde onunla göz göze geliyorum.

Bu bir şaka olmalı. Onun için çalışacağım, kızına bakacağım ama günün sonunda bunun bir sınav olduğuna eminim. Eğer değilse... bir ürperti gözyaşları

Beni yatak odasına bağlamakla ilgili söylediklerini düşündükçe içime sığmıyor.

Ben kimin için çalışıyorum ve benim neyim var ki arabadan çılgık atarak kaçmıyorum?

SEAN

W Akşam yemeği neredeyse bitmişti ve ben kalkıp Maggie'yi almak için doğu kanadına yürüdüğümde Sara yatmaya gitmişti. Bizimle yemek yemeye bile gelmedi.

Gerçi daha önce bize söylemek için odasına birini göndermiştim ve şimdi kapısını çaldığımda hemen açılmadığında şaşırmıyorum.

"Maggie. Akşam yemeğini kaçırıyorsun." Sesim sakın çıkıyor ki bu iyi bir şey. ağırdığımda hemen gelmediği için ona ne kadar kızgın olduğumu bilmesini istemiyorum. "Kapıyı aç."

Sessizlik, sonra cevap verir. "Ben gelmiyorum."

Sanki o değil. Kapı kolunu denediğimde kilitli olmasına şaşırmıyorum ama cebimden anahtarı çıkarıp bir dakika sonra içeri giriyorum. Burada giydiği kıyafetlerle yatakta oturuyor, elinde telefonu, kafasını kaldırıp odasına girdiğimi gördüğünde yüzünde şok olmuş bir ifade var.

"Buraya giremezsin!" Telefonu yatağın üzerine bırakıyor ve telefonla konuştuğunu gizlemeye çalışır gibi biraz yana kayıyor.

"Burası benim evim," diyorum ona, yatağa doğu yürürken. "Ve sen de benim alışanımsın. Elbette içeri girebilirim."

"Bunu yapmak istemiyorum." Konuşurken sesi biraz titriyor ama gözlerini yüzümden kilitli tutmayı başarıyor. "Bilmiyordum

Buraya gelmeyi kabul ettiğimde kim olduğunu."

"Peki ben kimim?" Bu, telefonunu neden benden uzak tutmak istediğini açıklıyor. Eğer internette benim hakkımda araştırma yapıyorsa, ilk önce hangi makaleyi okumayı başardığını bilemeyiz. Zavallı kız kim olduğumu gerçekten bilmiyorsa bir kayanın altında yaşıyordur, ama yüzündeki ifade bana her şeyi şimdi öğrendiğini ve gerçekten hiçbir fikri olmadığını söylüyor.

"Sen Sean Marleno'sun," diyor, "Gavin ve Freddy'nin kardeşisin."

"Devam et."

"İnsanları öldürüyorsun. Ve bunu yaptığında kendini kötü hissetmiyorsun." "Devam et."

"Ve muhtemelen beni öldüreceksin." Yüzü solgun ve bana bakarken parmaklarını kucağında birleştiriyor. "Beni buraya dadınız olma bahanesiyle getirdiniz ama beni öldüreceksiniz. Buradan gitmem gerek."

Yatağın diğer tarafından kayacakmış gibi pozisyon değiştiriyor ama ben daha hızlı hareket ederek yatağın üzerine çıkıyorum ve üzerine binerek onu yatağa sabitliyorum. "Haberleri bazı ilginç kaynaklardan alıyorsun," diyorum ona, "ama elde ettiğin bazı gerçeklerle tartışamam."

İnliyor ama .

"Kardeşlerim aşağıda, yeni dadıyla tanışmayı umuyorlar," diyorum ona. "Elbette insanları öldürürüm ama sadece ailemi ve sevdiğim insanları tehdit ettikleri zaman. İnan bana Maggie, seni öldürmek gibi bir niyetim yok. Öyle olsaydı, seni buraya, evime, kızıma bakman için getireceğimi gerçekten düşünüyor musun? Seni böyle serbest bırakır mıydım?"

"Beni korkutuyorsun."

"*Güzel*. Aptalca bir şey yapmayacağından emin olmak istiyorum. Seni istediğimi söylediğimde şaka yapmıyordum Maggie. Çocuklarla aranın iyi olması büyük şans, ama yine de seni alacaktım. Şimdi. Burada büyük bir kız gibi çalışıp iyi bir nine olabilir misin?"

yoksa sizi kaçamayacağınızdan emin olduğum başka bir yere mi götürmem gerekiyor?"

Kalbi o kadar hızlı atıyor ki nabzını boynundan görebiliyorum. Altımda kayıyor ve öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

"Arabada ne kadar rahat olduğumuzdan şikayet ettiğini duymadım."

Sonra onu öpüyorum, ağzım onunkine çarpıyor. Kafamda yaptığım şeyin iyi bir fikir olmadığına dair uyarı zilleri çalıyor ama kendimi durduramıyorum. Onu istiyorum, her şeyini tüketmek ve ona sahip olmak istiyorum ve bu şekilde altımda o kadar lezzetli ki.

Maggie önce direniyor, başını benden çevirmeye çalışıyor ama parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu geri çekiyorum, boynu boyunca bir dizi öpücük kondurabilmek için vücudunun üzerinde aşağı doğru kayıyorum. Hemen saklamaya çalıştığı yumuşak bir inilti çıkardı ama ben duydum.

Benim tatlı Maggie'm ona yaptıklarımın zevk almıyormuş gibi davranamaz.

"İşi kabul ederken beni becermeyi düşünmediğini söyle bana," diye fısıldıyorum kulağına, bir elim hafifçe yan tarafına kayıyor. "Gecenin bir yarısı sana gelirim beni durduracağını söyle."

Cevap vermiyor ama sanki durmamı istemiyormuş gibi kalçalarını yukarı kaldırdığını hissediyorum.

"Yapamazsın," diye fısıldıyorum ona, "çünkü biliyorsun ki sen de beni benim seni istediğim kadar çok istiyorsun. Sana her şeyi yapabilirim ve sen beni durduramazsın." Demek istediğimi kanıtlamak için onu tekrar öpüyorum, elim gömleğinin altından kayıyor. Başparmağımı meme ucunda gezdirdiğimde, dokunuşumla sertleştiğini hissediyorum ve o da zevkle altımda dönüyor.

"Sana bir şey açıklamama izin ver Maggie," diyorum, başparmağım ve parmağımla göğüs ucunu hafifçe okşayarak. Sanki dayanamayacakmış gibi dişlerini alt dudağına gömüyor ama ben durmayacağım. Yüzünün zevkten biraz buruşması ve bana bakmak için gözlerini açamaması hoşuma gidiyor. "Sen bana aitsin, sadece sana bir iş ve yaşayacak bir yer verdiğim için değil."

"O zaman neden?" Nefes nefese kelimeleri söylüyor, uzanıp tırnaklarını enseme geçiriyor ve beni kendine çekiyor. Onu tekrar öpmemi istiyor, ben de bu düşünceye sırtıyorum ama istediğini yapmıyorum. Henüz yapmadım.

"Çünkü seni gördüğüm andan itibaren bana ait olduğunu biliyordum." Dudaklarım onunkilere değiyor ve sonra boynunun omzuyla birleştiği yerden ısırmadan önce dudaklarımla boynunda bir çizgi çiziyorum. Acıdan nefesi kesilerek altımda kavis çiziyor ama bana karşı koymuyor.

Onu bıraktığımda nefes nefese kalmıştı, vücudu neredeyse titriyordu. Maggie'nin kendini zar zor bir arada tutabilmesine ve derisinden çıkmak üzere olmasının sebebinin ben olmama bayılıyorum. "Bana gelecek ve seni almam için yalvaracaksın, sana söz veriyorum. O zamana kadar aptalca bir şey yapmanı istemiyorum."

Ondan daha hızlı hareket ediyorum, telefonunu cebime atarken aynı anda bir bileklik çıkarıyorum. Bileğine kolayca oturuyor ve bir düğmeye basarak aktif hale getiriyorum, yan taraftaki küçük bir ışık yeşil renkte yanıyor.

"Nedir bu?" Daha iyi görebilmek için doğrulmaya çabılıyor ve ben de ona hareket alanı açmak için yataktan kalkıyorum.

"O senin bileziğin," diyorum ona, yatak odasının kapısına doğru yürürken kelimeleri omuzlarımla üzerinden ona doğru fırlatarak. Şu anda Maggie'nin yemeğe gelmek istemesinin mümkün olmadığı çok açık. Ben gittiğimde yapacak başka bir işi olacak, bundan eminim.

"Bu ne işe yarıyor? Beni şok edecek mi?" Yüzünde panik var ve ona bakmak için döndüğümde her şeyi anlıyorum.

"Hayır. Bunu bir bebek bakıcısı olarak düşün, böylece her zaman nerede olduğunu bileceğim. Sakın çıkarmaya çalışma Maggie, işe yaramaz. Şimdi, yarın kahvaltı için aşağıya gel, Sara seni bekliyor olacak. Sabah yapacak işlerim var, bu yüzden tanışmak için bol bol vaktiniz olacak."

"Bunu yapamazsın." Zor nefes alıyor, sanki odanın öbür ucuna gelip bana saldırmak istiyormuş gibi bana bakıyor. Zihinsel olarak, ona bunu yapması için meydan okuyorum. Onu sırt üstü yatırmak için iyi bir sebebim olmasını çok isterdim.

ve ona tam olarak neler yapabileceğimi göstereceğim. "Bu delilik! İnsanlara böyle davranamazsın!"

"Gitmelerine izin veremeyeceğinizi bildiğiniz zamandır."

"Sara'ya zarar vermeyeceğimi nereden biliyorsun?" Kelimeleri durduramadan ağzından çıktı ve o bile söylediği şeye şaşırılmış görünüyor. Gözleri irileşiyor ve az önce ne kadar fena biliyormuş gibi bana bakıyor.

"Biliyorum," diyorum yavaşça, odayı geçip ona bir ders verme isteğime direnerek, "çünkü seni Maggie. Yıldız öğretmen. İnanılmaz derecede şefkatli ve sevgi dolu. Tüm öğrencilerin seni seviyor ve sen onları her zaman kendinden önde tutuyorsun. Ayrıca, küçük kızıma zarar vermeyi aklından bile geçirirsen, seni öldürürüm. Bu kadar basit."

MAGGIE

Fya da Sean yatak odasından sonra uzun bir süre, sanki geri gelecekmiş gibi kapıya bakmaktan alamıyorum. Tabii ki gelmiyor, çünkü ve muhtemelen şu anda bana söylemek istediği başka bir şey yok. Ben onun tutsağı ve kızının dadısıyım.

Bunu anlıyorum. Bu tür şeyleri aklımda tutabiliyorum ama o zaman o öpücük de neyin nesiydi? Yemin ederim dudaklarım hâlâ yanıyor uzanıp dokunuyorum, olması gerektiği kadar kabarık olmadıklarını hissedince şaşıyorum.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Ya da ısırılmadım. Başımı çevirip boynumdaki çürüğe bakmaya çalışıyorum ama göremiyorum, bu yüzden yataktan kayarak banyoya giriyorum. Beni yerleştirdiği bu süit daha önce bulunduğum hiçbir yere benzemiyor. Elbette, böyle yerler hakkında bir şeyler duymuştum ve zengin kahramanın bir malikanede yaşadığı filmleri izlemiştim, ama gerçekten bir malikanede olacağımı hiç düşünmemiştim.

Sean Marcelo televizyon filmlerindeki zengin kahramanlara hiç benzemiyor. Elbette seksi ve evet, onun yanındayken içimde büyüyen özlemi hissediyorum ama bu onun iyi biri olduğu anlamına gelmiyor. Ya da iyi. Ya da gerçekten birlikte olmak isteyeceğiniz türden biri olduğu anlamına gelmiyor.

Peki benim sorunum ne?

Yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum ve bileziği hatırlayana kadar aynada kendime bakıyorum. İnce ve siyahtı ve sanki

Deriden yapılmış ama germek için çektiğimde yerinden oynamıyor. Yanıp sönen küçük yeşil ışık ve onu taktığı tokaya ek olarak, üzerine kazınmış bazı desenler ve üzerine yerleştirilmiş birkaç taş var.

Güzel olduğu kesin ama bu bir takip cihazı ve çıkarılmasını istiyorum.

Suyu tekrar açarak bileğimi akıntının altına daldırıyorum ve yüze kadar sayıyorum. Işık yanıp sönmeyi kesmiyor ve yemin ediyorum, sonra parmaklarımı kayışın altına doluyor ve vücudumdan dışarı çekiyorum.

Elbette .

"Lanet olsun!" Bunu yaptığımda vücudumu saran şokla bileğime bir fiske vuruyorum, sonra şaşkınlıkla bileziğe bakıyorum. Beni çarptı. Acı korkunç değildi, ama dikkatimi çekmeye yetti de arttı bile ve tekrar şoklanmayı bekleyerek temkinli bir şekilde dokunuyorum.

Hiçbir şey. "Tamam, seni sikik," diyorum parmaklarımı tekrar bandın altına sokarak. "Bakalım neyin varmış."

Sertçe çektiğimde, şok tekrar geliyor, ama bu sefer daha kötü. Acıdan çığlık atıyorum, sonra kolumu ve bileğimi sallayarak yatıştırmaya çalışıyorum. Bilezikle her oynadığında şok daha da kötüleşiyor olmalı.

Boku yedim. Kendimi şok ederek öldürmeden bu şeyi bileğimden çıkarmamın hiçbir yolu yok. Düşünmeye çalışarak elimi saçlarımda gezdiriyorum, sonra yatak odasına dönüyorum.

Telefonum. Sadece Sean'ın kim olduğunu araştırmıyordum, aynı zamanda Olivia ile konuşuyor ve ona neler olduğunu anlatıyordum. İşe girdiğim için ilk başta benim adıma heyecanlanmıştı elbette ama henüz kötü şeylere gelmemiştim bile.

Yatak odasına koşuyorum ama boş yatağı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Telefonum orada değildi. Dizlerimin üzerine çökerek, Sean ya da ben yataktan indiğimizde düşmüş olabilir diye yatağın altına bakıyorum ama yerde boş duruyor ve kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

Onu almış olmalı ve ben fark etmemiştim bile. Bahse girerim, ben onun altındayken cebine koymuştur ve ben devasa sikiinin vücuduma doğru bastırıldığı gerçeğine , beni becermek üzere olduğu gerçeğine dikkat edememişim.

"Orospu çocuğu," diyorum yatak odasının kapısına doğru koşarak. "Telefonumu geri alacağım ve o pisliğin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok."

Kolu tutup sertçe çekiyorum, yana doğru çeviriyorum, böylece kapıyı çarparak açabiliyorum. Geldiğimi ve kızgın olduğumu bilmesini istiyorum, ki bu muhtemelen aptalca ama koridorda ve merdivenlerden yemek odasına inerken beni duyması fikri hoşuma gidiyor.

Ama kapı açılmıyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Geri adım atarak derin bir nefes alıyorum, sonra kolu tekrar deniyorum, şimdi biraz öncesine göre biraz daha korkmuş durumdayım. Hâlâ açılmıyor ve kapıdan geri çekilip olabildiğince sert bir şekilde tekmeliyorum.

Sonra tekrar.

Çerçevesinde takırdamıyor bile ve ben de ona çarpıyorum, kolu ileri geri çevirirken artık çıldırmış durumdayım. Korku ensemini kavramaktan çıkıp tüm bedenimi sarmaya başladı ama kaçmak için kapıyı ne kadar açmaya çalışsam da yerinden .

Sanki lanet bir hapishane hücresindeyim.

Nefes nefese kapıdan dönüp odanın diğer ucundaki pencerelere doğru koşuyorum. Yerden tavana kadar uzanıyorlardı ve içeri girdiğimde onları fark etmişim ama dikkat etmemişim. Perdeleri aralayıp duruyorum, kalbim boğazıma düğümleniyor.

Onlar pencere değil. Onlar kapı. Her şeyi berbat etti ve şimdi dışarı çıkıyorum.

"Lütfen aç," diye fısıldıyorum, kapının kilidini çeviriyorum ve sonra kolu çeviriyorum. Dokunduğumda bastırıyor ve heyecanı hissediyorum

Kapıyı açtığımda içime bir ateş düştü. Serin gece havası odaya doluyor ama kollarımın üzerinde beliren tüylerimin diken diken olduğunu fark etmiyorum bile.

Dışarıda bir balkon var ve karanlığa doğru yürüyorum, parmaklıklara tutunup aşağı bakmadan önce gözlerimin karanlığa alışması için bir an bekliyorum. Ve aşağıya.

"Burayı bir uçurumun üzerine mi inşa etmiş?" Kaçmak için ne kadar aşağıya atlamam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu kapıyı neden kilitleme ihtiyacı hissetmediği konusunda mantıklı geliyor. Gecenin karanlığında ne kadar yüksekte olduğumu görmek imkânsız ama tenim karıncalanıyor ve korkuluktan uzaklaşıyorum.

Ne kadar nefret etsem de beni burada yakaladı. Atlayabilirim ama ölürüm. Bunun yapmak istediğim bir şey olmadığını bilecek kadar beni iyi tanıyor.

Adam deli ama kendimi öldürmeyeceğimi biliyor. Küfrederek yatak odasına geri dönüyorum, her şeyi çekerken dönüyorum. Düşündüğüm gibi bir rüya odası değildi.

Bu bir hapisane hücresi.

E Bütün gün yatakta kalmak istesem de Sean dün gece bana kahvaltı için aşağı inmem ve Sara'yı görmem gerektiğini söylemişti, bu yüzden gökyüzü aydınlanırken duş alıp giyiniyorum

Dışarıda. Dışarı çıkmak için kapıyı denemeden önce tekrar balkona çıkıyorum ve soğuğa karşı kazağımı üzerime daha sıkı çekiyorum.

Dün geceki içgüdülerim doğrudu. Eğer atlayacak olsaydım, bunu başarmamın imkanı yoktu. Sadece üç kat atlamam gerekmele kalmaz, aynı zamanda beton statların bulunduğu bahçelere doğru atlamış . Bunlardan birinin üzerine düşmekten kurtulacak kadar şanslı olsam bile, yine de düştükten sonra yürüyüp yürüyemeyeceğim konusunda endişelenmem gerekecek.

"Piç kurusu," diye mırıldanıyorum, kafamın arkasında dün beni öperken ondan oldukça hoşlandığımı söyleyen küçük sesi görmezden gelerek.

"Acaba bu sabah beni odamdan çıkarmaya tenezzül etti mi?"

Derin bir nefes alarak yatak odama geçiyorum ve kapıyı deniyorum, kapı dokunuşumla sorunsuzca açılıyor. Kapı açılır açılmaz kahve kokusu alıyorum ve dönüp koridordan aşağı, dün gece geldiğimiz yönün tersine doğru ilerliyorum.

Merdivenler kavisli ve beni fuayeye çıkarıyor. Üstümde kocaman bir avize asılı ve ayaklarımın altında mermer fayanslar var. Kıyafetlerim kirli ve delik olmamasına rağmen, bu muhteşem evde kendimi son derece yersiz hissediyorum. Benim gibi biri için inşa edilmemiş ve kendimi evimde hissedip hissetmeyeceğimden emin değilim.

"Sorun değil," diyorum kendi kendime, kahve ve pastırma kokusuna doğru dönerek. "Burası benim evim değil. Burası çalıştığım yer ve ilk fırsatta buradan siktir olup gideceğim."

Küçük kıza sıırıslıklam aşık olmam ya da Sean'ın bana hayal edebileceğimden çok daha fazla para teklif etmesi önemli değil. Patronumun hayatımda tanıdığım en seksi insan olması da önemli değil.

Korkunç biri. Tehlikeli biri. Bunu unutmam yoksa aptalca bir hata yapacağımdan ve bunun bana pahalıya mal olacağından eminim.

S E A N

Sara karşımda oturuyor, yemek yerken bacaklarını sallıyor, Maggie mutfağa girdiğinde bir kediye öldürecek kadar şuruplu üçüncü waffle'ını yemeye hazırlanıyor, gözleri tetikte, yüzünde

Bir tuzağa düşmediğinden emin olmak için her şeyi içine çekmek ister gibi yavaş hareket ediyor.

Korkmuyor. Dün gece ondan ne istediğim konusunda ona karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım, bu yüzden bu kadar korkmuş görünmesine gerek yok. Bileziğinin yeşil ışığı bana yanıp sönüyor ve kendimi rahatlamış hissediyorum. Salvatore Bonanno'dan aldığım teknolojinin iyi olduğunu biliyordum ama yine de bizzat çalıştığını görmek güzel.

Dün gece uzun bir süre telefonumdaki haritada onun küçük noktasını izledim. Bir süre dışarıda, balkondaydı ve aklından neler geçtiğini çok iyi bildiğime eminim. Atlamadı, ki atlayacağını düşünmemiştim.

Maggie onu dondurmacıda gördükten sonra araştırma yaptığımı bilmiyor. Sara'nın dadısı olarak işe alacağım kadın hakkında her şeyi bildiğimden emin olmak istedim, sadece kızımı güvende tutmam gerektiği için değil, aynı zamanda benim için doğru kişi olduğundan emin olmam gerektiği için.

Ve öyle. Onu gördüğümde anlamıştım ve hakkında her şey bunu doğruladı.

Hayatta tek iyi arkadaşı olan bir yetim. Maggie dün gece cevap vermeyince Olivia endişelendi, ben de ona şu mesajı gönderdim

Sabah her şeyin harika gittiğini söyledi ve bu onu sakinleştirmiş görünüyordu.

Şansa gelince, Maggie'nin bir dizi kötü şanstın başka bir şeyi yoktu. Elbette, öğretmenlik işinde harikaydı ama ondan da oldu ve ev sahibi tarafından da kazıklanacaktı, ben de devreye girdim. Ailesi yok ama varım ve başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğim.

"Maggie!" Sara yeni dadısını görür görmez adını haykırır. "Seninle oynayacağım için çok heyecanlıyım!"

Maggie'nin üzerindeki etkisi anlıktır. Yüzünü sakın ve nötr tutmaya çalışıyor olabilir ama bir anda gülümsüyor ve Sara'nın kuyruğunu çekiştiriyor. "Ben de ufaklık. Neden gidip elini yüzünü yıkamıyorsun ve babanla biraz konuşmama izin vermiyorsun?"

Sara başını sallayarak oturduğu yerden kalkıyor ve mutfaktan koşarak çıkıyor. Pierre'e dönüyorum.

"Bir dakika," diyorum ve gidiyor, ayak sesleri evin içinde kayboluyor.

"Bunu yapmak istemiyorum," diyor Maggie, Sara'nın koltuğuna kayarak, gözleri bana kilitlenmiş halde. "Sean, üzgünüm ama bunu yapamam."

"Kabul ettiniz. İlk ayın hesabınıza yatırdım bile."

Gözlerini bana dikti. "Size banka bilgilerimi vermedim."

"Fark etmez. Senin hakkında her şeyi bilmediğimi mi sanıyorsun Maggie? Al." Telefonuma dokunarak onun hesabını açıyorum ve ekranı görebileceği şekilde çeviriyorum. "Kırmızıdaydın ama artık değilsin. Thai Spice'da her hafta ne kadar para harcıyordun?"

Yüzü kızarıyor. "Tayland yemeklerini severim," diye itiraf ediyor devam etmeden önce. "Lis- ten, burada yaşayacağımı ve senin için çalışacağımı söylediğimi biliyorum, ama bu..." bileğini kaldırıyor ve bileziği bana doğru sallıyor. "Bu delilik. Ben bunu kabul etmedim."

"Maggie." Tabağımı önümden iterek ona yaklaşabilmek için öne doğru eğildim. "Seni ne kadar istediğimi biliyor musun?"

Cevap vermiyor ama nefes alışının değiştiğini görüyorum.

"Sen. Seni tatmak istiyorum. Sana adımı haykırmak istiyorum. Yapabilirim, biliyorsun, tam da sikimin üzerinde paramparça olduğunda. Sen benim için biçilmiş kaftansın ve sonunda bunu fark etmeni için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bilezik konusunda mutlu olmaman benim için önemli değil. Bunu seni güvende tutabilmek ve nerede olduğunu bildiğimden emin olmak için yaptım."

"Bunu yaptın çünkü sen bir psikopatsın." Omuz silktim. "Sonuç aynı."

"Beni onun dadısı olmaya zorlayamazsın," diye karşılık veriyor. "Bütün gün burada mutfak masasında otururum. Ne yapacaksın, bunun için bana para mı ödeyeceksin?"

İnatçı biri. hoşuma gidiyor, sadece onu bundan vazgeçirmek istediğim için değil, aynı zamanda benden sürekli korkmayan biriyle konuşuyor olmak çok hoşuma gidiyor. Çoğu insan kim olduğumu anlar ve korkup kaçar, ama Maggie ayaklarını yere sağlam basıyor ve bir duruş sergiliyor. Bu yeniden tazeleyici ve geceleri bana gelip onu becermem için yalvardığında bunu çok daha lezzetli hale getirecek.

"Yapmayacaksın. Bunu biliyorum. Büyük konuşuyorsun Maggie, ama sen mükemmel bir dadısın. Çocukları seviyorsun, hatta onlara tutkunsun.

-Ve onlara bir şey olmasına izin vermezsin. Dün gece araştırmanı yapıyordun, ama ben de öyle. Hakkında her şeyi bilmeden seni evime alacağımı sanma."

Ayağa kalktım, hızla ilerleyerek buraya doğru yükseldim. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi bana bakmak için başını arkaya yatırıyor ve ben de uzanıp parmaklarımı boynundaki çürükte gezdiriyorum. "Sonunda bana ait olduğunu kabul edene kadar seni tekrar tekrar işaretleyeceğim," diyorum ona, sonra çenesini tutuyorum ve onu öpmek için eğiliyorum.

İlk başta ağzını sert tutuyor, belli ki bundan zevk almadığını düşünmemi istiyor, ama sonra gevşiyor ve beni öpüyor, dili benimkine karşı savaşıyor.

"Burada olmak istemeyen birine göre, kendini eğlendiriyor gibisin," diyorum ona, geri çekilerek. "Pierre! Maggie kahvaltıya hazır!"

"Senden nefret ediyorum."

"," Ona dönerek sandalyemin arkasından ceketimi alıyorum ve belimdeki silahı örtecek şekilde ayarlayarak üzerime geçiriyorum. Maggie'nin gözleri silahıma kayıyor ve biraz genişlediğini görüyorum ama bavulumu hazırladığım gerçeğiyle ilgili bir şey söylemiyor. "İyi günler Maggie. Sara'ya iyi davran. Aptalca bir şey yaparsan bilekliğin bana haber verecek, o yüzden yapma. Ve evde kal, bugün yağmur yağacağından oldukça eminim, bu yüzden dışarı çıkmak yok, anlıyor musun?"

Başını sallıyor. ",," diyor dişlerini birbirine geçirerek. "Kazandığını düşünebilirsin ama ben buradan gideceğim."

Bu bir yanıtla onurlandırmam gereken bir şey değil, bu yüzden ondan uzaklaşıyorum, giderken cebimden arabamın anahtarlarını çıkarıyorum. Durup onu beklediğimde Sara fuayeye uçarak giriyor ve kollarını bana doluyor.

"Maggie'ye iyi davran," diyorum ve başının üstüne bir öpücük bırakıyorum. "Ve seni en çok benim sevdiğimi unutma."

"Seni seviyorum, baba." Beni sıkıca sarıyor ve sonra dönüp mutfığa doğru koşmaya başlıyor. Maggie'nin adını söylediğini duyuyorum ve her ne kadar etrafta durup ikisinin bugün ne görmek istesem de yapacak işlerim var.

Arabama binerken telefonum çalıyor. "Yoldayım Freddy," diyorum, anahtarı çeviriyorum ve ana yola çıkmak için döngüden . "Beni biraz rahat bırakmalısın. Yeni dadıyı yerleştirmem gerekiyordu."

"Yerleştirmek mi, alıştırmak mı?" Cevap vermeyince kıkırdadı. "Kaldır kışını da gel kardeşim, bu depoda işler sandığımız kadar kolay olmayacak gibi görünüyor."

S E A N

E Gavin ve Freddy'nin beni beklediğini bildiğim halde, park yerine girmeden önce deponun etrafında iki kez dönüyorum. Dışarıdan her şey normal görünüyor. Arabalarımız Otoparkta sadece onlar var ve dışarıdaki döküntülere ve kapıların tozuna bakılırsa, bir süredir buralarda başka kimse gibi görünüyor.

Kardeşlerim deponun ön tarafında ayakta duruyorlar ve ben de onlara katılıyorum, hepimiz binaya bakarken kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Neden dışarıda durduğumuzu ve içeriyi kontrol etmediğimizi söylemek ister misin?" Sessizliği ilk bozan ben oluyorum ama bunun tek nedeni sinirli olmam ve bu işi bir an bitirmek istemem. Maggie ve Sara'nın gün boyu onları izlememe ihtiyaçları yok ama ne yaptıklarını merak ediyorum.

Telefonumdaki takip uygulaması bana Maggie'nin evin neresinde olduğunu gösterecek, ancak onları gerçekten izlemek için güvenlik kameralarını kontrol etmem gerekecek. Maggie'nin görüntüsünü istediğim zaman alabilmemin yanı sıra, evde güvenliğim var ve şu anda görevlerinin sadece kızıma ve dadısına göz kulak olmak olduğunu biliyorlar.

Maggie'nin Sara'ya karşı aptalca bir şey yapacağını sanmıyorum. Onun hakkında öğrendiklerime göre, bir çocuğun zarar görmeden kurtulması için otobüsün önüne atlayıp kendini öldürtebilecek biri. O tam da benim istediğim tipte biri.

Sara'yı izlemek ve onu yatağında bu kadar çok istemem onu bu iş için mükemmel bir seçim yaptı.

"Eğer gidip ön kapıya bakarsanız sorunu göreceksiniz." Fred- dy binayı işaret ederek beni Maggie hakkındaki düşüncelerimden uzaklaştırdı ve üçümüz binaya doğru yürüdük. Ön tarafta büyük cam kapılar var ve ben yüzümü bir tanesine yaslayıp ellerimi gözlerimin etrafında birleştiriyorum ki içeriği daha iyi görebileyim.

Bir an için olağan dışı bir şey görmüyorum. Deponun kirli olacağını ve sevkiyat ve alım için kullanılmadan önce kapsamlı bir tadilata ihtiyaç duyacağını , bu yüzden kardeşlerimi rahatsız eden şeyin bu olmadığı açık. Daha dikkatli bakıyorum, gözlerim odayı tararken acele etmiyorum, sonra onu görüyorum.

"Lanet olsun, burayı kim patlayıcılarla kapladı?" Binadan geri çekilip iki kardeşime bakıyorum ama ikisinin de bir cevabı yok. "Onları ilk sen fark ettin, değil mi?" Freddy'ye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Evet. İçeride yanıp sönen ışıkları fark etmemek biraz zor, ama her şeyi kontrol etmek için kapıdan içeri dalmadığımız iyi oldu, yoksa bu sabah tamamen farklı bir hal alabilirdi." Gözlerini devirdi ve cebinden telefonunu çıkardı. "Zach'i aradım, her şeyi halletmek için birazdan burada olur."

"Onları silahsızlandırabilir mi?"

"Sorun olmaz," diye onaylıyor Freddy. "Tanıdığım herkes arasında bu işi en iyi halledecek ve yüzüne patlamayacak kişi o. Birkaç adam getireceğini ve bu işi halledeceğini söyledi."

Üç siyah Escalade park alanına girdiğinde kardeşim sessizliğe gömülüyor. Zach ilkinden iniyor, arkadan bir alet kutusu alıyor ve bize katılmak için yürüyor. Diğer adamlar da onu takip ediyor ama konuşabilmemiz için biraz geride duruyorlar.

"Demek birisi Marcelo kardeşleri havaya uçurmaya çalıştı, ha?" Zach pencereye bakar ve sonra başını sallar. "Kim bu kadar aptal olabilir ki?"

"Bulmamız gereken de bu." Gavin çoktan telefonuna sarıldı ve işin nerede yanlış gittiğini anlamak için bağlantılarına ulaşırken öfkeyle yazmaya başladı. "Ama patlayıcılarla başa çıkabilirsin?"

"Yapabilirim. Yine de ne kadar süreceği konusunda size bir tahminde bulunamam. Binada kaç tane daha olduğuna bağlı. Siz üçünüzün doğrudan ön kapıdan gireceğinizi umarak her önden yüklemiş olabilirler ama içimden bir ses bizi bekleyen daha fazla küçük sürpriz olacağını söylüyor."

"İçin teşekkürler," diyorum ve o da başını sallayarak yanında getirdiği adamlara dönüyor. Onu binaya kadar takip ediyorlar ve alet kutularından ve çantalardan ekipman çıkarmaya başlıyorlar.

"Tamam." Gavin telefonuna dokunuyor ve kaşlarını çatıyor. "Bazı duyumlar gönderdim ama hemen bir bilgi almayı beklemiyorum. Bu işi her kim yaptıysa oldukça titiz davranmış diyebilirim ve şehirde dolaşp herkese ne yaptıklarını anlatacak kadar aptal olacaklarından şüpheliyim."

"Muhtemelen her şeyin patlamasını bekliyorlar," diyorum ona vererek. "Bu da saklanmaya başlamadan önce onları avlamak için zamanımızın kısıtlı olduğu anlamına geliyor. İnsanlar hiçbir şey olmadığını anladıklarında, onların peşinde olup olmadığımızı merak edecekler."

Freddy başını sallar ve konuşur. "Gavin, sen taktiklerine devam et, ama Sean ve ben şehir merkezine gidiyoruz. Bahse girerim üçümüz bunun iyi bir fikir olduğunu düşünen o pisliği bulabiliriz."

"Harika." Gavin telefonunu cebine sokar. "Ben Clara'nın yanına dönüyorum o zaman. Siz ikiniz beni haberdar edin ve ne bulduğunuzu bana bildirin. Zaten bilgisayarımdan daha iyi çalışabiliyorum ve evden daha hızlı bir şeyler bulabilirim."

İrtibatta kalmaya karar verdik ve Freddy'yi arabaya kadar takip ettim. O hızla şehir merkezine gidiyor, belli ki bu işin aslını öğrenmek için acelesi var ve ben de peşinden ayrılmıyorum. Ana Cadde'de park yeri zaten sınırlı ama güney ucunda yer buluyoruz ve araçlarımızı orada bırakıp Undermine'a doğru üç blok yürüyoruz.

"Bu kulüp berbat," diyorum ön kapıya ulaştığımızda. "Ve daha sabahın köründeyiz. Gerçekten içeride bize bilgi verecek biri olacağını düşünüyor musun?"

"Eğer bu soruyu sormak zorundaysanız, sanırım şehir merkezine parti yapmaya gelmeyeli çok uzun zaman olmuş." Freddy kapıyı bizim için açan fedaiye başıyla selam veriyor. "Şu anda erken olduğunu düşünme Sean, gerçekten geç olduğunu düşün. Bu pislikler henüz yatmadı ve muhtemelen ya kafaları iyi ya da sarhoşlar, o yüzden dikkatli ol çünkü içlerinden birinin ne zaman aptalca bir şey yapacağını asla bilemezsin."

Kulübe girdiğimizde derin bas sesleri vücuduma yayılıyor. Kapının hemen içinde kısa bir merdiven var ve kaç kişinin çıkmaya çalışırken düştüğünü merak ediyorum. Merdivenlerin dibinde, dokunmamla kolayca açılan başka bir kapı var ve ben gözümü kırıpıştırarak şimdiye kadar bulunduğum en aydınlık odalardan birine adım atıyorum.

Her şey sergileniyor. Saklanmak istesenez bile bunu yapabileceğiniz tek bir nokta bile yok. Odanın tüm köşeleri parlak bir şekilde aydınlatılmış ve barın arkasında bile her şeyi bir bakışta kolayca görebilmenizi sağlamak için bir dizi ışık var.

"Gerçekten burada bazı cevaplar alabileceğimizi düşünüyor musun?" Freddy durduğunda ona soruyorum. "Burası lanet olası bir hurdalık."

İnsanlar gruplar halinde duruyor, bazıları dans ediyor, bazıları ayaklarını yere sağlam basmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sarhoş. Minik bir bikini giymiş bir kadının, bir avucunda içki tepsisi, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle yanımızdan geçip gidişini izliyorum.

"Burası bir lağım çukuru," diye katılıyor Freddy, "tam da bu yüzden buradayız. Buradaki insanların çoğunun seninle konuşmak yerine seni bıçaklayacağını unutma, o yüzden kiminle muhatap olduğuna dikkat et. Ayrılacağız ama tetikte olun ve bizi öldürmeye çalışmanın iyi bir fikir olduğunu düşünen pislikler hakkında ne tür bilgiler bulabileceğimize bakalım."

MAGGIE

I Çok yorgunum ama gülümsemeden duramıyorum. Sara küçük bir kızın ateşli bir karmaşası ve bunu dünyadaki tüm sevgiyle kastediyorum. Benden daha enerjik olduğu kesin ama

Bu, babası akşam yemeği için eve gelmeden önce onu bulmak için son bir kez evin içinde kovalamamı engellemeyecek.

Bu sabah bana tam bir güvenle adamın her zaman akşam yemeği için eve geldiğini ve gelmediğinde de önceden arayıp haber verdiğini söyledi. Evde olmayacağına dair herhangi bir telefon gelmemiş, bu da demek oluyor ki, onu bulmak için evin içinde ellerim ve dizlerim üzerinde sürünmemeliyim.

Çok iyi saklanıyor ve evi benden çok daha iyi tanıyor. Burada aylarca yaşasam bile, onun saklanabileceği harika küçük noktaları bulabileceğimden emin değilim ve kesinlikle benden daha küçük alanlara kendini sıkıştırabilir.

"Onu gördünüz mü?" Sabahtan beri bizi gölgeleyen adama sordum. Biz bir bulmaca üzerinde çalışırken arkamızda belirdiğini görünce Sara gözlerini devirdi ve bana adının Nathan olduğunu, pek konuşmadığını ve babasının yemeğe geç kalacağı zaman aradığı kişi olduğunu söyledi.

Nathan beni görmezden geliyor. Sanki orada gerçekten ilginç bir şey varmış gibi yanımdan geçip duvara bakıyor ve ben iç çekiyorum.

"Ciddiyim. Onu bulmam gerek ve o çok sinsi. Bana bir ipucu veremez misin?"

"Buraya oynamaya gelmedim." Şimdi karanlık bakışlarını bana ve omuz silkiyor. "Ama senin , mutfak lavabosunun yanındaki dolaplara bakardım."

"Teşekkürler!" Dönerek evin içinde , beni takip edip etmediğini görmek için sadece bir kez omzumun üzerinden bakıyorum. Takip ediyor ama mesafesini koruyor ve ben mutfak lavabosuna doğru yürürken mutfak kapısında durup beni izliyor. "Hey," diyorum, dönüp ona bir kez daha bakarak. "Bebek bakıcılığı için ne kadar para alıyorsun?"

"Yeterli değil."

"Huysuz." Bunu kendi kendime mırıldanıyorum ve dizlerimin üzerine çöküp mutfak boyunca ilerlerken dolapları açıyorum. Köşedeki son Sara bana doğru fırladığında yüksek sesle bir sevinç çılgılığı atıyor. Birkaç tencere ve tavanın arkasında vücudunu bükmişti ama beni fark ettiğinde bir jimnastikçi gibi açıldı.

"Beni buldun! Yeterince uzun sürdü. Bir tur daha, tamam mı? Sen git saklan." Ellerini gözlerinin üzerine kapatır ve saymaya başlamak için tezgâha döner.

"Hey, Sara, yeterince zamanımız sanmıyorum," diyorum ama beni bastırmak için daha yüksek sesle sayıyor.

"Ben sadece elliye gidiyorum, sen de iyi olur! Otuz bir. Otuz iki."

Bu sadece bir çocuk oyunu olsa bile panik başlıyor. Arkasını döndüğünde hâlâ burada duruyor olmamın bir önemi var mı? Hayır, fark etmez, ama bu olmasını istediğim son şey, bu yüzden Nathan'ın yanından geçip gidiyorum. Ben giderken bana şeyler söylüyor ama yavaşlayıp dinleyecek vaktim yok.

Koşarken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor ve hızla ön kapıya bakıyorum. Kaçabilirim. Saklambaç oynuyoruz ve Nathan'ın hiçbir koşulda evden çıkmamam için çok katı kuralları olduğundan emin olsam da, gizlice dışarı çıkabilirim.

düşünürken kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Yine de son saniyede kapıdan uzaklaşıp kütüphaneye giriyorum, masanın arkasına geçip altına sürünmeden önce kapıyı kapatacak kadar yavaşlıyorum.

Sanki biri beni gerçekten kovalıyormuş gibi kalbim göğsümde çarpıyor ve küçük bir topun içine kıvrılıyorum, nefes alışım beni ele vermesin diye mümkün olduğunca yavaş ve sessiz nefes alıyorum.

Sonra bekliyorum. İlk başta hiçbir şey olmuyor ve pozisyonumu değiştiriyorum, tekrar kıvrılmadan önce bir an için bacaklarımı uzatıyorum. Sara nerede? Eminim şimdiye kadar beni bulmaya gelmiştir ama ne kadar dinlersem dinleyeyim ayak seslerini duyamıyorum.

Saklanmam konusunda bu kadar heyecanlıyken pes etmezdi. Dürüst olmak gerekirse nerede olduğu ve neden gelmediği konusunda biraz endişeliyim ama burada olacak.

Mümkün olduğunca hareketsiz duruyorum ve kütüphanenin kapısının açılıp kapandığını duyduğumda omurgamdan bir ürperti geçiyor. O burada ve ben kıkırdamamı bastırmak zorundayım. Yaklaştığında üzerine atlayabilir ve onu korkutmaya çalışabilirim. Çok fazla değil. Sadece onu güldürecek kadar.

Kütüphaneden gelen ayak sesleri, beni aradığında olacağını düşündüğüm gibi yavaş ve kararsız değil. Sanki tam olarak nerede olduğumu biliyormuş ve beni almaya geliyormuş gibi kendinden emin sesler.

Aslında, küçük bir çocuğunki gibi hafif değiller. Düşündüğümde ağırlar ve Sara'nın benim için gelmediğini fark ettiğimde omurgamda soğuk bir ürperti oluşuyor. Birden paniğin boğazımı sıktığını hissediyorum ama masanın altından sürünerek çıkmak için çok geç, ayrıca saklanacak başka bir yer bulmamın imkânı da yok.

Bu Sean ve tam olarak nerede olduğumu biliyor. Benim için geliyor. Ürperiyorum, beni bulacağı düşüncesiyle biraz kusma isteğimi görmezden gelmeye çalışıyorum, o zaman tek yapabileceğim beklemek.

"Boo." Sean eğiliyor, saklandığımı görünce gözleri bana kilitleniyor. Yüzünde hiç gülümseme belirtisi yok ve karnımın doğruca yere düştüğünü hissediyorum. Hâlâ sıkı bir topun içine kıvrılmış durumdayım.

kollarım bacaklarımın arasında, ellerim tam yüzümün önünde ve işte o zaman onu görüyorum.

Yanıp sönen yeşil ışık. Doğruca bana gelebilmesine şaşmamalı. Bu şey bir takip cihazı ve nerede olursam olayım beni bulmasını sağladığını bir an için unuttum. Ne yaptığımın bir önemi yok, beni bulacak. Ondan ne kadar saklanmak istersem isteyeyim, bu lanet bileklik beni bulmak istediği her an yerimi belli ederken tamamen saklanmamın imkanı yok.

"Beni yakaladın," diyorum, masayı açıp sürünürken neşeli görünmeye çalışarak. Bana açmak için geri çekilmiyor, bana o kadar yakın duruyor ki ayağa kalktığımda yüzüm kasıklarından sadece birkaç santim uzakta. Nabzımın yüksek vitesse geçtiğini hissediyorum.

Elbette, *bu sadece bir iş*, ya da kendime sürekli böyle söylüyorum, ama Sean'ı da istemezsem delirmiş olurum.

Sadece birazcık.

Tamam, bu bir yalan. Koyu bir yalan. Sean'ı istiyorum, beni tekrar öpmesini istiyorum, beni keşfederken ellerini vücudumda hissetmek istiyorum. Ona bu kadar yakinken titriyorum ama ikimizin arasına biraz mesafe koymak için ondan biraz geri çekilmeyi başarıyorum. Kıçımı onun masasına yaslıyorum ve omzumun üzerinden kütüphane kapısına bakarak bize doğru gelen biri olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Sara meşgul," diyor bana. "Ve bugün çok ilginç bir şey öğrendim." Bana bir adım daha yaklaşıyor.

"O da ne?" Hareket ettiğinde gözlerim pantolonunun içindeki sikine kaydı ama şimdi kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Bu kadar ilginç ne öğrenmiş ?"

"Bugün biri beni öldürmeye çalıştı. Beni ."

Sözleri omurgamda yarışıyor ve ürperiyorum. bu adama zarar vermeye çalışacak kadar aptal olabileceği ve tek parça halinde uzaklaşabileceğini düşünebileceği hakkında hiçbir fikrim yok ve yüzündeki ifadeden, birinin ukalalık yaptığı gerçeğinden tam olarak heyecanlanmadığını söyleyebilirim.

"Başaramadılar." Sesim korkudan titriyor.

"Yapmadılar. Dinle Maggie, seni işe aldım çünkü Sara'ya çok uygun olduğunu düşünüyorum." Duraksıyor ve ben de sessiz kalmam gerektiğini bildiğim halde konuşuyorum.

"Beni işe almanızın tek nedeni bu mu?"

"Ve çünkü seni gördüğüm andan itibaren seni kendim için istediğimi biliyordum. Sözümü kesme." Uzanıp yüzgeçlerini boynumda gezdiriyor, dün gece orada bıraktığı çürüğün üzerinde hafifçe gezdiriyor. Bu sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor ama oradaki deri hâlâ hassas ve parmaklarının baskısı karşısında küçük bir acı nefesi kendimi alamıyorum.

Ben yine sözünü kesmeyince devam etti. "Şimdi seni evime almakla hata edip etmediğimi merak ediyorum. Senin hakkında araştırma yaptım, seni inceledim ve öğrenebileceğim her şeyi öğrendim, ama bir hata yapmış olabilirim."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, çok korkuyorum. Gözlerini bir kez olsun benden kaçırmadı ve içimi görmeye çalıştığını hissediyorum, sanki düşüncelerimi ve duygularımı görebiliyor.

"Ben hata yapmam," diye devam ediyor, "bu yüzden hata yapmış olma ihtimalimin beni biraz sinirlendirdiğini tahmin edebilirsiniz, özellikle de bu kızımın tehlikede olduğu anlamına geliyorsa."

"Ne öğrendiğini sandığını bilmiyorum," diyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor, "ama sana söz veriyorum, Sara'yı incitecek hiçbir şey yapmam. Ona sorabilirsin, harika zaman geçirdik, o harika biri, güldü ve oynadık-"

"Yeter." Tek bir kelime ve sessizliğe gömülüyorum. Nasıl çenemi kapatacağımı bildiğim için memnun olmuş gibi başını sallıyor. "Sana burada çalışacağını ve yaşayacağını söylemiştim ama seninle ilgili bazı şeyleri çözene kadar seni burada tutmam ama ayak altında dolaşmaman gerekiyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

Gölümsüyor ve bana dişlerini gösteriyor. "Bu demek oluyor ki Nathan bir süreliğine Sara'ya bakacak, böylece ben de senin gerçekte kim olduğunu araştırabileceğim. *Jennifer Eastwood*."

Oh, lanet olsun.

En son ne zaman birinin gerçek adımı söylediğini duyduğumu hatırlamıyorum. Konuşma sesi bedenimi sarınca ürperiyorum ve hareket edemeden ona bakıyorum. Gerçekte kim olduğumu nasıl öğrendi?

S E A N

M Aggie onu belinden tutup omzuma attığımda itiraz etmiyor. Bu işi kolaylaştırmak için ondan benimle yürümesini isteyebilirdim, ama böyle olmasını istemiyorum.

Kolay. Sadece yapılmasını istiyorum.

Hayır, Maggie değil. *Jennifer*.

Gerçek adı Jennifer, ama benim için öyle biri değil. Tanık koruma programına katıldığında yeni ismini seçip seçmediğini merak ediyorum.

Onu buraya getirmeden önce zamanda geriye gitmek ve gerçekte kim olduğunu biraz daha derinlemesine araştırmak istiyorum ama beynimle olduğu kadar sikimle de düşünüyordum ve onu kendime saklamaktan kaçınmamın mümkün olmadığını biliyordum. Maggie bana ait.

Biliyorum.

Henüz olmayabilir, ama olacak. Sadece evimde serbestçe dolaşmasına izin vermeden önce onun gerçekte kim olduğunu ve onu kimin öldürmek istediğini bulmak gibi sinir bozucu bir işi halletmem gerekiyor.

Sara yıkılacak ama en iyisi . Maggie'ye neler olduğunu öğrendiğimde, Sara dadısını geri alabilir. Nathan bu rolü üstlenme fikrinden memnun değil ama umurumda değil.

Bunu çözmem gerek.

"Lütfen," diye yalvarıyor Maggie onu merdivenlerden yukarı taşıırken. "Bunu yapmak değilsin, lütfen! Ne bilmek istediğini biliyorum ve sana söyleyeceğim! Sadece daha önce yapamadım!"

Ona cevap vermediğimde, ellerini sırtıma vuruyor, sanki onu sağlayacakmış bana vuruyor.

"Lütfen! Sadece beni dinleyin! Sana her şeyi anlatacağım!"

Onu odasına götürmeliyim ama yapmayacağım. Onu duvara kilitlemek istemiyorum çünkü henüz yanlış bir şey yapmadı ama evin içinde serbestçe dolaşmasına da izin veremem. Onun bana yakın olmasının bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşünmemi zorlaştıracaklarını bilsem de batı kanadından doğu kanadına dönüyorum.

Benim odamda kalması gerekecek, böylece ona yakından göz kulak olabilirim.

"Beni nereye götürüyorsunuz? Odama giden yol bu değil!" Sesi paniklemiş gibi geliyor ve onun için neredeyse üzülüyorum, ama yine de daha küçük bir merdivenden çıkarken yavaşlamıyorum, sonra kapıyı açıyorum ve onu odama götürüyorum.

"Sana göz kulak olmam gerek," diyorum onu ayağa kaldırırken. "Sakın kaçma. Çılgılık atma. Ve Tanrı aşkına, bana vurmayı kes."

Bana bakıyor, kendini yeniden kontrol etmeye çalışırken göğsü hızla inip kalkıyor. Dağılmak üzere olduğu çok açık ama sadece bana kızarak her şeyi bir arada tutmayı başarıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Kızımı koruyorum." Dönerek ondan uzaklaşıp odanın koridoruna doğru yürüyorum ve oradaki demir kapıyı tutarak onun için açıyorum. "İhtiyacın olursa seni de koruyacağım ama şu anda senin gerçekte kim olduğunu öğrenmem gerekiyor."

Neyin yanında durduğumu fark ettiğinde yüzü soluyor. "Gerçekten oraya gireceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Gözlerimi ona dikiyorum ve sonra odamın köşesine inşa edilmiş kafese dönüyorum. İçinde kalmak zorunda olan ilk kişi o olacak ama eminim ki dayanacaktır.

Sadece benim için özel olarak inşa edildi, böyle bir şey olursa üstesinden gelebileceğimden emin olmak için. İçinde sadece uyuması için iki kişilik bir yatak değil, aynı zamanda duvara gömülü bir lavabo ve bir tuvalet de var. Ben ona göz kulak olurken ve gerçekte neler olup bittiğini anlamaya çalışırken burada yaşaması için gereken her şey var.

"Buraya mı? Evet, buraya giriyorsun Maggie. , değil mi? Seni istiyorum ama Sara'yı korumak zorundayım." Bana doğru yürümek için hiçbir işaret yapmıyor, bu yüzden ona doğru yürüyorum, onu bileğinden yakalıyorum ve bana bakmak zorunda kalması için biraz büküyorum. "Hadi hayatım," diyerek onu kafese doğru çekiyorum. "Sadece her şeyi yoluna koyana kadar."

"T

Tanık koruma programı onun yanlış bir şey yaptığı anlamına ," diyor Freddy ve Gavin başıyla onaylıyor.

Gavin kendine bir içki daha koymak için eğilmeden önce, "Bu yanlış insanları kızdırdığı anlamına geliyor," diye ekliyor. "Hepsi bu kadar. Birilerini kızdırmış ve hükümet de ona başka bir yerde yepyeni bir başlangıç yapmanın daha güvenli olduğuna karar vermiş."

"Bu, birini ispiyonlamaya istekli olduğu anlamına geliyor," diyorum ve bardağımı üçümüzün arasındaki masaya sertçe bırakıyorum. Oturma odasındayız, bir şey konuşmamız gerektiğinde normalde hepimizin toplandığı yer olan sehpanın etrafında oturuyoruz. Dışarısı karanlık ama pencereler açık ve havada serin bir var.

Maggie'yi küçük hücrelerine yerleştirdikten sonra elbette kardeşlerime ulaşacaktım. Onu oraya kilitledikten sonra uzun süre bana bağırıp çağırdı ama umurumda değil. İsterse sesini bozabilir ama kimse onu duyamaz.

Yatak odamın kapısı tüm sesleri içeriye ya da dışarıya vermeyecek şekilde tasarlandı ve bu da ne kadar devam ederse etsin, olacak tek şeyin kendini yıpratmak olacağı anlamına geliyor.

Onu yıpratmak için çok daha iyi yollar düşünebilirim, ama bunlar bu işi çözene kadar beklemek zorunda. Onun gerçekte kim olduğundan ve onu geri almak ve öldürmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek bazı tehlikeli insanları kızdırmak için ne yaptığından emin olduktan sonra, onu ne kadar çok istediğimi ona gösterebilirim.

"Onunla aptalca bir şey yapmadan önce tüm hikâyeyi öğrenmelisin." Freddy bana bakıyor, sanki şu anda sakın olan ve her şeyi konuşan kişinin kendisi olması gerektiğine inanamıyormuş gibi. "Cidden Sean, onu istediğin çok açık, o yüzden düşüncesizce bir şey yapma."

"Sara'yı düşünmem gerek," diyorum ve Gavin başını sallıyor ama sonra sözümü kesiyor.

"Tabii ki istiyorsun, ama aklını başına toplayıp Sara'nın harika bir dadısı olmasını sağlayabileceğini düşünmüyor musun? Sean, seni seviyorum ama sırf kızgın olduğun için pişman olacağın bir şey yapma."

"Sana istediği için yalan söylemedi," diye ekliyor Freddy. "Sana yalan söyledi çünkü hayatta kalmak için bunu yapmak zorunda. Bunu kişisel olarak algılama, geçmişinde onu öldürmek isteyen her kimse karanlık bir sokakta ona sinsice yaklaşamayacağından emin olmak için yapabileceği tek şey olarak gör."

"Ya da parlak ışıklı bir sokak." Gavin bana bakıyor. "Bu konuda sert davranmak istemiyorum ama haklı olduğumuzu biliyorsun. Maggie kendini korumak için yapması gereken her şeyi yapıyordu. Geçmişinin onu yakalayacağını düşündüğünden şüpheliyim. Boktan bir zamanlama, hepsi bu."

Kardeşlerimin haklı olduğunu biliyorum. Durup Maggie'nin Sara'yı tehlikeye atacak bir şey yapmayacağından eminim ama sorun da bu zaten. Bunun olması için bilerek bir şey yapmasına gerek yoktu. Sadece Sara'nın hayatında olması bile kızımı tehlikeye atıyor ve bu benim sahip olabileceğim bir şey değil.

Zihnimin arkasında Maggie'yi işe alanın ben olduğumu, dolayısıyla onu tehlikeye atan kişinin de ben olduğumu hatırlatan küçük bir ses var ama şu anda bunu dinlemek istemiyorum. Kızgınlığım ve bu düşünce

Küçük kızımın başına bir şey gelme ihtimali beni uçurumun kenarına itmeye ve pişman olacağımdan emin olduğum bir şey yapmama neden olmaya yeter de artar bile.

"Uyu bakalım." Gavin bardağını boşaltır ve ayağa kalkar. "Eve dönmem gereken bir karım var, siz bekârlar oturup siklerinizi çekerek eğlenin." Her birimize bir sırtış fırlatıyor ve tekrar konuşmadan önce cebinden anahtarlarını . "Maggie için bir araya gelip bu sorunu kökünden çözmeye çalışmak isterseniz bana haber verin. O iyi bir kız, Sean."

"Bizim korumamıza ihtiyacı var," diye onaylıyor Freddy, ayağa kalkıp gerinerek. "Ve seni tanıdığım kadarıyla, bu kıza yardım etmek için ne yapmamız gerektiğini bulmak için sabahın köründe kalkacağız, o yüzden ben yatmaya gidiyorum. Konuş onunla."

İkisine de el sallıyorum ama cevap vermiyorum. Maggie'yle konuşmak yapılacak en akıllıca şey, bunu biliyorum ama aynı zamanda yapmak istediğim en son şey. Oturup onunla konuşursam ne olacağını biliyorum.

Şimdiden onu hayatımda kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum. Eğer Maggie ile oturup konuşmaya çalışırsam, eminim ki çok fazla konuşamayız. Hayır, şu anda yapabileceğim en iyi şey onunla arama mesafe koymak ve bunu kendi başıma çözmeye çalışmak.

Burada güvende. Ona göz kulak olmaları ve kimsenin ulaşamayacağından emin olmaları için yarın eve fazladan koruma alacağım.

Sonra da bu işin aslını öğrenip kızımın dadısını geri alacağım.

M A G G I E

I Yatak odasının kapısının açıldığını duyuyorum ve başımın üzerine serdiğim battaniyenin altından dışarı bakarken bir ışık huzmesi giriyor. Belli ki odadaki kişi Kapıdaki Sean. Odaya girmeden önce hiç duraksamıyor ve kafesin yanına gelip bana bakıyor.

Sanki hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi. Beni yakın zamanda bırakmak istemediği çok açık, bu yüzden hareket etmiyorum, varlığına karşılık vermiyorum. Oturup ona bağırabilirdim ama uzun süre bağtırmaktan boğazım acıyor ve zaten kimse de gelmiyordu.

Aklımdan yatağa gelene kadar bekleyip uyuyamaması için çok gürültü yapmam gerektiği geçti ama bunu yaparsam bana neler yapabileceğinden korkuyorum. Nasıl tepki vereceğini bilemem ve isteyeceğim son şey beni burada yalnız bırakması.

Değil mi? Bu son şey, değil mi?

Burada tek başıma olmak kulağa korkunç geliyordu ve bu düşünce daha önce aklıma geldiğinde tüylerimi ürpertmişti, bu yüzden susmuş ve biraz saklanmak için yorganı başımın üzerine çekmişim. Beni bu karanlık odada tek başıma bırakmaktansa, beni esir alan kişinin on beş metre ötedeki yatağında uyumasını tercih edecek kadar ne kadar berbat durumdayım?

Onu kendimden olabildiğince uzakta istemeliyim ama istemiyorum. Beni korkutuyor ve tehlikeli olduğunu biliyorum, ancak yardım edemem ama burada yıllardır olmadığım kadar güvende hissediyorum.

Duruşmadan beri.

Midem dönüyor ve içgüdüsel olarak orada büyüyen acıyı durdurmaya çalışmak için biraz daha sıkı kıvrılıyorum. Neler olup bittiğinin korkusu ve akşam yemeğinde bir şey yememiş olmamın birleşiminden kaynaklanıyor ama Sean'a aç olduğumu söylememin hiçbir yolu yok.

Eğer beni açlıktan öldürmek istiyorsa, sesimi çıkarmayacağım. Zaten bu geçmişte yaşadıklarımın daha kötü değil.

"Aç olmalısın."

Sesi beni zıplatıyor ve artık uyanık olduğumu bildiğinden eminim. Yorganın altında saklanmak istesem de yorganı indirip doğruluyorum ve ona bakıyorum.

Arkadan aydınlatıldığı için onu görmek zor ama sesi kızgın değildi. Sesi yorgun geliyordu, sanki çok uzun bir gün geçirmiş gibiydi.

Aynen, pislik.

"Değilim," diyorum, tam da midem guruldarken.

Kısık bir sesle kıkırdıyor ve parmaklıkların arasından bir şey tutarak kafese doğru yürüyor. "Gel de al. Bana saldırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünürken oraya gelip seninle dövüşmek zorunda kalacak havada değilim."

"Yapmazdım," diyorum, beni buraya kilitlediği andan itibaren yapmayı düşündüğüm şey tam olarak bu olmasına rağmen. Yatağa oturup ağlamak yerine, yaptığım ilk şey kafesin etrafında dolaşıp herhangi bir zayıflık belirtisi aramak oldu.

Öyle bir şey yok. Bu şey mükemmel bir şekilde birbirine kaynaklanmış ve şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha sağlam. Parmaklıklar onun bana kolayca bir şeyler uzatabileceği kadar aralıklı ama benim aralarından kayarak çıkabileceğim kadar değil. Denemek için bile tonlarca kilo vermem gerekir ve o noktada kafamın yine de sıkışacağından oldukça eminim.

Ondan yemeği aldığımda parmak uçlarımız birbirine değiyor. Kâğıda sarılmış ve sandviç gibi hissettiriyor ve bir ısırık almadan önce aceleyle paketini açıyorum.

Elinde bir şişe suyla geri dönüyor ve ben de yatağıma çekilmeden önce onu alıyorum.

Gözlerimi ondan ayırmadan yiyorum. Şu an onunla konuşup oyun planının ne olduğunu öğrenmenin tam zamanı olduğunu biliyorum ama o kadar açım ki tek yapabildiğim sandviçi ısıra ısıra yiyip bitirmek. Sadece birkaç dakika içinde yemeğim bitiyor ve yatağa kıvrılmadan önce bir iç çekiyorum.

"Planın nedir?" Sonunda soruyorum, kendimi alıkoyamıyorum. "Aklında bir plan olmalı yoksa bunu ilerledikçe mi uyduruyorsun?"

Cevap vermiyor ve ben onun sessizliği karşısında ürperiyorum. Bizi ayıran parmaklıklar var ve kilitli olanın ben olduğumu hatırlamam gerekiyor. Bana hiçbir şey borçlu değil. *İyi*. Yuvarlanıp battaniyeleri başımın üzerine çekerek uyumaya çalışıyorum.

"Planım, sana ulaşmak için beni ve kardeşlerimi öldürmeye çalışacak kadar kimi kızdırdığını bulmak," diyor ve vücudumda bir ürperti dolaşıyor. "Sonra da sana ve aileme zarar vermeye çalıştıkları için onları öldüreceğim."

Sesi o kadar alçak ve duygu dolu ki vücudumu saran ürpertiye engel olamıyorum. Beni yatak odasına kilitleyen adamın kötü biri olmadığına kendimi ikna etmeye çalışmak istiyorum ama bu delilik. Tek yapmam gereken kendi kendime bu durumu konuşmak ve biliyorum ki gerçekten ve gerçekten boku yedim.

"Peki ya sonra?" Sormamalıyım, hatta şu anda onunla konuşmamalıyım ama dudaklarımdan dökülen kelimeye engel olamıyorum. "Sonra ne yapacaksın?"

"O zaman kafesten kurtuldun ama benden kurtulamadın." Öne doğru adım atıyor, parmaklıklara tutunuyor ve bana bakıyor. Hâlâ gözlerini göremiyorum ama kapıdan gelen ışık huzmesi üzerime düşüyor ve beni görebildiğini biliyorum.

Göğsümden yukarı doğru yayıldığını hissettiğim kızarıklığı görebiliyor mu? Beni bu kadar çok istemesinin benim için ne anlama geldiğini düşündüğümde nefes alışımın nasıl hızlandığını görebiliyor mu? Yoksa tamamen çılgına mı döndüm?

"Bu ne anlama geliyor?"

Bilmek zorundayım. Ona sormak aptalca ve bunu ondan öğrenmeye çalıştığım için pişman olacağımdan eminim ama sormak zorundayım. Benimle ne yapmak istediğini, benden ne istediğini bilmem gerek. Tanrı bilir daha ne kadar bu kafeste kalıp bana acımasını ve beni serbest bırakıp öldürmesini bekleyemem.

Panik göğsümü sıkıyor ve nefes almamı gerçekten zorlaştırıyor. Delirip delirmediğime dair hiçbir fikrim yok ama ne olacağını bildiğimden oldukça eminim.

Beni öldürecek.

"O zaman seni kendim için saklıyorum. Sadece kızımın nenesi için değil. Sen bana aitsin Maggie ve bunu ne kadar çabuk kavrarsan o kadar mutlu olursun. Anladın mı?"

Konuşamıyorum. Ona anladığımı ama bundan hoşlanmadığımı anlatmak için kullanacağım kelimeler bir anda beni terk etti ve hiçbir anlam ifade eden bir ses çıkarabileceğimi sanmıyorum, bu yüzden yapabildiğim tek şey başımı sallamak.

gibi hissederken bile ona küçük bir hareketle başımı sallıyorum. *Beni hiç .*

Bunun tüm gerçekliği yüzüme çarptı ve savunmamın çökmeye başladığını hissettim. Burada, onun harika bir adam olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım.

Bu kafese isteyerek girdim ve şimdi kendimi dışarı çıkaramıyorum.

"Lütfen," diyorum, fısıldarken acı veren bir kelime. "Lütfen, bırak gideyim. Orada kendi şansımı denememe izin ver ve sana söz veriyorum, başına kötü bir şey gelmeyecek. Ben gitmiş olacağım, böylece sana zarar vermek istemeyecekler. Benim için gelecekler."

Gülüyor, iliklerime kadar hissettiğim alçak bir kıkırdama. "Dinlemedin, değil mi? Dikkatini ver Maggie, çünkü bunu gerçekten kafana sokmanı istiyorum. Gitmene izin vermeyeceğim. Seni gördüğüm andan beri seni istediğimi biliyordum ve bundan hoşlanmadığın için üzgünüm ama gerçekten umurumda değil. Sen bana aitsin."

Korkunun buz gibi parmakları boğazımı sarıyor ve ona bağlamak istiyorum ama ciğerlerime yeterince hava alamıyorum. Vücudum ona doğru koşup canını yakmak için can atıyor ama vahşi bir hayvan gibi kafesin içinde olan benim ve ona zarar verebileceğim kadar yaklaşmasının hiçbir yolu yok.

O benden daha zeki. Daha hızlı. Daha güçlü.

Sahip olduğum tek avantaj, ikimizin de ölmesini kimin istediğini bilmem ve onun bilmemesi.

S E A N

M Aggie dün gece boyunca çıt çıkarmadı ve bu sabah kalktığımda hala küçük bir çocuk gibi yan yatmış, bana sırtını dönmüştü, battaniyesi kalkmıştı. ve yavaşça düşüyor.

Dürüst olmak gerekirse, dün çok büyük bir gün geçirdi ve uyuduğuna hiç şaşırmadım. Bundan sonra olacaklarla duygusal olarak başa çıkabilmesi için dinlenmeye ihtiyacı var.

Kahvemden bir yudum alarak kardeşlerimden ya da Zach'ten bir haber bekliyorum. Sara mutfağa giriyor ve beni görünce ciyak ciyak bağırdıktan sonra koşup bana sarılıyor.

"Maggie bugün geliyor mu?" Küçük sesi heyecanlıydı ve başımı salladığımda kendimi kötü hissediyordum.

"Maggie'nin gitmesi gereken bir seyahat vardı," diye yalan söyledim, saçlarını önünden geriye doğru tararken. "Bugün Nathan'la oynayacaksın."

Alt dudağı patlar. "Ondan o kadar hoşlanmıyorum. Maggie eğlenceli."

"Biliyorum hayatım," diyorum, tam da Pierre iftarını açmak için içeri girerken. Sara onu fark ediyor ve kahvaltıda ne istediğini konuşmaya başlamak için hemen yanına koşuyor. Bir süre ikisini izliyorum ama sonra telefonum titreyince ona dönüyorum.

Zach.

"Hey, Pierre," diye sesleniyorum ve şefim dönüp bana bakıyor. "Bu sabah evdeki herkesin karnının doyduğundan emin ol, anladın mı?"

"Evet, efendim." Başıyla küçük bir selam veriyor ve Maggie'yle ilgilenileceğini bilerek rahatlıyorum. Her ne kadar bu sabah evde takılıp onunla konuşmak istesem de, Zach'ten gelen bu bilgi üzerine oturabileceğim bir şey değil. Sara'yı başının üstünden öpüyorum ve garaja gidiyorum.

Arabamda sevgili aile dostumuzu aramak için düğmeye basıyorum ve ilk çalışta telefonu açtığına şaşırıyorum. "Depo temiz ve sanırım kardeşlerin şu anda oraya doğru yola çıkmışlardır. Ama dedikodularla daha çok ilgilenileceğini düşünmüştüm. Görünüşe göre peşinde iki farklı grup insan var. Depoyu havaya uçurmaya çalışan pislikler ve kız arkadaşını isteyen pislikler."

"Haklısın. Konuş benimle." Arabayı sürerken otomatik pilottaydım, şehir merkezine her an daha da yaklaşıyordum. Zach'ten gelen mesaj, elindeki bilgiye göre hareket etmek için hızlı davranmam gerektiğini söylüyordu, yüzden aramadan önce arabaya binmeyi beklemedim.

"Roman Pietro," diyor ve kalbim sıkışıyor. "Her yönden pislik, ama aynı zamanda Rus mafyasıyla bağlantıları var. Bana sorarsan tam bir pislik. Buralarda Marcelo kardeşlerden korkulur ama ondan dünyanın her yerinde korkulur."

"Benim küçük tatlı Maggie'm nasıl oldu da onun gibi birinin dikkatini çekti?"

"Genç ve aptaldı. Onun haydutlarından biri olan Marco Travini'yle çıkıyordu ve Travini ona vurmaya başlayıp izinsiz olarak dairesine uyuşturucu depolayınca kadın Travini'nin üzerine yuvarlandı."

"Siktir." Ellerim direksiyon simidinde sıkılaştı. Maggie'yi içinde bulunduğu çıkmazdan kurtaracağıma ve bu konuda çok fazla soru sormayacağıma dair kendime söz vermişim ama bu sefer gerçekten çuvalladı. Sadece insanları kızdırmakla kalmadı, şimdiye kadar zevk aldığım en güçlü insanlardan bazılarını da kızdırdı.

"Lütfen bana onun nerede olduğunu bilmediklerini söyle," diyorum. Roman Pietro'nun sadece Maggie'ye değil, Sara'nın evimde olduğunu öğrenirse ona da neler yapabileceğini düşündükçe göğsüm sıkışıyor.

"Hiçbir şeyden haberleri yok," diyor Zach ve ben rahatlayarak nefes veriyorum. "Ama şunu bilmelisin ki kasabayı kokluyorlar. Bir şekilde kızın burada olduğunu öğrenmişler ama nerede olduğunu bilmiyorlar ve kızın sende olduğunu da kesinlikle bilmiyorlar."

"Peki Marco hâlâ hapisteyse onu kim arıyor? Roman Pietro'nun, uşaklarından birinin onun için yapabileceği bir şeye el koymak için buraya kadar geleceğini düşünemiyorum."

"Yine doğru. Roman elbette tüm kararları veriyor, ancak anavatanının güvenliği ve rahatlığından. Onun için işlerini yapmaları için iki hıyar gönderdi. İskender ve Emre. Onlar kardeş, kana susamışlar ve görünüşe göre bu sabah sana mesaj attığımda tam Ana Cadde'deydiler."

"Siktir." Ana caddede bir park yerine yanaşıyorum ve önümden geçen herkese bakıyorum. "Fotoğraflarına ihtiyacım var."

"Yoldalar. Telefonu kapattığımızda onları almalısın. Ne kadar destek istiyorsun? Kardeşlerini arayayım mı?"

"Hayır." Ne dediğimi gerçekten düşünecek zamanım olmadan cevap ağzımdan çıkıverdi. "Bırak bunu şimdi ben halledeyim. Onlara yaklaşmayacağım, bu çok aptalca bir hata olur ama onları görmek, planlarının ne olduğunu anlamak istiyorum."

"Sana planlarını söyleyeyim. Maggie'yi bulup öldürecekler ve sonra da onu kurtarmaya çalışan herkesi yok edecekler. Unuttuysan diye söylüyorum, bu sensin."

"Oh, yapmadım. Teşekkürler." Cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu yüzüne kapatıyorum ve hemen mesajlarımı açıp gönderdiğini söylediği resimleri bekliyorum. Oradalar, kahvaltıda cam yiyormuş gibi görünen iki haydutun sabıka fotoğrafları.

Bu adamların sadece Maggie'ye değil, bana, kardeşlerime, arkadaşlarıma ve kızıma da tehdit oluşturduğunun fazlasıyla farkındayım. Sara hayatımdaki en önemli kişi ve onu güvende tutmak için yapmam gereken her şeyi yaparım.

Bu yüzden bir sonraki telefon görüşmem kızımın evimden için olacak. Bunu daha önce de yapmak zorunda kalmıştım, Gavin'in karısı Clara'yı evleneceği adamdan kurtarıırken, ama kızımı evden çıkarmak zorunda kalmamaya çalışıyorum.

İsteyeceğim son şey onun hayatını altüst etmek ama şu anda başka seçeneğim yok.

Ben eve gelmeden gitmiş olacak ama en azından güvende olacağını biliyorum.

Bu iş bittikten sonra arabamdan iniyorum, esniyorum ve kaldırımdan aşağı inmeden önce telefonumdaki resimlere göz atıyorum. Neyse ki şu anda dışarısı çok kalabalık değil, bu da içimin oldukça kolay olacağı anlamına geliyor. Maggie'yi aramak için içeri dalmadıklarından emin olmak için cadde boyunca uzanan küçük kafe ve dkknları kontrol etmem gerekiyor ama onları bulacağım.

Pislikleri avlamakta çok iyiyimdir.

M A G G I E

I u sabah uyandığımdan beri saatler geçti ve şu ana kadar gördüğüm tek kişi Pierre. Bir süre önce bana bir tabak dolusu kahvaltılık getirdi ve ben de tıka basa .

Daha sonra öğle yemeğıyle geri döndüğünde o kadar kızgın değildim ama yine de yemeğı ondan aldım.

Burada ne kadar kalacağımı kim bilebilir? Yatağı uzanıp olanlardan dolayı kendimden nefret etmek yerine yere uzanıp birkaç şınav çekiyorum. Burada yırtılacak falan değilim ama yapacak hiçbir şey yok.

Kitap yok. Televizyon yok. Sean'ın bana cep telefonumu geri vermeyeceğinden eminim, yapacağım ilk şey 911'i aramak ve birinin beni bulup buradan çıkarması için yalvarmak olacakken değil. Peşimde kimin olduğunu biliyorum ve Sean'ın oldukça zeki ve güçlü olduğunu düşünsem de, Roman'ın beni ele geçirene kadar durmayacağını biliyorum.

Tek yapabileceğim beni çabucak öldürmesini ummak, çünkü işkence görmeyi kaldırabilmemin imkânı yok.

Ayrıca işkencenin onun en sevdiği hobilerden biri olduğunu ve muhtemelen beni ele geçirmek isteyeceğini de biliyorum.

Alnımdan terler boşanıyor ama bunun egzersizden kaynaklandığını sanmıyorum. Roman Pietro'nun beni bulacağı düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor. Adamlarından birine karşı tanıklık yaparken bana nasıl baktığını hâlâ hatırlıyorum.

Marco'yla çıkarken onun bu kadar kötü bir haber olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim yalnız olduğum ve nihayet bana ilgi gösteren birinin olduğuydu. Başlarda nazikti ama sonra işler sarpa sardı. Şiddet başladığında kalmam için kendimi ikna etmeye çalıştım ama sonra dairemi uyuşturucu depolamak için kullanmaya başladı ve ben de bittim.

Evet, gerçekten bitti. O kadar bitti ki, yaşamak için yepyeni bir isim ve yer seçmem gerekti ve sonra Kaliforniya'daki evimden başımı döndürecek kadar hızlı bir şekilde uzaklaştırıldım.

Yatak odasının kapısı açıldığında ve panik içinde doğrulduğumda, yerde sırtüstü yatıyor, tavana bakıyor ve kendimden nefret ediyordum. Sean odayı geçip yanıma geliyor, gözleri yüzüme kilitlenmiş, ağzı sert ve düz bir çizgi halinde.

Ayağa fırlıyorum ve yatağımın göreceli güvenliğine çekiliyorum. Kenarına tünediğimde ikimizin arasında biraz mesafe bırakabildiğimi hissediyorum, her ne kadar birazdan burada olabileceğini ve istediği şeyi yapmasına engel olamayacağımı bilsem de.

"Roman Pietro." Sean adamın adını söylediğinde yanıt vermem için beni izliyor ve yüzümü sabit ve sakin tutmak için elimden geleni yaparak nefesimi içime çekiyorum. "Onu tanıyorsun. O da seni tanıyor. Görünüşe göre çok uzun bir hafızası var ve affetmeye inanmıyor."

Hareket etmemek, ona ileride kullanabileceği herhangi bir bilgi vermemek için elimden geleni yapıyorum ama korkmuş görüldüğümünden eminim. Korkmamamın imkânı yok, çünkü şu anda damarlarımda korkunun dolaştığını hissediyorum. Kaçmak istiyorum ama ayağa kalkacak olsam bile gidebileceğim bir yer yok.

Bu lanet kafeste oturmuş bir ördek gibi Roman'ın benim için gelmesini bekliyorum.

"Seni avladığını bana söyleyecek yoksa kimi bu kadar kızdırdığını itiraf etmeden önce onun kapıma gelmesini mi bekleyecektin?"

Başımı sallıyorum. "Özür dilerim," diyorum. "Çok dikkatli davrandım! Beni nasıl buldu bilmiyorum. Gitmeme izin vermelisin. Bırak kaçayım, çünkü beni burada tutarsan benim için gelecek ve

beni öldürecek. Seni öldürecek!" İçimden bir hıçkırık kopuyor ve bir sonraki şeyi fark ettiğimde kusmamaya çalışıyorum. "Sara'yı öldürecek Sean ve bunun olmasına izin veremeyiz!"

O kadar hızlı hareket ediyor ki tepki verecek zamanım olmuyor. Sean'ın elinde kafesin anahtarı olmalıydı, çünkü bir anda kapıdan içeri girdi, beni ayağa kaldırdı ve omuzlarımdan yakaladı. "Neden bana söylemedin?"

Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve en son bu kadar yakın olduğumuz ve öpüştüğümüz zamanı düşünmeden edemiyorum ama şu anda yüzünde tutku yok. Kızgın ve benim için kimin geldiğini ona söylemem gerektiğini biliyorum ama yapamadım.

"Bunun doğru olduğuna inanmak istemedim," diye soluk soluğa söylendim, ki bu yalan değildi. "Eğer benim için geliyorsa, o zaman beni bulacaktır. Öleceğim Sean, bırak gideyim. Sara'nın benim yüzümden zarar görmesine izin verme!"

"Sara güvende. Gerçekte neler olup bittiğini öğrenir öğrenmez onu başka bir yere taşıdım. Bana söylemeliydin."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve nefes nefese kalarak başımı sallıyorum. "Biliyorum! Ama yapamadım! Kimse beni korumak istemiyor, peki sen neden koruyasın ki? Beni onlara teslim edeceğini düşünmüştüm." Ellerini omuzlarımdan indiriyor ve sanki bana bakabilmeyi gerçekten istiyormuş gibi benden bir adım geri çekiliyor.

Şimdi benim şansım.

Bunun aptalca olduğunu ve muhtemelen başaramayacağımı biliyorum, ama onu itebildiğim kadar sert itiyorum ve sonra koşuyorum, kafesten çıkıp yatak odasından kapıya doğru ilerlerken bacaklarım sertçe pompalanıyor. Tam orada -çok yakın- ama kollarını belime doladığını hissediyorum ve beni yere yapıştırırken çığlık atıyorum.

"Bırakın beni! Bırak beni!" Sürünerek ondan uzaklaşmaya ve ikimiz arasında biraz mesafe açmaya çalışıyorum ama beni geriye doğru çekiyor ve sanki bir gram bile ağırlığım yokmuş gibi sırt üstü çeviriyor.

Sırtımı sertçe yere çarpıyorum ve bir *oof* sesi çıkarıyorum ama o hala sakinleşmiyor.

"Güzel hareket," diyor bana, yerde onun altında sıkışıp kalmam için üzerime binerek. "Ama gerçekten işe yarayacağını düşündün mü? Sen kapıdan kaçarken arkama yaslanıp izleyeceğime gerçekten inandın mı? Hayır, Maggie. Sana bana ait olduğunu söyledim ve şaka yapmıyordum. Seni burada kilit altında tutmam ve sana zarar vermek isteyen pislikleri öldürmem gerekse bile seni tutuyorum. Seni benden kimin almaya çalıştığı umurumda değil Maggie, bunu başaramayacaklar, anlıyor musun?"

Sert nefes alıyor ve bunun aptalca olduğunu bilmeme rağmen, yardım edemiyorum ama büyük horozunun bana doğru bastırıldığı gerçeğine odaklanıyorum. Korkmam gerektiğini, en azından onu üzerimden atıp kaçmaya çalışmam gerektiğini biliyorum ama şu anda doğru düzgün düşünemiyorum.

İçinde bulunduğum durum göz önüne alındığında bu gerçekten çok zor.

"Anlıyor musun?" Hızla hareket ediyor, çenemi kavıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Tenini tenimde hissedince nefesimi tutuyorum ve uzanıp kollarını tutmadan önce küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. Onu atmaya zorlayamam ama şu anda istediğim bu değil.

Onu yanımda istiyorum. Bana dokunmasını ve beni korumasını istiyorum. Lanet aklımı kaybettim.

"Aferin kızıma. Şimdi, sanırım söylediklerim için küçük bir kanıtı ihtiyacın var, haksız mıyım? Bana henüz tam olarak inanmıyorsun, değil mi?"

Hareket etmekten çok korkuyorum. Ne tür bir kanıttan bahsediyor olabilir ki? Bu işin benim için iyi sonuçlanmasına imkân yok ve bana sarıldığı yerden aşağı kayarak parmaklarını kot pantolonumun bel bandında gezdirirken kafamın arkasındaki panik sesini susturmak için elimden geleni yapıyorum.

SEAN

IYapmak üzere olduğum Şey aptalca ama kendimi durdurabileceğimi sanmıyorum. Onunla tanıştığım andan beri Maggie'nin içinde olmak istedim ve Şimdi bunu yapmam gerekiyor.

Ona benim için ne anlama geldiğini göstereceğim. Henüz anlamıyor ama onu korumak ve kendime saklamak konusunda ne kadar ciddi olduğumu anlayana kadar onu yerden kaldırmayacağım.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyor, ben kotunun düğmelerini açarken uzanıp parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Bunu yapamazsın."

"O zaman durdur beni," diyorum ama denemesini beklemiyorum. Onun yerine kot pantolonunun fermuarını açıp aşağı çekmeye başlıyorum. İlk başta yardım etmedi, ama sonra kıcını yerden biraz kaldırarak tamamen aşağı çekmemi sağladı.

Sırada iç çamaŐı var ve parmaklarımı amını örten ipeksi kumaŐ parçasında gezdirdiğimde tıslayarak emiyor. Arzuyla nemlenmiŐti ve kıkırdadım. "İçimden bir ses olanlardan hoşlandığını söylüyor. Seni kendime çekmek için yere yatırmamdan ne kadar hoşlanıyorsun?"

Cevap vermiyor ve siyah kumaŐı yana doğru çekiyorum, mükemmel küçük pembe amını gördüğümde kalbim daha hızlı atıyor. Bir parmağımı içine soktuğumda inliyor ve klitorisinin etrafında dönmeden önce başparmağımı ıslaklığında gezdiriyorum.

"Bana durmamı söylemeye ," diye meydan okuyorum ona, diğer elimle iç çamaşırını indiriyorum. Sikim pantolonumun içinde ağrıyor, onu çok fena becermek istiyorum ama bunu ona yapmama izin vermeyeceğim. Henüz değil. Bana gelip onu kendime almam için yalvarana kadar olmaz.

"Yapamam." Sesi nefes nefese ve saçlarımı çekerek beni amına doğru çekiyor. "Lütfen Sean, bana zarar verme."

Omzunda bıraktığım izi hatırlıyorum ve uyluğunun iç kısmını nazikçe ısıyorum, bunu yaparken kıvranmasının tadını çıkarıyorum. Yerde sırt üstü yatmak pek rahat olmasa gerek ama kalkıp yatağa gitmesine de izin vermeyeceğim. Riske atmak istediğim son şey, onun tekrar kaçabileceğini düşünmesi.

Onun bana ait olduğunu ve onu asla bırakmayacağımı görmesini sağlamalıyım.

Artık ona sahibim, o benim.

Sonsuza kadar.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum ve nefesini amına üflüyorum. Nefesini içine çekiyor, kalçaları bu hisle yukarı doğru kalkıyor ve ben de sırtarak kalçalarını tutup kabaca açmaya zorluyorum. Önümde bir ziyafet gibi yayılmasını istiyorum ve dünyada onu tatmamı engelleyebilecek hiçbir şey yok.

Eğiliyorum, kalçalarını yukarı çekerek bana doğru eğilmesini sağlıyorum ve dilimi yarığında gezdirerek onu yalıyorum. Nefes nefese kalıyor, tırnaklarını kafa derime geçiriyor, sonra bir inilti çıkarıyor.

Tadının çok güzel olacağını biliyordum" diyorum ve onu tekrar yalıyorum. Bu sefer dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve inleyerek kendini bana doğru sallıyor. Bunu istiyor, beni istiyor ve arzusundan gelen güç baş döndürücü ve ezici.

Kendime yavaştan alacağımı ve ona karşı nazik olacağımı söyledim ama yapamadım. Bunun yerine, içine daldım, her santimini tadabilmek için onu kendime çekerken dilim ona karşı saldırdı. İki parmağımı parmak boğumlarına kadar içine sokup klitorisini emip yalarken onu içeriden okşadığımda şaşkınlıkla haykırıyor.

"Lanet olsun, Sean!" Yerde kıvranıyor, boşalmaya o kadar yakın ki yavaşlamak ve bunu onun için uzatmak istiyorum ama kendimi durduramıyorum. Maggie'de beni tahrik eden ve doğru düşünmemi imkânsız kılan bir şey var. Bu orgazmı ondan koparacağım ve onu daha fazlasını ister halde bırakacağım.

O zaman onu becermek istiyorum.

Damlayan ıslak amındaki sikimin düşüncesi beni çılgına çeviriyor ve dilimi klitorisine tekrar vurmadan önce iç uyluğu boyunca kısıtıyorum.

"Boşalacağım!" Boğuk bir sesle haykırıyor, sanki ele geçirilmiş gibi altımda yerde sallanıyor. Onu kendime çekmek ve sıkıca tutmak istiyorum ama tek yapabildiğim onu emmek ve yalamak, kendini bana daha da yaklaştırırken yüzgeçlerim ona daha sert çarpıyor. "Siktir, Sean!"

Kendini kaybetti ve ben de pozisyonumu değiştirerek kalçasını sertçe ısırdım ve çılgılık atmasını sağladım. Aynı anda hem canını yakmak hem de onu kurtarmak istiyorum. Onu özgür bırakmak ama aynı zamanda onu işaretlemek ve yanımda tutmak istiyorum. Daha önce başka biri için hiç böyle hissetmemiştim ve yapabileceğimi bildiğim tek şeyi yapıyorum.

Kendini iyi hissetmesini sağlarım ve aynı zamanda acı çekmesine neden olurum, böylece gerçekten bana ait olur.

Sanki içimde savaşıyor iki farklı insan var, ikisi de onu istiyor ama ikisi de ona farklı şeyler yapmak istiyor. Tek bildiğim Maggie'nin benim olduğu ve onu asla bırakamayacağım. O benim için özgür olamayacak kadar mükemmel ve ne pahasına olursa olsun, onu elimde tutacağım.

Sonsuza kadar.

"Aman Tanrım!" Yerde kıvrılırken kelimeler ağzından dökülüyor ve ben parmaklarımı onun içinde tutuyorum, hala onu okşuyorum, bu orgazmdan geri adım atmasının mümkün olmadığından emin oluyorum. Ondan daha fazlasını çekmek istiyorum ve sakinleşmeye başladığında onu tekrar okşuyorum, klitorisini yalıyorum ve benden nasıl uzaklaştığını seviyorum.

O çok hassas.

Yavaşlıyorum, gerçekten acele etmiyorum, hala parmaklarımı içinde hareket ettiriyorum, onu daha yeni fırlatmış olmama ve muhtemelen dinlenmek için biraz zamana ihtiyacı olmasına rağmen hala onu kenara yaklaşıtıyorum.

"Sean," diye inliyor, parmakları saçlarımda, adım onun ağzında cennet gibi tınılıyor. "Beni öldüreceksin."

O zaman mutlu ölecek. Ona ne yapmak istediğimi biliyorum ve vücudunun tekrar sertleştiğini hissettiğimde içime heyecan yayılıyor. Kasları parmaklarımı sıkıca kavırıyor ve parmaklarımı ondan kurtarmamın hiçbir yolu yok, bu yüzden ona doğru eğiliyorum, kaygan ıslaklığının, inleme şeklinin, vücudunun baskı altında nasıl sallandığının tadını çıkarıyorum.

Sonra tekrar kendini kaybediyor, adımı haykırıyor. Sonunda ondan kurtuluyorum ve onu kucağıma alıp yatağına yatırmadan önce göğsüme doğru çekiyorum. Dinlenmesine izin vermeliyim ama onu nerede bırakacağımdan emin değilim.

Onu tekrar kafesine mi kilitlemeliyim yoksa benimle birlikte yatağı mı koymalıyım? Beni gerçekten geçmesinin mümkün olmadığını bilmesine rağmen kaçmaya çalıştığı gerçeğı gözümünden kaçmadı ve bunun için onu cezalandırmak istiyorum.

Aynı zamanda.

Kararımı veriyorum ve yatak odasının kapısını kapatıp kilitledikten sonra kendimden emin adımlarla büyük yatağıma doğru ilerliyorum. Odam neredeyse tamamen karanlık ama yine de görebiliyorum ve onu yatağı yatırıp yorganı geri çekerek hareket etmesini bekliyorum.

", " dedim ona.

Önce tereddüt ediyor, sonra yavaşça dediğimi yapıyor, sanki hareketlerine fazla çaba harcamayacak kadar rahatlamış gibi.

"Burası benim kafesim değil," diyor ama onu duymazdan geliyorum ve yatmasını bekliyorum. Yattığında soyunuyorum, sonra onu takip ediyorum, kolumu beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum.

Nefes nefese kalıyor ve yer değiştiriyor ve küçük tatlı kıcı sikime sürtündüğünde bir inilti çıkarıyorum. Ona doğru kaymak çok kolay olurdu

Ama yapmam gereken bu değil. Onu kendime alacağım, bunu biliyorum, ama bu daha sonra olacak, onu becermem için bana yalvardığında.

"Biraz uyu," diyorum ona, kolumu sıkıca sararak. Ne isterse istesin gitmesine izin vermeyeceğim. "Dinlenmeye alış, yarın büyük bir gün."

"Yarın ne var?" Sesi meraklı ama aynı zamanda yorgun geliyor ve bir daha sormayınca şaşırmıyorum. Bu gece ona her şeyi açıklamak için hiç vaktim yok. Bunların hepsi sabah bir ara olacak.

Tüm bunları halledeceğiz ve sonra tatlı Sara'mı eve geri getirebileceğim. Dadısı olacak ve Maggie'asında Maggie olmadığını öğrenmeden önce her şey olması gerektiği gibi olacak.

Bazı önemli insanları kızdırdıktan sonra kaçtığını öğrenmeden önce.

Tanık koruma programı onu hayal kırıklığına uğratmış olabilir ama ben uğratmayacağım ve tatlı Maggie'me zarar vermek isteyen pislikleri durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

MAGGIE

TŞapka şimdiye kadar uyuduğum en iyi uykuydu ve yuvarlanıp gerinirken kendimi bir kafesten çok dört yıldızlı bir oteldeymişim gibi hissediyorum.

Kafeste değilim.

Kafesteki şiltede bir sorun olmasa da, bu kadar rahat olmadığı kesindi ve nerede anlamaya çalışırken kalbim göğsümde sertçe çarparak hızla doğruldum.

Sonra bedenim dün gece olanları hatırlıyor ve yumuşak bir inilti çıkarıyorum, Sean buradaysa beni duymasın diye hemen ağzımı kapatıyorum. Ama duymuyor. Bu kocaman yatakta, bu kocaman odada tek başımayım ve beni esir alanın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Esir alan mı? Tutsaklar size iki muhteşem orgazm yaşatır ve sonra bütün gece boyunca devasa sikleri içinize girerken size sıkıca sarılırlar mı? Bu kesinlikle başıma geleceğini düşündüğüm bir şey değildi, ama hoşuma gittiği gerçeğini inkar edemem.

Peki şimdi nerede?

Yorganı arkaya atarak yataktan kayıyorum ve küçük seks maceralarımızdan sonra hala çoğunlukla çıplak olduğumu hatırlıyorum. Yüzüm kızarıyor ama odaya baktığımda bazı eşyalarımın olduğu bir yığın bavul görüyorum. Sonunda iç çamaşırı ve pantolon buluyorum.

Üçüncüsüne bakıyorum ve alt kata inmek için yatak odasının kapısını açmadan önce hızla üstümü değiştiriyorum.

"Lanet olsun!" Tam orada biri duruyor ve adam konuştuğunda kapıyı çarpıp kaçmaya ve saklanmaya hazır bir şekilde geri sıçırıyorum.

"Sadece benim, Maggie. Sean sana göz kulak olmamı istedi." Nathan'ın sesi sıkılmış gibi geliyor ve ne kadar zamandır kapının dışında bir nöbetçi gibi sessizce durduğunu merak ediyorum. Ayrıca, sonunda dışarı çıkmamış olsaydım ne kadar süre orada durmaya devam edecekti?

Kalbim sertçe çarpıyor ama kapıyı arkamdan kapatarak odadan çıkıyorum. "Bunun için üzgünüm," diyorum ona. "Seni kim sandığımı bilmiyorum."

"Roman Pietro, belki?" Soruyu soruyor ve sonra beni koridordan merdivenlere doğru yönlendirmeye başlıyor. "Hadi Maggie, eğer buranın yolunu bildiğini düşünmüyorsan ve kendi başına kaybolmak istemiyorsan."

Bu beni teşvik ediyor ve onu takip ediyorum, uzun adımlarına ayak uydurmak için hızla yürüyorum. "Sean nerede?"

O bana cevap vermeden önce köşeyi dönüp merdivenlerden inmeye başlıyoruz. "Sanırım mutfakta."

Arkasından kaşlarımı çatıyorum. Pek de bilgi kaynağı sayılmaz, değil mi? "Ne yapıyor bu?"

Nathan duraksıyor ve satır aralarını okumaya çalışır gibi bana bakıyor ama ben yüzümü olabildiğince düz ve masum tutuyorum. "Kardeşleriyle bir araya gelip seni öldürülmekten kurtarmak için bir plan üzerinde çalışacaktı sanırım."

"Oh, bu iyi." Onun sözleriyle omurgamda bir ürperti oluşuyor ama bunu belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Sean'ın beni korumayı ciddiye alacağını tahmin etmeliydim, özellikle de dün geceden sonra, ama asla bilemezsiniz. Uzun zamandır bir erkeğe gerçekten güvenememiştim ve ona güvenebileceğimden de emin değildim.

Bunu yapabileceğimi bilmeliydim, ama nasıl? Körü körüne arabasına binmeden önce onun kim olduğunu öğrenmek için aptalca hiç zaman ayırmadım

ve beni evine geri getirmesine izin verdi ve onu öğrendiğimde artık çok geçti. Zaten buradaydım, onun için hazırdım ve konuda bir şey yapamayacak kadar aptaldım.

Nathan buna cevap vermiyor, vereceğini de pek düşünmemiştim. Beni mutfığa götürürken ikimiz de sessizdik ve sonra kapıda durup içeri girmemi bekledi.

Orada üç adam var, hepsi de telefonlarının ve bilgisayarlarının başına eğilmiş, o kadar sessizler ki yere düşen bir iğnenin sesini bile duyabilirsiniz. Boğazımı temizliyorum ve kapı aralığında duruyorum.

Sean gözlerini kaldırıp bana bakıyor ve yüzüne tembel bir gülümseme yayılıyor. "Yaşıyorsun. Dün gece mutlu bir kadın olarak ölmüş olabileceğini düşünmüştüm."

Diğer iki adam da bir şey söylemiyor ama yüzümün utançtan yandığını hissediyorum.

Hayır, ne var biliyor musun? Bu adam dün gece melekleri görmemi sağlamış olabilir, ama bu onun bu konuda ukalalık yapması için bir neden değil. "İyiymiş," diyorum ona, "ama o kadar da iyi değildi."

Adamlardan biri kahkahayı patlatıyor. Bana bakmak için döndüğünde yüzünde kocaman bir yara izi olduğunu görüyorum ve midemin bulandığını hissediyorum.

Üç adam nasıl olur da uzun zamandır saklandığım adamlar kadar tehlikeli olabilir?

"Ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur, yoksa Sean bir şey kanıtlamak için seni mutfak masasında becermek isteyecek." Kolunu kâğıt yığınlarına doğru sallıyor. "Şu anda bu tür bir ara için yapacak çok işimiz var."

Bunun üzerine çenem düşüyor ve Sean gülerek sandalyesinden kalkıp ocağın yanına gidiyor. "Aç mısın, Maggie?"

Başımı sallayıp onu takip ediyorum. "Pierre nerede?" Bana uzattığı bir fincan kahveyi alarak soruyorum. Harika kokuyor ve küçük bir yudum alıyorum. Bunu nereden bulduğunu bilmiyorum ama daha önce içtiğim berbat kahvelerden çok farklı.

"Onu eve gönderdim. Yapacak çok işimiz var ve bu mutfak ana üssümüz haline getirdik. Evinden bize yemek getirecek ama burada olması bize çok fazla yük oluyordu."

"Ona güvenmiyor musun?" Şaşırdım. Sean'ın evine girmesine izin verdiği herkesi tamamen araştıracağını düşünürdüm.

"Zımnen. Ama işler sarpa sarmak üzereyken, zarar görebilecek insanları yoldan çekerek başlarına kötü bir şey gelmemesini sağlamak güzel bir şey."

Sara. "Kızın gibi mi demek istiyorsun?"

"Onu arkadaşlarının yanına gönderdim." Sesinde bir parça hüznün var ve onun için gerçekten üzülüyorum. Buraya gelip kızına bakarak onun hayatını kolaylaştırmam gerekiyordu ama yine de kızının güvende olması için gönderilmesinin sebebi benim.

Ona bir şey söylemem, özür dilemem ya da başka bir şey yapmam gerektiğini hissediyorum, ama söyleyecek bir şey düşünmeden ocağın başına geçiyor, yumurta kızartıyor ve ekmek kızartma makinesine ekmek atıyor.

Birkaç dakika içinde yemeği tabağa koydu ve mutfak masasını işaret etmeden önce bana uzattı. "Bize katıl. Roman ve onun için çalışan piçler hakkında bildiğin her şeyi duymamız gerekiyor."

Yara izi olan adamın karşısına oturduğumda kendimi gergin hissediyorum. Kahvaltımdan bir ısırik alırken beni yargılıyormuş gibi izliyor, sonra tekrar önündeki kâğıtlara bakıyor.

"Freddy ve Gavin," diyor Sean, elini adamlara doğru sallayarak. "Benim kardeşlerim. Bana söyleyebileceğiniz her şeyi onlara da söyleyebilirsiniz."

Freddy, "Sean'ın dün gece yatakta sana ne yaptığını bize anlatmaman dışında," diyor. "Gerçekten de kardeşimin siki hakkında bir şey duymak istemiyorum."

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu, sonra gülümsedim. Bu adamlar korkunç, ama onlar sadece adam. Ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar, her ne kadar ellerinden gelenin en iyisi silah ve cinayet olsa da.

"Siz üçünüz mafyasınız, değil mi?" Olivia ile ne konuştuğumuzu teyit etmek için sordum. "Bunu bir yerde duymuştum."

Bana cevap veren Sean oldu. "Ne olduğumuz ya da olmadığımız konusunda endişelenmene gerek yok," diyor bana. "Endişelenmen gereken tek şey hepimizin seni korumaya istekli olduğu gerçeği. O yüzden konuş."

"Beni koruyarak kendinizi koruyorsunuz, değil mi?" Şu anda neden düğmelere bastığımı bilmiyorum ama nerede durduğumu bilmek istiyorum. Bu adamlar beni korkutuyor. Her ne kadar Sean'ı istesem de, onu düşündüğümde içim sızlıyor olsa da, onların tehlikeli olduklarını biliyorum. Onlarla aynı masada oturmanın bile beni tehlikeye atmaya yeteceğini biliyorum.

Sanki zaten yeterince tehlikede değilmişim gibi.

Sean elini masaya vuruyor ve ben sırıyorum. Kardeşlerinden hiçbiri yapmıyor, ama ikisi de bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyormuş gibi izliyorlar.

"Maggie. Eğer seni korumak , Roman'ın haydutlarının peşinde olduğu şehir merkezine bıraktırdım. Seni korumak istemeseydim, seni boktan ev sahibin Larry'ye bıraktırdım. Seni evime getirerek ailemi tehlikeye atıyorum."

Nefesimi içime çekiyorum. Bunu söylemesini beklemiyordum ve şu anda kendimi biraz kötü hissetmeme engel olamıyorum. Tamamen ciddi görünüyor ve gözleri yüzüme kilitlenmiş, sanki ondan başka bir yere bakmam için bana meydan okuyor.

"Seni koruyarak ailemi tehlikeye atıyorum. Bu kadar basit. Mesele şu ki, senin bu tehlikeye değeceğine karar verdim. Bu yüzden seni korumak için ne gerekiyorsa yapacağım, ama bu da senin kafanı kışından çıkarman ve elinde ne varsa bize vermek gerektiği anlamına geliyor. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum. Midemdeki kızarmış ekmek lokması birdenbire ağırlaşıyor, sanki tavan yapıyor ve tabağımı itip dirseklerimi masaya dayayarak Sean'a bakıyorum. Koyu renk gözleri benimkileri delip geçiyor ve göz temasını sürdürmek için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Tamam. Özür dilerim," diyorum, özür dileme konusunda hiçbir zaman iyi olmamış olsam da. "Sen bana bildiklerini anlat, ben de senin için boşlukları doldurayım."

Sean başını sallar ama Freddy konuşur. "Ro- man'ın adamlarından biriyle çıktın, Marco." Başımı salladım. "Birinci sınıf bir pislik olduğu ortaya çıkınca, onu terk etmekle kalmayıp hapse atılması için polisle birlikte mi çalıştın?"

"Evet. Ama inadına değildi. Polis beni sıkıştırdı ve dernek kurduğum için beni hapse atmakla tehdit etti. Başka seçeneğim yoktu."

Freddy başını sallar. "Yani tanık koruma programına girdiniz, başınızı eğmek için elinizden geleni yaptınız ve yine de sizi buldular. Nasıl?"

İşte büyük soru bu. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ve sonra tekrar kapatıyorum, ona ne söyleyeceğimden emin değilim.

Sanırım biliyorum.

Ama o kadar aptalca ki bunu kabul etmek istemiyorum. Bu üç adama değil. Sonunda birine ait olabileceğimi hissettiğimde değil.

S E A N

W Hepimiz Maggie'nin bize her şeyin nasıl dağıldığını anlatmasını bekliyoruz. Acele etmiyor ve ben birisinin bana yalan söylediğini düşünsem de tepki verdiğine göre, bence sadece stresli.

Hayatı darmadağın oldu ve her şeyi yeniden toparlamasına yardımcı olmak için yanında olmam onun için sadece bir şanstı. Eğer doğru zamanda orada olmasaydım, şu anda burada tek parça halinde oturuyor olacağını sanmıyorum.

Ya Roman Pietro'yla yüz yüze görüşmek için uçağa binmiş olacaktı ya da ölüp bir nehre ya da göle atılacaktı ve ben onun amının tadının ne kadar inanılmaz olduğunu asla bilemeyecektim.

Derin bir nefes alıyor ve daha fazlasını bildiğinden eminim, bu yüzden uzanıp elini tutuyorum ve nazikçe sıkıyorum. Kendini toparlayıp bize gerçeği söylemesi gerekiyor ki biz de ona yardım edebilelim.

"Tamam, bir hata yaptım," diyor Gavin'in başının üstündeki duvarda duran bir şeye bakarak. Parmakları benimkilerin arasından geçiyor ama bana ya da kardeşlerime bakmak istemediği çok açık. Onu acele ettirmek istiyorum ama onu itme dürtüsüne direniyorum. Bunun yerine başparmağımı elinin arkasına sürterek teninin ne kadar yumuşak ve pürüzsüz olduğunun tadını çıkarıyorum.

"Tanık koruma programına alındığım yer gerçekten güzeldi ama param yetmiyordu. Kadın kiramı sürekli yükseltiyor, bana orada bekar bir kadın yerine küçük bir aile istediğini söylüyordu.

Eve bir sürü farklı erkek getirebilecek bir kadın. Benim yaptığım gibi değil ama yine de gitmemi istedi. Ben de ayrılmak zorunda kaldım, başka seçeneğim yoktu."

Sanırım bunun nereye gittiğini anlıyorum ama çenemi kapalı tutuyorum.

"Larry, paramın yettiği ve hala şehirde yaşayabildiğim tek ev sahibiydi. İrtibat kişimi aramalıydım ama Roman'dan haber almayalı birkaç yıl olmuştu ve ben de gerçekten tehlikeyi atlattığımı düşündüm."

"Larry Roman'la mı çalışıyor?" Gavin soruyu sorarken kaşlarını çatıyor ve Maggie'nin gözlerinin tekrar duvara bakmadan önce bir an için onun yüzüne kaydığını görüyorum.

"Evet. Görünüşe göre. Gerçi hiçbir fikrim yoktu ama ipuçları vardı." Titrek bir nefes aldı ve üçümüze de ev sahibinden şüphelendiği ama gerçekten bir sorun olduğunu düşünecek kadar şüphelenmediği zamanları anlattı. Anlattıklarına bakılırsa, tüm bunlar karnında hissettiği ve anlam veremediği tuhaf duygularmış, bu yüzden de hiçbir zaman kimseden yardım istememiş.

"Ama sonunda onu bir randevu için geri çevirerek yeterince kızdırdın. Yine." Boşluğu dolduruyorum, bunun tam olarak nereye gittiğini biliyorum. "O da onu sürekli reddetmenizden bıktı ve patronunu aradı."

Freddy önündeki kâğıt yığını gözden geçirirken, "Muhtemelen doğrudan Roman için çalışmıyor," diyor. "Onun gibi küçük bir pislik mi? Bence birkaç adım ötede, ama elini uzatır uzatmaz ve haber Roman'a ulaşır ulaşmaz, haydutlarını şehre göndermeye fazlasıyla istekliydi."

"Ve Larry bizi depoda havaya uçurmaya çalışmaktan çok daha istekliydi." Gavin gerinir ve gözlerini devirir. "Hepsi birlikte çalışan lanet olası pislikler. Hepsinin birbiriyle bağlantılı olduğunu kim düşünebilirdi ki?"

Maggie'nin gözleri kocaman. "ederim hiçbir fikrim yoktu," diyor ama dikkatini çekmek için elini sıkıyorum.

"Kimse senin yaptığını düşünmüyor," diyorum ona, parmak eklemlerini dudaklarıma götürüp öpüyorum. Yanaklarında parlak renk lekeleri var ve ben

Ne kadar gergin olduğunu biliyor ve kendini zor tuttuğunu görebiliyorum. "Buraya gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Beni takip etmek için kıpırdamıyor, ben de onu yanıma çekip mutfaktan çıkarıyorum. Nathan hâlâ kapının yanında duruyor ve ikimiz yanından geçerken bana başıyla selam veriyor.

Maggie benimle yürüyor ama adımları düzensiz ve yavaş, sanki ayaklarını nasıl çalıştıracağından tam olarak emin değil. Onu hızlandırmak istiyorum ama o hâlâ bir şeyler öğrenmeye çalışıyor, bu yüzden acele etmiyoruz. Sonunda evin arka tarafına ulaşıyoruz ve kapıları açarak onu da benimle birlikte balkona çıkarıyorum.

"Dinle," diyorum, onu kollarıma çekip göğsüme bastırarak, "yanlış bir şey yapmadığını biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermiyor ama başını sallıyor, ellerini benden uzaklaşacakmış gibi göğsüme koyuyor.

"Ben ciddiym Maggie. Hepimiz gençken aptalca şeyler yaparız ve sen de farkında olmadan gerçek bir pisliğe bulaştın. Bu bir çıkış yolun olmadığı anlamına gelmez, tamam mı? Seni öylece bırakmayacağım. Kardeşlerim ve ben, hepimiz seni korumak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

MAGGIE

I Ona inanmak istiyorum ama daha önce hiç kimse işinin bir parçası olmadan bana bu şekilde yardım etmek istememişti. Yine de ciddi görünüyor, gözleri bana kilitlenmiş, küçük bir gülümsemesi ağzının kenarlarını kıvrıyordu.

Acaba ne kadar seksi olduğu hakkında bir fikri var mı? Göbeğim kasılıyor ve sadece ona baktığım için nefesimin sığılaştığını hissediyorum.

"Nedenini anlamıyorum." Mızımız küçük bir çocuk gibi konuştuğumu biliyorum ama ağzımdan çıkan sözcüklere engel olamıyorum. Sean gibi bir adamın beni gerçekten korumak istemesi bana delice geliyor. Beni korunmaya değer bulması, benim için ailesini tehlikeye atmaya razı olması.

"Bunu çözmen gerek." Sesinde beni ürperten bir keskinlik var ve çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor. Dizlerimin çözülmek üzere olduğunu hissediyorum ama beni tutmak için bir kolunu sırtıma dolamış durumda ve şu anda yere yığılabiliyorum ve düşmeme izin vermeyeceğinden eminim.

"Ben ciddiym Maggie. Geçmişte sana söylenenden daha değerli olduğunu ve bunu sana kanıtlamakla kalmayıp seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu kabul etmelisin. Sen bana aitsin. *Bana*. Artık senin tadına baktım ve gitmene asla izin vermeyeceğim. Bunu kafana nasıl sokacağım?"

Titriyorum ve başımı sallıyorum. Tüm bunlar çok fazla. Ona inanıyorum ve ciddi olduğunu düşünüyorum ama bu benim için gerçekten kabul edilemeyecek kadar fazla.

"Ben sadece-" diye başlıyorum, ama beni öptüğünde söyleyeceklerim hemen aklımdan uçup gidiyor.

Öpücüğünde nazik bir şey yok. İçinde sadece özlem ve baskı var ve kendimi onun içine gömülmüş hissediyorum. Dili ağzımın içinde geziniyor, benimkiyle dans ediyor ve özlem içimde öyle bir kabarıyor ki kendimi kontrol edebileceğimden emin değilim.

Beni boğulmaktan kurtaran tek şeymiş gibi ona tutunuyorum ve yanağımı olabildiğince şefkatle kavradığında dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim, hiçbir insanın beni onun kadar çok istediğini hissetmemiştim.

Ben de onu öpüyorum, onu ne kadar çok istediğimi göstermeye çalışıyorum. Eli sırtıma uzanıyor, sonra kıçımı sıkması için aşağı iniyor.

"Bu benim kıçım," diyor bana, konuşmak için yeterince geri çekilerek. "Göğüslerim." Bir göğsümü okşuyor, başparmağını hafifçe üzerinde gezdirdiğinde meme ucum dikkat çekiyor. "Amcığım."

Elini bacaklarımdan arasına soktuğunda ürperiyorum. Onun için zonkluyorum, sadece onu öptüğüm için bile ıslağım ve şu anda beni becermeye çalışsa buna izin vereceğimi çok iyi biliyorum.

Bu adamın bana her şeyi yapmasına izin verirdim.

"Sen bana aitsin Maggie," diye fısıldıyor, çenem boyunca bir sıra öpücük gezdiriyor. "Ve ben her zaman bana ait olanı korurum. Bunu kafana nasıl sokacağız?"

Şu anda başım dönüyor ve doğru düşünmekte zorlanıyorum. Ona cevap vermem gerektiğini biliyorum ama düşünebildiğim tek şey bu adamı ne kadar çok istediğim.

Bu yüzden ona benim için ne kadar önemli olduğunu ve ona gerçekten ne kadar güvendiğimi göstermeye yardımcı olacağımı bildiğim tek şeyi yapıyorum.

Dizlerimin üstüne çöküyorum.

SEAN

Fuck.

Maggie'nin diz çökmüş görüntüsü, onun Mükemmel küçük yüzü bana bakmak için döndü, dişleri alt dudağına sertçe batıyor, şu anda patlayacakmışım gibi hissetmeme yetiyor. O çok tatlı, benim için çok mükemmel ve bunu yapmak istemesi için ona dizlerinin üzerine çökmesini söylememe bile gerek kalmadı.

"Sen benimsin," diyorum ona, elimi başının arkasına koyarak. Başını sallıyor, açgözlü parmakları pantolonumu çözüp aşağı çekmek için hızla çalışıyor.

Bunu yaptığında nefesi kesiliyor, sikim tam yüzünün önünde. O kadar sertleştim ki canım yanıyor ve elini uzatıp hafifçe şaftımın etrafına sardığında yardım edemiyorum ama ileri doğru itiyorum.

"Kocaman olmuşsun," diye mırıldanıyor, elini hafifçe sikimde aşağı yukarı gezdiriyor. İyi hissettiriyor ama yeterli değil. Ondan daha fazlasını istiyorum.

"Sikimi yala," diyorum ona, başının arkasını öne doğru iterek. Bana bakıyor, gözleri kocaman, sonra eğiliyor, dilinin ucunu başımın etrafında gezdiriyor. "Maggie," diye homurdanıyorum, adı beni uyarıyor. Benimle alay ediyor ve bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. "Sikimi yala. Şimdi."

Başını sallıyor, ağzını açıyor ve dudaklarını hafifçe ampulümün etrafına sarıyor. Sıcak ve ıslaktı ve kendimi tutamayarak hemen ileri atıldım. Amcığının içine girip onu parçalamak istiyorum.

ondan zevk alırken parçalar, ama şu anda sahip olabileceğimin en iyisi bu ve başını bana doğru itiyorum, onun her parçasını doldurmak istiyorum.

Maggie için kalçalarımı tutuyor, tırnakları derime batıyor ama ağzına girip çıkmaya devam ederken bu küçük acı gerçekten çok iyi hissettiriyor. Rahatlamak zorunda, her şeyimi almak zorunda.

"Daha derine," diye emrediyorum, ağzına daha sert sokuyorum. Tıkanıyor ama dayanıyor, beni boğazının arkasına doğru yönlendirmek için bir eliyle şaftımın tabanını tutuyor.

Dili üzerimde geziniyor ve dudaklarını şişman ampulümün etrafında döndürebilmesi için biraz geri çekmesine izin veriyorum. Onu ilk andan beri istedikten sonra nihayet içinde olmak cennet gibi hissettiriyor ve asla geri çekmek istemiyorum. Maggie beni sıkıyor, sikimi ağzının içine daha derine çekiyor.

Onu incitmek istemiyorum ama kendimi daha fazla tutamayacağımı da biliyorum. Onun içinde olmalıyım, onun içinde serbest kalmalıyım, bu yüzden parmaklarımı başının arkasına sokuyorum ve onu ileri itiyorum, horozum boğazına çarparken inliyorum.

"Çok iyi hissediyorsun Maggie," diye inleyerek içine giriyorum. "Yüzünü sikmenin ne kadar iyi hissettirdiğiyle başa çıkamıyorum."

Karşılık olarak inliyor ve bir elinin tırnaklarını uyluğumun derinliklerine batırıyor. Maggie'min, benim bazen onun canını yakmaktan hoşlandığım gibi benim de canımı yakmak istediğini hissediyorum ama umurumda değil. Büyüleyici hissettiriyor ve ileri doğru atılıyorum, sikimin başı o kadar derin ki boğuluyor.

Taşaklarımı tutuyor, hafifçe sıkıyor, sonra iki elini de şaftımda aşağı yukarı gezdiriyor, ben içine doğru iterken onları birlikte pompalıyor.

Yaklaştım.

İçine boşalmaya hazırlanırken omuriliğimin dibindeki kabarcıkların karıncalanma hissini hissedebiliyorum. Neredeyse başa çıkamayacağım kadar fazla ve sertleşiyorum, o beni emerken mümkün olduğunca derine iniyorum, aletimdeki baskı beni uçuruyor.

"Siktir! Hepsini iç!" Emrediyorum, elim hâlâ başının arkasında duruyor, böylece benden uzaklaşmaya çalışmıyor. "Son damlasına kadar, Maggie!"

Ağzına boşaldığımda hevesle sikimi yalıyor, hepsini yutarken gözlerini benimkilere kilitliyor.

"Ne kadar iyi bir Maggie," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı çenesinin altında gezdirirken geri çekiliyor ve sikimin ağzından izin veriyor. kollarından tutup kaldırmadan ve kollarımı sıkıca etrafına sarmadan önce kendimi geri çekip pantolonumu yukarı çekiyorum. "Sana söz veriyorum Maggie, seni güvende tutacağım. Burada iyi olacaksın. Sadece bana güvenmelisin."

Göğsüme doğru başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Hâlâ korktuğu çok açık ama şu anda bu konuda hiçbir şey yapamam. Tek yapabileceğim ona bakmak ve onu korumak ve bunlar da benim iyi olduğum şeyler.

Mutfağa dönüyoruz ve kardeşlerimin az önce ne olduğunu bildiklerinden emin olmama rağmen, oturduğumuzda ikisi de bir şey söylemiyor. Maggie'yi öpüyorum, onu kendime çekiyorum ve bırakmadan önce alt dudağını biraz ısıriyorum. Yanakları kızarıyor ve ağzına dokunmak için uzanıyor ama bir şey söylemiyor.

Artık biliyor. Maggie bana ait. Artık aynı fikirde olduğumuza göre onu nasıl koruyacağımızı bulabilir ve kimsenin onu benden almaya çalışmayacağından emin olabiliriz.

"Dün şehir merkezindeki o iki pisliği hiç gördün mü?" Gavin telefonumu aldı ve avladığım iki adamın fotoğrafına bakıyor. "İskender ve Emre mi?"

"Elbette. Elbette toparlanıyorlardı ama oldukça gizliydiler. Görünüşe göre iş yapmak istiyorlar ama kasabadaki herkesin neyin peşinde olduklarını bilmesini istemiyorlar."

"Bu, silahlarını ateşleyerek gelmelerinden daha iyi. Sence yanlarında kaç adam vardır?"

Başımı salladım. "Anlayamadım. Kim olduklarını ya da ne yaptıklarını saklamıyorlardı. Sadece bakarsanız oldukça açıktı

Birini aradıklarını söylediler ama onları başka insanlarla birlikte görmedim. Anladığım kadarıyla sadece vardı ve muhtemelen aldıkları tüm bilgileri şehirde başka kim varsa onlara gönderiyorlardı."

Freddy, "Yani onları dışarı çekmeliyiz," diye araya girince Gavin başını sallar. "Tıpkı doğudaki Accardi kardeşlerle işimizi hallederken yaptığımız gibi."

"Aynen öyle." Başımı sertçe sallıyorum. "Buradalar ve bunu biliyoruz, bu yüzden yapacağımız en iyi şey onlardan daha hızlı hareket etmek ve önlerini kesmeye çalışmak. Önce onların harekete geçmesini beklememiz için hiçbir sebep yok."

"Onları nasıl dışarı çıkaracaksın?" Maggie'nin sesi sessiz ve konuşurken içindeki korkuyu duyabiliyorum. Ne düşündüğünü bildiğimden eminim, tıpkı kardeşlerimin yüzlerinde görebildiğim gibi, ama bu olmayacak.

"Ne olursa olsun güvende olacaksın," diye söz veriyorum ona. "Seni onlarla yüzleştirmeyeceğim."

"En kolayı bu olurdu," diyor Freddy ve ben de ters ters bakarak onu yerine mıhlıyorum.

"Bunu Clara ile yapamazdım," diyor Gavin, sesi sessiz ve sakın. Belli ki burada arabulucu o olacak ve şu anda amacıma ulaşmak için kardeşimi yumruklamak istesem de bu işin patlak vermesine izin vermeyecek. "Sean'dan bunu Maggie ile yapmasını istemeyeceğiz."

"Yapabilirim-" diyor Maggie ama kesiyorum.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil," diyorum, sesimin sert olduğundan emin olarak. Onun tehlikede olmasına asla izin vermeyeceğimi bilmesi gerekiyor. Sara'yı gönderdiğimde ona bunun sözünü vermiştim ve her şeyi ne kadar zorlaştıracak olursa olsun bunu yerine getireceğim.

"Ama-"

"Maggie." Ona döndüm ve çenesinden tutarak bana bakmaya zorladım. "Bunun tartışmaya açık olmadığını söyledim ve bir daha bundan bahsettiğini duymak istemiyorum. Anlıyor musun? Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Sen bana aitsin Maggie ve seni asla bırakmayacağım, bu yüzden söylediklerimi anlamıyormuş gibi davranmayı bırakmalısın."

Zor nefes alıyor ama gözleri bana kilitlenmiş durumda ve bu yüzden sonunda beni dinlediğinden ve ne dediğimi anladığından eminim. Ciddiyim, her kelimesinde ciddiğim ve ona ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Sonunda başını salladı ve ben de onu bırakıp masaya döndüm. Bir an için kardeşlerim ortadan kaybolmuş gibi hissettim, sanki tüm dünya ikimizin elinden kayıp gitmiş ve sadece biz kalmışız gibi.

Benim için anlamı bu kadar. Bunu açıklayamıyorum, Maggie'de beni çıldırtan şeyin ne olduğunu bulamıyorum ama onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorum ve bu konuda benimle savaşımaya kalkmasa iyi olur.

M A G G I E

T Evden çıkana kadar günler geçiyor. Sean'la olmadığım zamanlarda Nathan beni izliyor, her zaman soğuk ve görünüşte başka bir şeyle ilgileniyor, ama ben Orada olduğunu fark etmediğimde bile bana baktığını biliyorum.

Onun bebek bakıcısı olmasıyla ilgili şaka yapıyordum ama artık şaka değil. Belli ki işini çok ciddiye alıyor ve beni rahat bırakmasını diliyor olsam da, başıma kötü bir şey gelmeyeceğini bilmek güzel çünkü o ya da Sean beni korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır.

Sean bu sabah arazide dolaşmak isteyip istemediğimi sorduğunda, teklife balıklama atladım. Kendimi son derece heyecanlı ve dışarı çıkmaya hazır hissediyordum, bu nedenle temiz havada dışarıda olma ve yatak odasının balkonuna hapsolmama fırsatı heyecan vericiydi.

"Hadi gel." Parmaklarını benimkilerle birleştiriyo ve Nathan'ı evde bırakarak dışarı ıkıyoruz. Onun mülkünde olmamıza ve güvende olmamız gerekmesine rağmen Sean'ın belinde bir silah olduğunu fark etmeden edemiyorum. Ona baktığımı fark ederse bir şey söylemiyor ama silahı orada görmek bile beni tedirgin ediyor.

Ne tür sorunlara bulaşacağımızı dşnyo? Bahçede dolaşırken neden silahını yanında taşıması gerektiğini düşünsün ki?

"Planlar nasıl gidiyor?" Ona asıl bilmek istediğim şeyi, yani şu anda tehlikede olduğumu düşünüp düşünmediğini sormak yerine, "Planlar nasıl gidiyor?" diye soruyorum. "Larry ve diğer adamlardan bahsediyorum. İsimlerini hatırlamıyorum."

"İskender ve Emre. Her şey . Larry'ye karşı her an harekete geçmeye hazırız ama sadece onun Ruslarla bir toplantı ayarlamasını bekliyoruz. O zaman hepsini birden ortadan kaldıracabileceğiz ve bir daha sizin için gelmelerinden endişe etmenize gerek kalmayacak."

Başımı sallıyorum ve evden bahçelere doğru uzanan tuğla patikadan aşağı doğru yürüyoruz. Burada çalışan birini hiç görmedim ama kesilmesi gereken her şeyin başını kesmek ve gerektiğinde gübrelemek için her zaman hazır bekleyen bir bahçıvan ekibi olmalı, çünkü burası muhteşem.

Eğer arazide özgürce dolaşabilseydim, eminim ki her zaman burada dinleniyor ve yüzüme vuran güneşin tadını çıkarıyor olurdum.

"Burası muhteşem bir yer," diyorum ona, bir çardağa giden patikada ilerlerken. "Ama beni neden buraya getirdin? Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

İç geçiriyor ve oturuyoruz. Yanına oturduğumda kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Ona bu kadar yakın olduğum için kalbim göğsümde çarpıyor. İsterse beni incitebileceğini, mahvedebileceğini biliyorum ama niyetinin bu olmadığı çok açık. Yine de konuştuğunda korkuyorum çünkü ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bu hafta sonu Ruslara karşı harekete geçebileceğimizi düşünüyoruz."

Kalbim sıkışıyor. Planladığımız ve üzerinde çalıştığımız şey buydu ama onun benim için gerçekten savaşacağını düşünmek beni hâlâ korkutuyor. Oturup Roman'ı almasından bahsetmek bir şey, ama gerçek anlaşmanın hemen köşeyi dönünce olması tamamen başka bir şey.

" oluyor?"

"Henüz tam olarak emin değiliz, istihbaratın kalanının gelmesini bekliyoruz, ancak gördüğümüz kadarıyla Larry ve kardeşler Cumartesi günü sizi avlamak için buluşacak gibi görünüyor. Gördüğüm kadarıyla

Larry'nin seni kimin kaçırdığını bildiğini onlara söylemek istemediğini söyleyebilirim ama eninde sonunda ona gününü gösterecekler."

Bu hiç mantıklı değil. "Neden sizi teslim etmek istemesin ki? Deponuzu havaya uçurmaya çalıştığından beri benim elinizde olduğumu bildiği çok açık ama onlara tam olarak nerede olduğumu söylemediği de çok açık. Neden söylemesin?"

"Çünkü bunu yapar yapmaz her şey onun elinden çıkacak. Larry aptalın teki ama Ro- man'a tam olarak nerede olduğunu söylediği anda uşaklarının gelip seni alacağını biliyor. Larry seni kendisi için istiyor ama bunun gerçekleşmesi için tek şansı kartlarını göğsüne yakın tutması."

"Ama bunu değiştireceğini mi düşünüyorsun? Ne oldu?"

"Söylentiler ucuzdur ama duyduğumuza göre Larry apartmanını büyük bir Rus şirketine kaptırmak üzere."

"Onu ." Avuçlarım terliyor ve onları kotuma siliyorum. "Onu tehdit ediyorlar ve bu yüzden onlara nerede olduğumla ilgili gerçeği söylemekten başka çaresi kalmayacak ve o zaman benim için gelmelerini engelleyecek hiçbir şey kalmayacak."

"Kesinlikle. Bu toplantı, eğer gerçekleşirse, kırılma noktası olacak. Ro- man bunu biliyor ya da bilmeli, bu da bana Larry'den alacağı her türlü bilgi üzerine harekete geçmeye hazır küçük bir ordusu olacağını söylüyor."

"Ve onun geleceğini mi düşünüyorsun? Roman?"

Onu daha önce mahkemede, adamına karşı tanıklık yaparken görmüştüm. O zamanlar hapse atılmasına yardım ettiğim adamın bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum. Sadece tacizci bir pislik olduğunu ve sokaklarda dolaşmaması gereken biri olduğunu biliyordum.

Bilseydim aynı şeyi yapar mıydım? Bilmiyorum, ama bilmeseydim, şu anda asla burada, Sean'la birlikte olamazdım.

Bunun yaşadığım her şeye değmesini istiyorum ve değerebileceğini düşünüyorum.

"Roman yüksek kulesinde oturmayı ve kölelerinin onun için pis işleri yapmasını izlemeyi sever," diyor Sean ve ben sertçe nefes veriyorum. "Kendisinin geleceğinden şüpheliyim ama eminim ki sağ kollarını bu işi halletmeleri için gönderecektir."

"Sence sadece ölmemi mi istiyor?" Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Yıllar önce kızdırdığınız tehlikeli bir adamın hâlâ peşinizde olduğunu bilmek bir şey, ama onun sizi gerçekten, ama gerçekten yerin dibine sokmak istediği gerçeğini kabul etmek tamamen başka bir şey.

Roman muhtemelen beni gömmezdi. Muhtemelen beni bir göle atardı.

Dalgın bir şekilde kollarımı ovarak tüylerimin diken diken olmasından kurtulmaya çalışıyorum. Sean fark ediyor ve beni daha yakına çekiyor, o kadar yakın ki başımı ona yasladığımda kalp atışlarını hissedebiliyorum.

"Bence öyle," diyor Sean ve sözlerinde sert bir öfke var. "Seni sadece kendine almaktan ziyade, ki bunu yapmaya çalışabileceğinden korkuyordum, bence sana zarar vermek istiyor. Seni kırmak, mahvetmek ve sonra da öldürmek istiyor. Bu tutku değil, intikam."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Şu anda ne kadar dehşete kapıldığımı anlatacak hiçbir kelime yok.

"İntikam," diyorum kelimeyi ağzımda yuvarlayarak. Ağır geliyor ve söylerken ürperiyorum. "İntikam için beni öldürmek istiyor."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye söz veriyor Sean, beni kendisinden uzaklaştırmak ve bana daha iyi bakabilmek için pozisyonunu biraz değiştirerek. "Kaç adam gönderdiği ya da neler yapabileceğini düşündüğü umurumda değil, sana zarar vermesini bırak, sana ulaşmasına bile izin vermeyeceğim, anlıyor musun beni?"

Gözlerimi kırpıştırıp ona bakıyorum,
sonra başımı sallıyorum. "Ve sen bana
inanıyor musun?"

Tam olarak anladığımdan emin olmasam da bir kez daha başımı salladım. Bana bunları söylemesi bir , ama onun için tamamen başka bir şey

bunları gerçekleştirmek için.

"Ama nasıl? Beni nasıl koruyacaksın?" Ondan güvence istiyorum ve endişelerime gülüp geçmediğı için memnunum.

"Oh, Maggie, anlamıyorsun, değil mi? Aile her zaman en önemli şeydir ve senin iyi olduğundan emin olacak tek kişi ben değilimOnlara karşı sadece ben değilim. Hepimize karşı. Seni tek parça halinde tutabilmem için mücadelenin dışında kalacaksın ama ailem ve ben o piçlerin her birini öldüreceğiz, sana söz veriyorum."

Daha önce pek çok insan bana sözler vermişti ama hayatımda hiç birine şu anda Sean'a baktığım gibi bakmamış ve bana doğruyu söylediğine gerçekten inanmamıştım.

Hepsini öldürecek.

Yapacağını biliyorum.

S E A N

Saturday sabahı serin ve aydınlık; silahımı belime bağıyorum, bileğimdeki bıçağı kontrol ediyorum ve sonra arabamın arkasına daha fazla silah ve mermi yüklüyorum. Bugün Kıyametin kopacağı ve nihayet Maggie'yi koruyabileceğim gün ve yola çıkma zamanı geldiğinde tamamen hazırlıklı olduğumdan emin olmak istiyorum.

güvende tutmayı bu kadar çok istediğime hala inanmıyor, bazen bana bakışlarından anlayabiliyorum, sanki aklımı okumaya ve orada gizli bir şey olup olmadığını görmeye çalışıyor, ama ben ciddiylim.

Onu ilk gördüğümde onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağıma dair kendime söz vermişim ve şimdi bundan geri adım atmıyorum. Maggie benim için ve Sara için bu kadar ve kızımın bir an önce benimle aynı çatı altına dönmesi için sabırsızlanıyorum.

Her gece yatmadan önce onunla konuştuğumdan emin olsam da küçük kızımdan uzakta olmak çok zor. Onu şahsen görmek ve kucağıma almak istiyorum, ancak şu anda yapabileceğim en iyi şey görüntülü sohbet, bu yüzden onunla konuştuğum her anı içerek geçiriyorum.

Her gece Maggie'yi soruyor ve ben de ona büyükannesinin iyi olduğunu söylüyorum ama ona gerçeği söyleyemiyorum. O küçük bir şey ve benim sorumluluğum onu korumak ve ben de bunu yapacağım. Hayatı boyunca harika bir baba olmak için elimden gelen her şeyi yaptım, bazen ne kadar zor olsa da.

Bekâr babalar, bekâr annelerin gördüğü yardım ve şefkati göremiyor. Onunla birlikte buraya geldiğimde kardeşlerimin ne kadar hatırlıyorum. O zamanlar sadece bir bebektir, gecenin büyük bir bölümünde beni uyutmayan ve uyumakta zorlanan küçük, ağlayan bir şeydi.

O zamanlar, o çok küçükken ve ben çok uykusuzken bana bir dadı tutmamı söylediler ama ben bunu yapmayacaktım. İstedğim son şey, tanımadığım birinin küçük kızını büyütmeydi ve eğer iyi bir baba olmam ve onu güvende tutmam için gereken buysa, her zaman yorgun olmaya fazlasıyla razıydım.

Sadece şehirden ayrılmak zorunda kaldığımda birini işe alıyorum ve o da Ana Cadde'de fırını olan yaşlı bir kadın. Ama şimdi Maggie var ve Sara'ya o bakacak. Kızımı seviyor, bunu sadece ikisinin etkileşiminden bile anlayabiliyorum ve ona nasıl davrandığı konusunda endişelenmeme gerek kalmayacağını biliyorum.

Maggie Sara'ya annesiymiş gibi bakıyor ve bu da nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

Bir dadı arıyordum ve aklımdan çıkaramayacağımı bildiğim tek kadını seçtim.

Telefonum çalıyor ve cevap veriyorum, ekranımdaki yeşil düğmeye dokunuyorum ve Gavin'in sesi arabayı doldurduğunda koltuğumda rahatlıyorum. "Yolda mısın yoksa kışını silmene yardım etmesi için evine birini göndermem mi gerekiyor?"

"Siktir git," diyorum neşeyle. Sadece böyle şeyleri sevdiğim için değil, kardeşlerimle işleri halletmeyi sevdiğim ve galip geleceğimizi bildiğim için değil, aynı zamanda bu beni Maggie'ye her zaman sahip olmaya bir adım daha yaklaştıracığı için de harika bir ruh halindeyim.

"Keyfin , lanet olsun, bu sabah biriyle yattın mı?" "Ne istiyorsun,

Gavin?"

Sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "Yolda olduğunuzdan emin olmak için aradım. Freddy'nin pantolonu bükülmüş-

Çünkü bir Şeyleri havaya uçurmak istiyor."

Tabii ki seviyor. Bir Şeyleri havaya uçurmayı kardeşim kadar seven biriyle daha önce hiç tanıŐmamıŐtım. Ne zaman yapacak bir işimiz olsa, kamyonunda patlayıcılarla gelen, her Şeyi dikkatlice bağlayan, her Şeyin sorunsuz bir Şekilde patlamasını nasıl sağlayacağını bilen kişi odur.

Tüm bunları nereden öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yok ama takımımızda olduğu sürece sahip olması gereken iyi bir beceri.

"Ona sikini pantolonuna sokmasını söyleyebilirsin," diyorum Gavin'e. "Beş dakikaya oradayım."

Havaya uuracağımız özel kulüp Őehrin dışında yüksek bir tepede yer alıyor. Bu küçük bir sorun, çünkü 7/24 güvenlik uzaktan sizi izlemeden ve geldiğinizi görmeden oraya gitmek imkansız. Kulübe elimizi kolumuzu sallayarak girmemize izin vermeleri mümkün değil, özellikle de içerideki herkesi öldürmek için orada olduğumuzu çok iyi biliyorlarsa.

Larry muhtemelen daha önce hiç bu kadar güzel bir yerde bulunmamıŐtı ve bunun onun ilk ve son ziyareti olacağını fark ettiğimde kendi kendime sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. İskender ve Emre gibi o da bugün ölecek.

Kenara çekip park ediyorum ve plan üzerinde konuşabilmek için kardeşlerime katılıyorum.

Gavin, kulübe giden araba yolunun büyük kapıdan vızıldayarak geçmeye çalışmak yerine, zeminin altından binaya tam olarak nasıl girileceğini gösteren bazı planları ele geçirmeyi baŐardı.

"Kanalizasyon tünelleri," diyorum, sesim düz. Kardeşlerim ve bize yardım etmeleri için çağırdığımız bazı aile dostlarımızla birlikte duruyorum. Planları arabamın kaputunun üzerine yaydık ve üçümüz de tek bir ayrıntıyı bile kaçırmamak için planların üzerine eğildik.

Gavin gözlerini devirerek, "Bunlar kanalizasyon tüneli değil," diyor. "Ayaklar dolusu bokun içinden geçecek değiliz ya." Bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Zaten sen varken anlayamazdım."

"Siktir git." Planlara dokunuyorum ve ezberlediğimden emin olmak için parmaklarımı gideceğimiz yol boyunca sürüklüyorum. Kolay, çok fazla kıvrım ya da dönüş yok ama tünellere girdiğimizde yapmak isteyeceğimiz son şey durup doğru yöne gidip gitmediğimizi kontrol etmek.

Tünellere girer girmez ve onların mülküne girer girmez, her an kıyamet kopabilir. Öyle olacağını sanmıyorum çünkü çok dikkatli davrandık ama dikkatli olmaya devam etmeliyiz.

"Hazır mısınız çocuklar?" Freddy'nin sesi yüksek ve gergin; heyecanlı olduğunu ve hazırlanmamızı beklerken yavaş yavaş çıldırdığını söyleyebilirim. Aklımda tuttuğumdan emin olmak için planlara bir kez daha göz atıyorum,

"Hadi yapalım şunu," diyorum Freddy'ye dönüp bakarak. "Unutmayın," diyorum, herkesin söylediklerimi duyabilmesi ve dikkatini vermesi için sesimi yükselterek, "içerideki hiç kimse sağ çıkmayacak. Eğer herhangi biri çıkarsa, gece yarısına kadar kapımızı çalarlar ve yaptıklarımızın hesabını vermek zorunda kalırız. Sizi bilmem ama ben bu konuda pek hevesli değilim."

Adamların hepsi başını sallıyor ve Gavin bana doğru eğilip fısıldıyor.

"Bu senin kızın. Sorumluluk sende kardeşim. Hadi yapalım şu işi."

Benim kızım. Sözleri kulaklarımda yankılanıyor ve başımı sallıyorum, silahımı belimden alıp kontrol etmek için çıkarıyorum. Tünellerde biriyle karşılaşacağımızı hiç sanmıyorum ama yine de emin olamazsınız. Buradaki güvenlik çok sıkı olacak, bu yüzden bu kadar uzağa park etmek zorunda kaldık ve bu yüzden yeraltına giriyoruz.

Kulübün tünediği tepenin kenarındaki büyük ızgaraya doğru yürürken, orada duran iki adama ızgarayı açmalarını işaret ediyorum. , metalin çıkardığı ses sessizliğin içinde gürültüyle duyuluyor.

Ama hiçbir şey olmuyor. Hepimiz hareketsiziz, hepimiz ne yaptığımızı görmek için gelen güvenliğe karşı bizi uyaracak bir şey bekliyoruz, ama herhangi bir hareket yok.

Bir elimde silahım, diğer elimde fenerim, kafamı çarpmamak için başımı biraz eğerek tünele giriyorum ve

içeri girmeye başla.

Bunların hepsi Maggie için.

Onu benden almak isteyen herkesi öldüreceğim.

SEAN

W Her adımda ayakkabılarımdan çorabıma su dolduğunu hissediyorum ama yapacağım son şey arkamı dönüp kardeşime söylenmek olacak. Doğru olan bu.

Maggie için yapmam gereken bir şey var ve onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa seve seve yaparım, bu onun için ayakkabılarımı, çoraplarımı ve hatta pantolonumu ıslatmak anlamına gelse bile.

Her adım beni sevdiğim kadını kurtarmaya ve birilerinin onu benden almaya çalışmasından endişe etmeden onunla ve kızımın bir hayat kurmaya daha da yaklaşıyor.

Suyun içinde ilerlerken bu düşünce dönüp duruyor. Borunun ayrıldığı bir dala ulaşıyoruz ve sağdaki boruyu almadan önce bir an için gözlerimi kapatıyorum. Harita aklıma kazınmıştı ve tam olarak nereye gittiğimi biliyordum.

Boru yukarı doğru eğimli ve alt kısmı kaygan, bu yüzden silahımı kılıfına geri koyuyorum, böylece gerekirse kendimi destekleyebiliyorum. Öne doğru eğilerek ağırlığımı biraz dengeleyebiliyorum, böylece Gavin'in üzerine düşmüyorum. Tam arkamda ve kaygan borudan yukarı çıkarken hafifçe homurdandığımı duyuyorum.

Sonunda biraz daha düzleşiyor. Yan yana rahatça yürüyebilmemiz için biraz genişleyen bir başka boru daha alıyoruz.

Kardeşime yeri nasıl öğrendiğini ve yasadışı toplantılar dışında tam olarak ne için kullanıldığını sormak istiyorum-

ama kurallardan biri de borulara adımıımızı atar atmaz hepimizin sessiz olmasıydı. Telefonlarımız kapalı ve şu anda tek gürültü, suyun içinden geçerken çıkardığımız hafif şırıltı ve erkeklerin nefes alış verişlerinin sesi.

Kimse geldiğimizi bilmeyecek.

Önümüzde nihayet borunun sonunu görüyorum. Eninde sonunda geleceğini biliyordum ama aniden belirince yine de biraz şaşırdım. , tırmanmamız gereken merdiveni görmek için el fenerimi yukarı doğru tutuyorum.

Bina planlarına göre, bu merdiveni tırmandıktan sonra kulübün arka tarafındaki bir depo binasında olacağız. Hepimiz binaya tırmanıp bir an için keşif yapabilmeli ve aynı fikirde olup olmadığımızı kontrol edebilmeliyiz. Bu depo binasından çıkıp bir ya da iki güvenlik görevlisini etkisiz hale getirdikten sonra ana kulübün arka tarafına girebiliriz.

Oraya girdiğimizde Larry ve diğer pislikleri bulmak kolay olacak. Elimizdeki planlara göre, ana binada bir banyo odası, mutfak ve daha sonra üyelerin yemek, içmek ve konuşmak için buluşabileceği tek bir açık alan var.

Mutfaktan gireceğiz, bu da uğraşmamız gereken çok sayıda şef ve diğer personel olacağı anlamına geliyor, ancak kardeşlerim ve ben, bizim tarafımızdan kimse zarar görmeden durdurulması gerekenleri halletme konusunda her zaman gerçekten çok iyi olduk.

Herkes hazır olduğunda merdiveni çıkmaya başlıyorum. Basamaklar ellerimin altında serin ve nemli ve bunu hissetmek beni ürpertiyor. En tepeye ulaştığımda el fenerimi kolumun altına sıkıştırıyorum ve avuç içimi üstümdeki kapıya dayayarak yukarı uzanıyorum.

Burası, tam burası, her şeyin yanlış gidebileceği yer. Eğer kapı kilitliyse, onu açamayız ve görevi iptal etmek zorunda kalırız. Eğer kapının üstünde bir şey varsa o zaman da aynı şey olur. Tek yapabileceğim, hiçbir şeyin bizi durdurmaması ve geçebilmemiz için dua etmek.

İlk başta kapı hareket etmiyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum. Bütün adamların beni izlediğini ve ne yapacağımı görmek için beklediklerini biliyorum. Dönüp el fenerimi Gavin'e uzatıyorum. "Tut şunu."

Ne yaptığımı görebilmem için ışığı kapıya doğru tutuyor.

Derin bir nefes alarak iki elimi de kapıya koyuyorum ve elimden geldiğince sert bir şekilde itiyorum. İlk başta herhangi bir hareket olmuyor ve yemin ediyorum, tekrar denemek için ellerimi ayarlıyorum. Alnımda biraz ter oluşuyor ama silmek için hareket etmiyorum. Tekrar denersen başarabileceğimi düşünüyorum.

Geçmek zorundayım.

Tekrar itiyorum, bu sefer homurdanarak tüm gücümü yaptığım şeye veriyorum. Kapı biraz kalkıyor ve içimde umudun yükseldiğini hissediyorum. Ayaklarımı biraz ayarlayarak tekrar bastırıyorum, kapı yavaşça kalkarken olabildiğince sert itiyorum. Depodan gelen bir parça ışık yukarıdan süzülüp yüzüme düşüyor ama yeterli değil.

Üzerime düşme ihtimaline karşı kapıyı bırakmak istemiyorum. Homurdanarak merdivenin bir basamağını çıkıyorum ve omzumu kapıya dayıyorum. Biraz daha kalkıyor ve geri çekilmeyi reddederek itmeye devam ediyorum.

Sonunda kapı sonuna kadar çarparak açıldı. delikten içeri hamle yapıyorum ve yere çarpmadan önce son anda yakalamayı başarıyorum. Ağır ama zemine tırmanıp yavaşça yere indirirken bir elimi üzerinde tutmayı başarıyorum.

Dönüp binanın etrafına bakıyorum. Kutularla dolu ama içinde tek bir kişi bile göremiyorum. Birçok pencereden içeri ışık giriyor ama tepedeki ışıkların hepsi kapalı.

"Biz iyiyiz." El fenerini kardeşimden alarak aşağı uzanıyorum ve o tırmanırken geri çekiliyorum. Bir an içinde adamların geri da yerdeki delikten geçtiler. Freddy dikkatlice kapatıyor, indirirken ses çıkarmamaya dikkat ediyor.

"Tamam," diyorum, sesimin mümkün olduğunca alçak çıktığından emin olarak. "İçerideyiz ama işin zor kısmı bu değil. Biz emin olmak zorunda

Sadece mutfaktan içeri girmekle kalmayıp, aynı zamanda tüm temizlik işleriyle de ilgilenmeliyiz. Zamanımız kısıtlı, bunu unutmayın."

Hepsi başını sallıyor. Zach ile göz göze geliyorum. Uzun zamandır o kadar iyi arkadaşız ki, kendimi her şeyden çok kardeşim gibi hissediyorum. O da başını sallıyor ve biliyorum ki o da benim gibi düşünüyor.

Dışarı çıkıp binanın etrafındaki güvenlikle ilgilenmesi gerekiyor. Ona, tanımadığım diğer adamlara güvendiğimden daha fazla güveniyorum. Gavin ve Freddy'nin yanımda olmasını istiyorum ama Zach üçümüze o kadar yakın ki yapılması gereken her şeyi yapacağına güvenilebileceğimi biliyorum.

"Ben iki adam alıp binanın dışındaki güvenliğı halledeceğim," diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Ön tarafa geldiğimizde, senden içeri girmenin güvenli olduğunu duyana kadar hepimiz orada bekleyeceğiz."

"Güzel." Freddy'ye bakıyorum, yüzünde bir şeyleri havaya uçurmaya başlamak için sabırsızlanıyormuş gibi bir sırıtma var. Ayaklarını biraz kaydırıyor, belli ki eğlenceli kısma geçmek için heyecanlı. "Ne yapacağını biliyorsun," diyorum ve o da başını sallıyor.

Harika. Ekibimize bakıyorum, yapacağımız şeyden tamamen eminim. Bu iş bizde. Oradaki herkesi öldüreceğiz ve sonra Maggie'nin yanına, eve dönebileceğim. O zaman hiçbir şey onu benden uzak tutamayacak. Hiçbir şey.

M A G G I E

I Gergin bir enerjiyle doluyum ve evin içinde bir ileri bir geri volta atarak Nathan'ı delirttiğime eminim ama kendimi durduramıyorum ya da . Ne kadar uzun süre Sean uzakta, onun için daha çok endişeleniyorum.

Yapmamalıyım. O benim için hiçbir şey, ya da bunun bir yalan olduğunu bilmeme rağmen kendime sürekli bunu söylemeye çalışıyorum. Kendimi ona başka birine hiç hissetmediğim bir şekilde bağlı hissediyorum ve kendime onu istemediğimi söylemeye çalışmak bile benim için delilik.

Çünkü istiyorum. Onu daha önce başka birini hiç istemediğim, hatta hiç hissetmediğim bir şekilde istiyorum. Bu adamı çok az tanıyor olmama rağmen onunla birlikte olmak için her şeyi yapabilecek olmam aklımı başımdan alıyor.

"Aç mısın?" Aniden soruyorum, Nathan'a bakmak için dönüyorum. Şöminenin yanındaki sandalyede oturuyor, bir elinde bir dergi var ve bana bakmak için yavaşça indiriyor. "Yemek. Yemek mi istiyorsun?"

Sessizce başını sallıyor. "Eminim Pierre sana yiyecek bir şeyler hazırlamaktan mutluluk duyacaktır," diyor ve ben de öğrenmek için mutfığa doğru yürümek üzere ondan uzaklaşıyorum.

Şef çoktan ocağın başına geçmiş, harika kokan bir tencereyi karıştırıyor ama arkasını dönüp beni gördüğünde yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Maggie, senin için ne yapabilirim? Acıkmış olmalısın."

Öyle miyim bilmiyorum, pek sayılmaz, ama tamamen stresli olduğumu ve aklımı olan biten her şeyden uzaklaştırmak için bir şeyler atıştırmak istediğimi biliyorum. Eğer Nathan'ın yaptığı gibi oturup okumaya çalışırsam, derimden çıkacağımdan oldukça eminim.

Pierre yüzümdeki kararsızlık ifadesini görmüş olmalı, çünkü bana gülümsüyor ve ocağın arka gözünden bir çaydanlık alıp lavaboya taşıyor, sonra da hızla suyla dolduruyor. "Otur," diyor bana, masayı işaret ederek. "Çay için biraz su koyacağım ve bunun sinirlerini biraz yatıştırabileceğini düşünüyorum."

Dediğini yapıyorum ve birkaç dakika sonra buharlı çay bardağını bana doğru taşıırken ilişkiyle nefes veriyorum. "Viski?" Şişeyi bana doğru sallayarak soruyor. "Sadece biraz, biraz rahatlamak için. Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Ona sırtıyım ve başımı sallıyorum. Çayına sağlıklı bir miktar koyuyor ve karıştırmam için bana bir kaşık uzatıyor. İlk yudum neredeyse çok sert geliyor ve şaşkınlıkla nefesim kesiliyor ama sonra biraz daha içiyorum ve gevşemeye başladığımı hissediyorum. Sadece lezzetli ve sıcak değil, aynı zamanda viski kemiklerimi gevşetiyor ve sakinleşmeme yardımcı oluyor gibi hissediyorum.

"Teşekkürler," diyorum ve bir süre onu izliyorum. Ocakta her ne üzerinde çalışıyorsa tamamen kontrol altında gibi görünüyor. "Oturup bana katılmak ister misin?"

"Bunu çok isterim." Pierre hızla hareket edip kendine bir fincan çay yapıyor ve karşıma oturuyor. Çayına viski koymadığını fark ediyorum ama muhtemelen o şu anda mesaide olduğu ve ben olmadığım içindir.

"Ne zamandır Sean için çalışıyorsun?" Bu soruyu sormama neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum - muhtemelen damarlarımdan akan viski, ama bana gülümsediğinde ve bundan dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi görünmediğinde memnun oluyorum.

"Sara'yı eve getirdiğinden beri. Zaman zaman onun için yemek servisi yapıyordum, ama sanırım o zaman fark etti ki, her zaman yanında birinin olması iyi bir fikir olacaktı.

Her zaman yiyecek sağlıklı bir şeyleri vardı. Bu yüzden benden kendisi için tam zamanlı çalışmamı istedi ve bana kalacak bir yer bile verdi."

"Burada mı yaşıyorsun?" Şaşırdım. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Evet. Sean beni buraya getirdiğinden beri bana harika davranmaktan başka bir şey yapmadı. Çok gergin olduğumu biliyorum Maggie ama sevdiği insanları korumak için her şeyi yapacağını söylediğimde bana inanmalısın. Bunu unutma."

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Şu anda yaptığı şey bu -beni koruyor- ama adamın beni sevip sevmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, ona karşı hayatımda hiç kimseye hissetmediğim kadar güçlü hisler beslediğim.

"Sara'yı eve getirdiğinde sizi işe aldığını söylemişsiniz. Bununla ne demek istiyorsun?" Bir yudum daha alıyorum ve adamı izliyorum. Ellili yaşlarında olmalı, şakaklarında kırlar var. Konuştuğumuz süre boyunca bana doğru bakıyor olsa da, bu bakışlarını benden uzaklaştırmasına neden oluyor.

"Eğer soruların varsa Sean'la konuşman gereken bir konu bu," dedi sonunda bana gülümseyerek. "Eminim sana her şeyi açıklamaktan mutluluk duyacaktır."

Bundan pek emin değilim. Sean özel biri, tahmin ettiğimden daha özel. Elbette benim hakkımda hissettiklerini açıkça dile getiriyor ama de bazı şeyleri kendine saklamak istiyor gibi görünüyor. Ona yaklaşıp Sara hakkındaki gerçeği öğrenmek istediğimi söylesem ne derdi hayal bile edemiyorum.

Annesi nerede? Öldü mü? Gerçekten birlikte miydiler?

Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama onun başka bir kadınla birlikte olma düşüncesinden gerçekten hoşlanmıyorum. Belli ki bir geçmişi var, yoksa bir kızı olmazdı, ama birdenbire onu paylaşmak istemediğim hissine kapıldım.

Başımı sallayarak düşüncelerimden arınmaya çalışıyorum. Pierre aklımdan geçenleri okumuş olmalı, çünkü dikkatimi çekmek için parmağıyla masaya hafifçe vuruyor.

"Şu anda senin için her şeyi riske atıyor Maggie, bu yüzden her ne konuda endişeleniyorsan, bence bu endişeleri bir kenara bırakıp onunla konuşmalısın."

"Haklısın." Başımı sallıyorum, sonra çayımın kalanını yudumluyorum. Gerçekten susadığımdan değil ama viskiyi içtiğimde vücuduma yayılan sıcaklık hoşuma gidiyor. "Ne zaman döneceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Bu bebek bakıcın için bir soru." Pierre bana sırtlıyor ve sonra ayağa kalkarak iki fincanı da lavaboya götürüyor. "Eğer soruna cevap vermesini sağlayabilirsen, bu seni rahatlatılabilir."

O haklı. Ayağa kalkıp aceleyle Nathan'ın hâlâ oturmuş dergi okuduğu oturma odasına giriyorum. Tam karşısına dikilip, başını kaldırması için boğazımı temizliyorum.

"Sean ne zaman evde olacak?" Bu adamla konuşurken neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum. Belki de aptalca bir şey yaparsam hemen Sean'a haber vereceğini ve o zaman başımın belaya girebileceğini bildiğim içindir. Yine de, ihtiyacım olan bilgiye sahip ve onu alana kadar geri adım atmayacağım.

"Yola çıktığında mesaj atacak," diyor Nathan, gözleri bana kayıyor. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum Maggie. Sean akıllı bir adamdır."

"Ama ya ona bir şey olursa?" Bu olasılığı düşündüğümde kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Şu ana kadar gerçek gibi görünmüyordu. Sean'ın başına bir şey gelebileceği düşüncesi çok saçma ama yanına aldığı silah ve cephanenin miktarını gördüm.

Konuşmaya gitmedi.

Öldürmeye gitti.

"O zaman gitmekte ya da seni isteyen adamlardan kaçmakta özgür olacaksın." Nathan aklımı okumaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "Neden Maggie? Buradan özgür olabileceğin fikrini seveceğini düşünmüştüm."

Bilmiyorum.

Beni odama tek başıma kilitlediğinde, çıkmak istedim. Beni yatak odasındaki kafese koyduğunda ve oradaki boktan küçük şiltede oturmak zorunda kaldığımda, dışarı çıkmak istedim.

Ama Sara'yla oynarken ya da onunla arazide yürürken... onunla birlikteyken, çıplakken, kollarındayken, onunla kalmaktan başka bir şey istemedim. İki arada bir derede kaldım ve bu iyi bir his değil.

Her halükarda ne istediğimi bilmeliyim ve şu anda hiçbir fikrim yok.

"En iyi arkadaşım ile konuşmak istiyorum," diyorum sonunda. Olivia'ya ihtiyacım var. Tüm bunları ona anlatmam ve söylediklerimi ve hissettiklerimi çözmemeye yardım etmesine ihtiyacım var, böylece her şeyi kontrol altına alabilirim, ama Nathan başını salladığında şaşırmıyorum.

"Konuşacak birini istiyorsan benimle konuşabilirsin Mag- gie, ama tavsiye verme konusunda o kadar iyi olduğumu sanmıyorum. Ve sen de çok iyi biliyorsun ki telefon almanın hiçbir yolu yok."

Biliyorum. Kalbim yine de sıkışıyor ve midemin bulanacakmış gibi sertçe burkulduğunu hissediyorum ama bunun gerçek olduğunu biliyorum.

Burada sıkışıp kaldım ve bana gerçekten yardım edebilecek kimse yok. Konuşabildiğim iki adam da burada olmak için para alıyor. En iyi arkadaşımı istiyorum. Ağlarken kollarını etrafımda hissetmek istiyorum.

Ama bundan da öte, Sean'ı istiyorum ve beni en çok korkutan şey de bu.

Beni korumak için buradan ayrıldı ama bir daha geri dönmezse ben ne yapacağım?

SEAN

G Silah sesleri havayı dolduruyor. Zach ve arkadaşının binanın yan ve ön tarafındaki güvenlik görevlilerini vurma sesleri kulaklarıma müzik gibi geliyor ve aynı zamanda arka kapıdan mutfağa girmemiz gerektiğini işaret ediyor.

Kapıyı tekmeliyorum ve içeri giriyoruz, grubumuz mümkün olduğunca yayılabilmek ve kimsenin bizi geçmediğinden emin olmak için dağılıyor. Şimdiye kadar binadaki herkes tetikte olacaktı ama Zach'in  nden bir ekibe liderlik etmesi ve bizim de arkadan girmemiz sayesinde onları yakalayıp sıkıştırabileceğimizi ve  ld rebileceğimizi düşünüyorum.

"Herkes yere yatsın!" Silahımı kaldırıp tavana bir el ateş ederek bağırıyorum. Aşçıların hepsi çığlık atıyor ve ellerini başlarının üzerine koyarak kendilerini yere atıyorlar. "Hepiniz yere yatın! Yere yatın!"

Mutfağın köşesinden gelen bir hareket gözüme çarpıyor ve döndüğümde Őefin dolabın altından bir silah çıkardığını görerek Şok oluyorum. Silahı kaldırıyor, gözleri onu görmeyen Freddy'ye kilitlenmiş.

Kolum otomatik pilotta hareket ediyor ve tetiği Őefin  ekebileceğinden daha hızlı çekiyor. Göğsünden kan fışkırıyor ve yere yığılıyor, silah Őakırdarak ondan uzaklaşıyor.

"Orospu çocuğu," diye mırıldanan Freddy, adamın yanına gider ve silahı kapar. Őefi tekmeliyor ve adam hareket etmese de kafasına bir kurşun sıkıyor. "Siz pislikler bunun başınıza gelmesini mi istiyorsunuz? Siktiğimin silahını bize doğrult!"

Kimse kımıldamıyor. Tatmin olmuş bir şekilde başımı sallıyorum, sonra da yemek alanına açılan döner kapıyı işaret ediyorum. Kardeşlerim ve birkaç adam daha orada bana katılıyor. Sessizce, dinlemek için kulağımı kapıya dayıyorum.

Hiçbir şey yapmıyorlar. O pisliklerin orada olduğunu biliyorum çünkü istihbaratımız her zaman iyidir ama sessiz kalmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Onları suçlamıyorum.

Kapı zar zor hareket etsin diye dikkatlice dokunup iterek açıyorum. Küçük bir çatlak belirliyor ve hızla her şeyi içine çekerek içinden bakıyorum.

Lanet olası bir cephanelikteler. Bizim haberimiz olmadan bu kadar silahı buraya nasıl taşıdılar ve neden buna ihtiyaç duyduklarını düşündüler bilmiyorum, ama gerçek şu ki buraya yerleştirildiler ve hiçbir yere gitmiyorlar.

"Kapıdan uzak durun," diye fısıldıyorum kardeşlerime, buzdolabının yanında bana katılmalarını işaret ederek. Başka hiçbir şey olmasa bile, yapmaya çalışabilecekleri şeylere karşı biraz koruma sağlayacaktır.

"İçeride bir orduyla birlikteler," diyorum ve Gavin'in yüzünün karardığını görüyorum. "Yanlarında kaç kişi var bilmiyorum ama düşündüğümüz gibi küçük bir üçlü değiller. Ve silahları var. Muhtemelen bizden daha fazla."

adamlarımıza bakıyorum. İyi bir grup ama sayıca azız ve bu da kışımızı kaldırmamız gerektiği anlamına geliyor yoksa boku yiyeceğiz.

"Parlama zamanım geldi," diyor Freddy. Sesi benimki kadar sessiz ve alçak, ama konuşurken duyduğu heyecanın gürültüsünü duyabiliyorum. "Sen söyle, ben yaparım."

Başımı sallıyorum. Böyle olmasını istemezdim. Alexan- der'i ya da kardeşini sorgulamak ve tatlı Maggie'ne başka neler olabileceği hakkında daha fazla bilgi almak isterdim ama buna bir son vermeliyiz. Şimdi. Onlar buraya gelmeyi düşünmeden önce.

"Şu anda kaç kişi bilmiyorlar," diyorum, sesimi hâlâ alçak tutarak. "Sayıca az olduğumuzu bilmiyorlar ve biz de kalmaya devam edeceğiz. Şu boku kardeşim."

Gavin gözlerini devirirken Freddy sırtıyor. "Artık çekilmez biri olacağını biliyorsun, değil mi?" Gavin fısıldar.

"Başka seçeneğimiz yok. Bu halletmemiz gerekiyor. Şimdi."

Freddy bana bir kez daha başıyla selam verdikten sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve sırt çantasından eski patlayıcıları çıkarıyor. O bunu yaparken ben de Gavin'e bakıyorum.

"Zach'in yanına git. Planın değiştiğini söyle ve patlayıcıları hazırlamasına yardım etmeye başla. Binanın etrafında bir çember oluşturacağız, böylece dışarı çıkmaya çalışabilecek herhangi biri başaramayacak."

"Tamamdır." Gavin mutfağa doğru hızla ilerleyerek gözden kayboluyor ve ben Freddy'ye dönüyorum.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Patlayıcıyı hızla kurmakta olan kardeşime soruyorum. bir şeyin etrafında rahatça hareket edebileceğini düşündüğümünden daha hızlı hareket ediyor, parmakları çevik ve hızlı. Yüzünde daimi bir sırıtış var ve ne kadar berbat durumda olduğunu fark ediyorum.

Bir şeyleri havaya uçurmayı bu kadar seven herkes yemiş demektir.

"Herkesi dışarı çıkarın. Birazdan işim bitecek ve Zach'e yardıma gideceğim. Burayı havaya uçuracağız kardeşim, sonra da taşınmamız gerekecek." Sesi alçak ve gergin ama aynı zamanda çok heyecanlı. Fitili ateşlemek ve her şeyin havaya uçmasını izlemek için sabırsızlandığını biliyorum.

"Bunu duydun mu?" Diğer çocuklarla konuşmak için arkamı döndüğümde sesimi alçaltıyorum. "Buradan siktir olup gitmeliyiz ama bunu sessizce yapmalıyız. Sakın gıkınızı çıkarmayın." Şeflere göz gezdiriyorum. Üçü de yerde yüzüstü yatıyor ama sonra her birinde bir şey fark ediyorum.

"Buraya gelirsek önce bizi öldürme talimatı mı aldınız?" Bana en yakın olanın yanında dizlerimin üzerine çökerek soruyorum. Biraz kımıldıyor ve sonunda bana bakmak için başını çeviriyor.

Öfke yüzüne yayılıyor. Bir an bana cevap vermeyeceğini düşündüm ama sonra başını salladı. Hızlı bir hareket ve ben

Hemen silahımı çıkardım ve kafasının arkasına dayadım.

"Bana beni öldürmeye çalışacağını söyle," diye fısıldıyorum, sesimi alçak tutarak. Adam titriyor ama sonra bana gerçekten bakabilmek için başını biraz daha yana çeviriyor.

"Seni öldürecek ve cesedinin üzerinde dans edecektim." Kelimeleri bana doğru tükürüyor ve parmağımın tetikte gerildiğini hissediyorum.

Şu anda onu öldürmek istiyorum ama yapmak istediğim son şey olay çıkarıp üzerimize ateş açmak. Henüz vurulmamış olmamız tamamen şans.

Freddy ayağa kalkıyor ve elinde daha fazla patlayıcıyla bana doğru yürüyor. "Onları burada tut ve gitme vakti gelene kadar sessiz kalmalarını sağla" diyor. Sesi o kadar alçak ki, sözlerinin sadece benim kulaklarım için olduğunu biliyorum. Başımı sallıyorum ve hala bizimle birlikte mutfakta olan diğer adamların yanına gidişini izliyorum.

Bu pislikleri mümkün olan son saniyeye kadar burada tutmalıyız.

Freddy dışarıda kayboluyor ve Zach'in patlayıcıları hazırlamasına yardım edeceğini biliyorum.

Mutfakta ölüm sessizliği var.

Yerdeki adamlar bile hareket etmiyor. Her birinin kafasının arkasında bir silah var ve sanki onları kurtaracak şey bu olacakmış gibi tamamen hareketsiz yatıyorlar. Bu işten sıyrılamayacaklar ve bunu şimdiye kadar anlamış olmalılar.

Dönüyorum, silahımı yerinde tutuyorum ama kardeşimi beklemek için arka kapıdan dışarı bakıyorum. Oraya varır varmaz ve bize işaret verir vermez, hepimiz hareket etmeliyiz.

Hızlı.

Saniyeler geçiyor. Ana odadan bir hareket duyuyorum ve sırtımı esnetmeye çalışarak yer değiştiriyorum. Öldürmeye geldiğimiz pislikler şimdi sabırsızlanmaya başladılar ve beklemekten sıkılıp mutfığa ateş etmeye başlayacaklarından hiç şüphem yok.

Tam o sırada Freddy'nin ortaya çıktığını gördüm. Kollarını sallıyor, gözleri kocaman. Ne dediğini anlayamıyorum ama ne demek istediğini biliyorum.

"Şimdi!" Bağırıyorum, parmağım ben hiç düşünmeden tetiği çekiyor.

Hepimiz öyle yapıyoruz, silah sesleri mutfakta o kadar yüksek ki kulaklarımı kapatmak istiyorum ama kaçmak zorundayım. Hepimiz buradan çıkmak için elimizden geleni yapmak zorundayız ve kapıya doğru çılgınca bir yarış var.

Ayaklarım yerden kesilir kesilmez zıplıyorum ve bina her yöne doğru patlarken kendimi binadan uzağa fırlatıyorum.

M A G G I E

Telefonun çalma sesi beni okumakta olduğum kitaptan koparmaya yetiyor. Şöminenin yanındaki kanepeye kıvrılmış, vücudumu Nathan'dan uzaklaştırmıştım.

Okurken soluğumun kesildiğini ve suratımın asıldığını göremeyecek ama Sean'a iyi bir bebek bakıcısı olduğunu söyleyebilecek kadar ona yakınım.

Sesle başımı kaldırıyorum ve Nathan daha ilk çalma bitmeden telefonunu açıyor.

"Sorun nedir?" Sesi gergin ve gergin ve kitabımı yere bırakıyorum, sayfalar arasında bir kitap ayracı bile kaydırmıyorum. Nathan'ın yüzünde gergin bir ifade var ve bu ifade karşısında midemin bulandığını hissediyorum.

Sadece ona bakarak bile korkunç bir şey olduğunu söyleyebilirim, ama ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Buraya mı geliyorsun?" Ayağa kalkıyor ve ben de kalkıyorum, kitabın kucağımdan yere düşmesine izin veriyorum.

Yine de aşağıya bakmıyorum ve onu evin önüne kadar takip ettiğimde telefonu almak için durmuyorum. Telefonu hâlâ kulağında, yüzü solgun ve endişeli.

"Doktoru arayacağım." Nathan telefonu kapatır ve hemen telefonundan birini aramaya başlar.

"Neden doktoru araman gerekiyor?" Kolunu tutup bana bakmasını sağlamak için sertçe aşağı çekiyorum. Bakıyor ama sadece bir saniyeliğine, sonra dikkatini tekrar telefonuna veriyor. "Nathan. Kim yaralandı? Sean mı?"

Kusmak istiyorum. Sean'ın zarar göreceği düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyor. Buradan çıkarken kendinden çok emindi, bana hiçbir şeyin ters gitmeyeceğini söylerken çok cesurdu ama şimdi Nathan dehşete düşmüş görünüyor ve korkunç bir şey olduğu çok açık.

"Sana burada ihtiyacımız var." Nathan konuşurken benden uzaklaşıyor. "Evet. Onu hazırlayacağım. Şimdi." Bu kez telefonu kapattığında cebine koyuyor ve mutfığa doğru adım atıyor. Pierre, Nathan'ın geleceğini biliyormuş ve ne gerektiğini görmek için bekliyormuş gibi hazır olda bekliyor.

"Her zamanki gibi mi?" Pierre'in her zamanki neşeli tonu bir anda kayboluyor ve sesi hiç duymadığım kadar ciddi çıkıyor. Nathan başını salladığında ve şef eşyaları hazırlamak için dönüp gittiğinde midem bulanıyor.

"Neler oluyor? Ne yapabilirim?" Adamın bana engel olduğumu söyleyeceğinden hiç şüphem yok ama yardım edememeyi kaldıramıyorum. "Beni bu işin dışında bırakma! Ne yapmam gerektiğini bilmek istiyorum!"

"Yoldan uzak durmalısın." Nathan'ın hem sesi hem de yüzü gergin. "Sessiz ol, küçük kal, yoldan uzak dur. Buraya geldiklerinde herkesin icabına bakabilmeliyiz."

Herkes mi?

Adama sormak istediğim bir düzine şey var ama ben soramadan benden uzaklaşıyor ve aceleyle oturma odasından merdivenlere doğru ilerliyor. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok ama hoş karşılanmadığımı biliyorum, bu yüzden onu takip etmek yerine oturma odasındaki kanepeye oturmaya gidiyorum.

Buraya geldiğimden beri evde ilk kez gerçekten yalnız kalıyorum, tabii ki kilitli zamanlar hariç.

Ama şu anda kimse bana bakmıyor. Her şeyi yapabilirim, her yere gidebilirim ve kimsenin haberi olmaz. Nathan bile, o ne yaptığımı tam olarak bilmeden hareket edemezmişim gibi hissetmeme neden olacak kadar işin üstündeydi, artık yok.

Pierre mutfakta, hazırlanmak için ne gerekiyorsa onu yapıyor.

Nathan üst katta. Onu duyamıyorum ama eminim ki hazırladığı şeye o kadar dalmıştır ki benim varlığımı bile tamamen unutmuştur.

Buradan çıkıp gidebilirim ve kimsenin olmaz.

Muhtemelen araba anahtarlarını bulmaya çalışsam kimsenin ruhu duymaz.

yapmayacağım. Kaçabileceğimden, Sean'ın beni bir daha bulamaması için ortadan kaybolabileceğimden emin olsam da bunu yapmak istemiyorum. O döndüğünde burada olmak istiyorum.

Ya yaralıysa?

Sonra bileğimdeki bileziğı hatırladım ve şaşkınlıkla ona baktım. Dürüst olmak gerekirse, onu taktığımı bile unutmuştum. Eğer kaçmaya çalışsaydım, belli ki çok uzağı gidemezdim.

Ama beni şaşırtan şey, bunun için koşmak istememem. Sean döndüğünde burada olmak, onu beklemek istiyorum.

Ayağı kalkıp aceleyle mutfağı gidiyorum. Pierre iki büyük tencereyi kaynatmak için ocağı koymuş ve henüz açık olduğunu görmediğim bir dolaptan çarşafları çıkarıyor.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sorduğumu duyuyorum. Bir an cevap vermiyor, sonra dönüp bana bakıyor, tek kaşı beni doğru duyduğundan tam olarak emin değilmiş gibi kalkık. "Yardım etmek istiyorum," diyorum, belki açıklamaya ihtiyacı vardır diye.

"Çarşaflar için bana yardım et." Kararını vermiş gibi görünüyor ve dolabı işaret ediyor. "Oturma odasına taşıyabileceğin kadarına ihtiyacımız var. Onları oraya götür, şöminenin yanındaki masanın üzerine koy, sonra daha fazlasını getir. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum ve o yolumdan çekilince büyük bir yığın alıyorum, onları oturma odasına taşımadan önce dolaptan çıkarıyorum. Masanın üzerinde bir yığın kitap var, bu yüzden kitapları taşıyana kadar nevresimleri kanepenin üzerine bırakıyorum ve sonra onları gidecekleri yere koyuyorum.

Mutfağa geri döndüğümde Pierre lavabonun altında kocaman bir tıbbi kit çıkarıyor. Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki bana sırtıyor. "Sean bunları her ihtimale karşı evin her yerine sakladı. Acil bir durum yaşayıp da ihtiyacın olan şeye ulaşamamaktan iyidir."

Başımı sallıyorum ama daha fazla nevresim almak için dolaba giderken sessizim. Bu beni aşıyor. Şu anda olanları aklımda toparlamaya çalışmak benim için neredeyse çok zor. Belli ki evdeki herkesin yaralanan kişi için bu kadar hızlı hazırlık yapmasına şaşırın tek kişi benim.

Sanki bunu daha önce yapmışlar gibi ve bu düşünce beni ürpertiyor.

Her an incinebileceğinizi bile bile nasıl böyle bir hayat yaşayabilirsiniz?

Ya da öldürülmüş.

S E A N

"C Hadi Freddy, iyisin!" Kolumdaki zonklayan acıyı görmezden gelerek kardeşimin üzerine eğildim. Cehennem gibi acıyor ve yarın daha da çok acıyacak, ama yapamam. Şu anda bunu umursamıyorum. Benim için önemli olan tek şey kardeşimi yanımda tutmak. Gözleri fal taşı gibi açık ve bana bakıyor ama beni gerçekten görüyor mu yoksa dalgın mı emin değilim.

"O nasıl?" Gavin'in sesi arabanın önünden geliyor ama ona bakmaya zahmet etmiyorum.

"İyi. Acele et. Dayanmaya çalışıyor ama yardıma ihtiyacı var."

Freddy'nin giysilerinden o kadar çok kan sızıyor ki onun kanının nerede bitip benimkinin nerede başladığından emin olamıyorum. Ellerimde birbirine karışıyor, kan kolumdaki yaradan aşağı akıyor ve göğsündeki yaradan yukarı fişkırıyor.

"Lanet olsun kardeşim," diye fısıldıyorum boğazım düğümlenerek. "Sakın üzerimde ölmeye cüret etme. Bunu yapamazsın."

"O ölmeyecek." Gavin'in sesi kendinden o kadar emin geliyor ki başımı kaldırıp ona bakıyorum. Dikiz aynasında göz göze ve o başını hafifçe sallıyor. "Ben ciddiym kardeşim. O ölmeyecek. Nathan doktoru aradı ve evde onun için her şey hazır. Piç kardeşimizin şu anda ölmeye cesaret edebileceğini bir an bile düşünme."

Başımı sallıyorum ama cevap veremiyorum. Freddy'ye dönüp bakmak yerine ön camdan dışarı bakıyorum ve araba yolumda hazır olduğumuzu görünce şaşırıyorum. Gavin arabayı deli gibi sürüyor ve neredeyse eve varmış olmamız bile beni sevinçten ağlatmaya yetiyor.

Ben iyi olacağım. Canım yanıyor ve yanmaya da devam edecek ama şu anda asıl endişelendiğim kişi Freddy.

Gavin arabayı evin önüne çekiyor ve doktoru sedyeyle hazır beklerken görüyorum. Nathan onun yanında, kollarını sıvamış ve yüzünde acımasız bir ifade var. Pierre'i görmüyorum ama onun için endişelenmiyorum.

Maggie'yi görmek istiyorum.

Ben onu bulamadan kapı açıldı ve doktor Fred- dy'yi dışarı çıkardı. Acele ediyorum, kardeşimi yakalıyorum ve onu gur- neye kaldırmaya yardım ediyorum. Yerini değiştirdiğimizde inliyor ve yüzü gri görünüyor.

"Karnına şarapnel isabet etmiş," diyorum doktora, arabadan atlayıp merdivenleri çıkmasına yardım edebileyim diye. Doktor ve ben sedyenin bir tarafındayız, Nathan ve Gavin de diğer tarafında. Doktor bana bakmadan önce onu verandaya çıkarıp ön kapıdan geçiriyoruz.

"Ya sen?"

Başımı salladım. "Sadece kolum. Önce onun için endişelenmelisin, anlıyor musun?"

Nathan ve Pierre'e emir vererek sedyeyi oturma odasına iterken iki adamın da kendisine yardım etmesini istiyor. Kardeşimle ilgilenebilmesi için her şey orada hazır olacak. Bu konuda endişelenmeme gerek yok, hiçbir şey için endişelenmeme gerek yok ama yine de kendimi gergin hissediyorum.

"Sean." Maggie'nin sesi beni düşüncelerimden kopardı ve ona döndüm. Gözleri iri iri ve gözleri tekrar yüzüme dikilmeden önce bakışları koluma kaydı. "Yaralanmışsın."

"Bir şey yok," diye söze başlıyorum ama başını sallıyor ve sağlam kolumdan tutup beni oturma odasına çekiyor.

"Kaçınızın yaralı olduğundan emin değildik," diyor evin içinde hızla ilerlerken. "Bu yüzden kapıdan içeri girenlerle ilgilenmek için yeterli alan hazırladık."

Şaka yapmıyor. Orada kullanmamız için bekleyen temiz çarşafların sayısına şaşırıyorum ve o beni yanına çekip kanepeyi işaret edene kadar kapıda duraklıyorum.

"Git. Otur. Ben hemen geliyorum."

Benimle nasıl konuştuğunu görünce çenem düşüyor ama onunla tartışmak istemiyorum. Onun yerine işaret ettiği yere gidip kanepenin kenarına oturuyorum. Oda bir telaş içinde ve kan gibi acı kokuyor. Nasıl olduğunu görebilmek için Freddy'ye doğru çekiliyorum ama kıpırdayabilecek gibi hissetmiyorum. Ona gitmek yerine hareketsiz oturuyorum, gözlerim Maggie'ye kilitlenmiş durumda.

Masanın yanındaki yerden bir tıbbi çocuk kapıyor ve sonra aceleyle bana geri dönüyor, ağzı sert bir çizgiye oturmuş. Kendinden emin ve cesur, belli ki yapılması gerekeni yapmaktan korkmuyor ve ondan hiç şu anda olduğum kadar etkilenmediğimi fark ediyorum.

"Kolunu keseceğim," diyor ve ben daha cevap vermeden bir makas çıkarıp gömleğimi kesmeye başlıyor. "Yaranı temizleyebilmem ve bandajlayabilmem için yaranı görebilmem gerekiyor. Gömleğin sadece yoluma çıkacak."

Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. "Sen doktor değilsin."

Gözleri bir an için benimkilere kayıyor, sonra kolumla çalışmaya devam ediyor. Gömleğimin kumaşının düşmesini izliyorum. Dikkatle çekiştiriyor, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış, sanki yaptığı işe o kadar odaklanmış ki başka hiçbir şeye dikkat edemiyor.

Acıyor. Şarapnel parçası tam koluma saplandı ve o kolumu çekiştirdiğinde, sıcak ve yoğun bir acının vücudumu yırtıp geçtiğini hissediyorum. Ama ağlamıyorum. Tek yapabildiğim ona bakmak, bu yeteneğe sahip olduğunu bilmediğim halde beni iyileştirmek için bu kadar çok çalışan kadına bakmak.

Freddy sedyede sessiz bir şekilde yatıyor ve ben dönüp ona bakıyorum, yüzünü gördüğümde sert bir nefes alıyorum. Eskisinden biraz daha renkli ve doktorun onu kurtaracağından eminim.

"Bu nasıl oldu?" Maggie metali kolumdan çekip çıkarıyor ve kanamayı durdurmak için hemen bir bez parçasıyla bastırıyor. "Başka kimse yaralandı mı?"

"Biraz," diyorum ama böyle bir şey değil. "En son ben çıktım çünkü tüm adamların iyi olduğundan emin olmak istedim ama Freddy..." Sesim kesiliyor ve tekrar konuşabilmek için durup derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. Bunu yaptığımda sesim daha güçlü çıkıyor. "Freddy sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Vurulmaması gerekirdi ama vuruldu."

"O iyi olacak." Sesi yumuşak ve yatıştırıcı ve tüm bunları nasıl bildiğini bir kez daha merak ediyorum. Hızla hareket ediyor, gazlı bezi alıp koluma bastırıyor. "Tut şunu."

Yapıyorum ve o da bir iğne ve iplik almak için arkasını dönüyor. "Üzgünüm ama dikiş atılması gerekecek. Orada acıyı hemen dindirecek bir şey göremedim, o yüzden-"

Sözünü kestim. "Yap ."

Başını sallıyor ve gazlı bezi kolumdan çekip alıyor, bana bakmadan önce iğneyi dikkatlice derime dokunduruyor. Gözleri kilitleniyor ve nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissediyorum. Sonunda başımı sallıyorum ve o da başını sallıyor, iğneyi derime sertçe batırıyor.

Acı çok yoğun ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. Maggie'ye baktığım sürece, bundan sonra olacak her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissediyorum. Bu gerçekten delice ama ona bakmak bile bana mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla güç veriyor. Beni çabucak dikeyliyor, çekiştiren acı düşük, donuk bir ağrıya dönüşüyor.

"Tamam. Seni bandajladığım anda iyi . Herhangi bir enfeksiyon olmadığından emin olmak için bunun her gün birkaç kez değiştirilmesi gerekecek ama bunu yapmak kolay ve sana bu konuda yardımcı olabilirim." Benden uzaklaşıp ihtiyacı olan şeyi alıyor ve kolumu sarıyor.

Bandaj parlak beyaz ve tenime karşı sapsarı ve çenesinden tutup öpmek için kendime çekmeden önce ona dokunuyorum.

Şaşırmış görünüyor ama sonra parmakları saçlarımın arasından geçiyor. Biraz inliyor ve içimde özlemin yükseldiğini hissediyorum.

Kardeşim birkaç metre ötede ameliyat edilirken çok aptalcaydı.

Geri çekildiğinde, bakışlarıyla beni olduğum yere mıhladı. "Hiçbir yere gitmiyorsun, anlıyor musun? Doktorun yardımı ihtiyacı var mı diye bakmaya gidiyorum."

"Maggie." Benden uzaklaşmadan elini tutup onu geri çekiyorum. Yaralı kolum çok ağrıyor ama yine de ona uzanabiliyor ve sağlam kolumla onu kendime çekebiliyorum. "Kimsin sen?"

Kaşlarını çatıyor ve yüzünde bir kararsızlık ifadesi belirliyor. "Önce kardeşine yardım etmeme izin ver, Sean, tamam mı? Sonra konuşabiliriz."

Bu kadın hakkında sandığım kadar çok şey bilmiyormuşum. Dadım benden uzaklaşıyor, kendinden emin bir şekilde Freddy'yi tedavi eden doktora doğru yürüyor ve hemen onun yanına atlıyor.

Tek bildiğim, onu izlediğimde, onu geçmişte hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istediğim.

M A G G I E

I Ayaklarımın üzerinde kesinlikle ölü gibi hissediyorum ve şu anda beni ayakta tutan şeyin sadece vücudumda dolaşan adrenalin olduğunu biliyorum. Bayılabilirim ve hareket edemem.

Saatlerce tekrar uyuyabilirim ve çok mutlu bir insan olabilirim ama Sean'la konuşana kadar uyumama imkân yok.

Kardeşinin ameliyatına yardım ettiğim zamanın çoğunda sırtım ona dönük olmasına rağmen, gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum. Onun bana baktığını hissetmeden bir şey yapmam imkansızdı. Bu his ilk başta sinir bozucuydu ama sonra odadan çıkmayacağını anladığımda rahatladım.

Ona ihtiyacım olursa diye orada bekleyecekti.

Pierre bir fincan çayı ellerime sıkıştırıyor ve ben de oturmak için kanepeye doğru sendeliyorum. Sean bir anda ayağa kalktı, sağlam kolu sırtımın arkasına güçlü bir şekilde sarılmıştı. Oturmama yardım ediyor ve ben de başımı omzuna yaslayıp günün baskısı azalırken sert bir nefes alıyorum.

Orada doktorun yanında ne kadar durduğumu bilmiyorum, ikimiz de Freddy'ye bakmak ve onu tekrar dikmek için mümkün olduğunca çok çalışıyorduk. Tek bildiğim sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissettiğim. Aynı zamanda sanki yıllarca orada durmuşum gibi geldi.

Tüm vücudum ağrıyor ve çaydan bir yudum alıyorum, ne kadar sıcak olduğunu tıslayarak içime çekiyorum.

"İyi misin?" Sean beni kollarının arasında çeviriyor, gözleri bir cevap için yüzümü arıyor. Gülmek ve ona bir daha iyi olup olamayacağımdan emin olmadığımı söylemek istiyorum ama ne kadar ciddi olduğunu görebiliyorum.

Gerçeği bilmesi gerekiyor. "Ayakta duracak halim yok," diye itiraf ediyorum. Kendimi suçlu hissediyorum çünkü adrenalinin hâlâ vücudunda dolaştığından eminim. Freddy'ye bakıp duruyor ama kardeşine bir şey olmayacak.

Doktor temizlendi ve odanın köşesinde durmuş Nathan'la konuşuyor. Pierre tüm kanlı bezleri temizlemek ya da atmak için mutfığa götürdü, hiçbir fikrim yok ve gerçekten umurumda da değil. Tek bildiğim, insani olarak mümkün olduğu kadar uzun süre hareket etmek istemediğim.

"Tüm bunları nasıl yapabildiğin hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Sean'ın sesi içimde gümbürdüyor, ama sinirlenmek yerine göğsüne daha da sokuluyorum. Şu anda konuşmak istemiyorum. Tek yapmak istediğim bana sarılmasına izin vermek ve ne kadar bitkin olduğumu görmezden gelmeye çalışmak.

"Uyumak istiyorum," diyorum sonunda, yüzüne bakmak için biraz kayıyorum. Çayımı içmenin beni biraz daha iyi hissettireceğinden eminim ama şu anda yapmak istediğim son şey bu. Uzanıp rahatlamak ve düşünmek ya da hareket etmek zorunda kalmamak istiyorum.

"Burada mı yoksa yatakta mı?" Cevap vermeme beklerken saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor.

İlk eğilimim yatakta uyumak istediğim, ama onun kolları bana sarılıyken uyumak istediğim yönünde. Burada kalabilirim, onunla birlikte kanepeye uzanabilirim ve bu iyi olurdu, ama ben kararımı veremedim, o benim yerime karar veriyor.

"Nathan," diye sesleniyor ve adam bir anda yanımızda bitiveriyor. "Bunu al." Sean bebek bakıcısına çay bardağını uzatıyor ve sonra pozisyon değiştirerek uzanmama yardım ediyor. Kanepenin arkasından bir battaniye indiriyor ve başımı kucağına yatırıyor. "İşte," diyor bana, kolunu omuzlarıma üzerine koyarak, "şimdi ikinize de göz kulak olabilirim."

Bu şekilde asla uyuyamayacağım. Bunun saçma olduğunu, başımın onun kucağında olduğunu bu kadar farkında olmamam gerektiğini biliyorum, ama onun sikinin tam orada olduğunu bildiğim gerçeğini değiştiremiyorum.

Sadece yaralandı, Tanrı aşkına. Görevin başarılı olup olmadığını ya da birilerinin hala benim için gelip gelmeyeceğini bile bilmiyorum ve yine de beni yatağa götürmesini istemek için ani bir dürtü duyuyorum.

Şu an benimle ilgili gerçekten berbat bir şey var.

Bu uzun bir süre için son tutarlı düşüncemdi.

W Uyandığımda kaslarım geriliyor ve nefes nefese kalıyorum, istediğimden daha hızlı oturuyorum ve başım dönüyor.

"Hey, iyisin." Sean'ın sesi hemen etrafımı sarıyor ve sanki kucağında uyuduğum için oluşan bükülmeleri gidermeye çalışıyormuş gibi omzumu ovuyor. "İyi misin Maggie? Kötü bir rüya mı gördün?"

"Bilmiyorum." Elimi güçlü kalçasına koyarak bir şekilde kendimi oturur pozisyona getirmeyi başarıyorum. Ağzım kurudu ve berbat görüldüğümünden eminim, ama bana nasıl baktığını fark ediyorum, sanki daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğine ikna olmuş gibi. "Ne?"

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?" Sesi alçak ve Freddy'nin ikimizden sadece birkaç adım ötede uyuduğunu gördüğümde şaşırıyorum. Nathan ve Pierre ortadan kayboldular ama evin içinde bir yerlerde olduklarından eminim, muhtemelen bir şey olursa diye yakınlardadırlar.

Odanın karşısında yüzünde yara izi olan bir adam var. *Gavin*. Daha önce burada değildi ve kardeşlerinin ikisi de bu kadar yaralıyken nerede olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Ne yapmak?"

"Beni dik. Bana gerçeği kaçmaya alışma Maggie, bilmek istiyorum. Az önce çok iyiydin, gerçekten iyiydin ve yine de beni çoğu doktorun yapabileceğinden daha hızlı dikmiş olman önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorsun."

Tereddüt ediyorum, sonra bu adamla her şeyi yapmak istediğimi fark ediyorum. Daha önce kendimi hiçbir yere ait hissetmemiştim, sanki biri benimle ilgilenecekmiş gibi, ama şu anda bana bakışı bana belki de yerimi bulduğumu söylüyor. Uzun zamandır bir ailem olmamıştı ama Sean benim için bir aile olabilir.

"Zekâ koruma programına girmeden önceki hayatım hakkında ne kadar şey biliyorsun?" dediğimi duyuyorum. Bu sözleri söylemek garip çünkü uzun zamandır insanların geçmişimi öğrenmemesi için elimden gelen her şeyi yaptım. Olivia bile gerçekte kim olduğum hakkındaki gerçeği bilmiyor.

En iyi arkadaşımı düşünmek beni biraz hasta hissettiriyor. Bundan sonra ona ulaşmalıyım.

Sean izin verirse.

"Bazı kötü flört kararları verdiğini biliyorum," diyor ve kelimeler biraz sert olsa da sesinde bir glmsemi var ve ona sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "İşte bu kadar. Sen kırılması zor bir cevizsin Maggie. Dosyalarının hepsi mühürlü -en azından var olanlar- ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama pek bir şey öğrenemedim."

"Bu iyi," diyorum başımı sallayarak. " da buydu zaten."

"Anlat bana."

Ona yapamayacağımı, yapmayacağımı söylemek istiyorum, ama bana gözlerinde o kadar şefkatle bakıyor ki, sonunda tüm sırlarımı dkeceğimi biliyorum, bu yüzden şimdi geri durmak aptalca. Gerçeğin ne olduğu umurunda değil, sadece beni tanımak istiyor.

"Ben doktordum," diyorum, sesim kısık. "Hem de çok iyi bir doktor. Bütün bu işlere nasıl bulaştım, bilmiyorum." Başımı sallıyorum ve durmak istiyorum ama Sean sözümü kesmiyor, ben de devam ediyorum. "Tam olarak travma cerrahisi, yani bu..." Elimi odada gezdiriyorum, "daha önce uğraşmadığım bir şey değil. Her neyse, büyük şehir cerrahı

aptalca hatalar yapıyor ve sonunda her şeyi kaybediyor." Omuz silkiyorum, sanki ona söylediklerim kalbimi kırmaya yetmiyormuş gibi.

"Demek çocuklarla çalışmaya başladın," diye soruyor ve ben titreyerek nefes alıyorum.

"Evet. Yaptım. Tıp dışında yapacak bir şeye ihtiyacım vardı. Tekrar doktorluk yapmamın hiçbir yolu yoktu çünkü Roman'ın tüm hastanelere bakacağını hepimiz biliyorduk. Federallerin bana söylediği buydu. Doğru mu değil mi, bilmiyorum. Gençken bebek bakıcılığını hep sevmişimdir ve çocuklarla çalışmayı sevebileceğimi düşündüm, bu yüzden de bunu yapıyorum."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. Sanki artık bir doktor olmadığım söylendiğinde kendimden bir parça kaybetmemişim gibi. Sanki verdiğim aptalca kararlar gözlerimi her açtığımda peşimi bırakmamış ve her uykuya daldığımda bana işkence etmemiş gibi.

"Sesin mutsuz geliyor," diyor bana ve ben omuz silkiyorum, çünkü yapabileceğim başka bir şey yok. Ona gerçekten mutsuz olmadığımı ama tatmin olmamış hissettiğimi söylememin bir yolu yok.

En cesur yüz ifademi takınarak ona "Dadı olmak benim için sorun değil," diyorum. Bunu anlayıp anlamadığından emin değilim ama sanırım başını salladığında şaşırmamalıyım.

S E A N

"T Benim dadım olduğu sürece olmanın hiçbir sakıncası yok," diyorum Gavin'e. O ve Freddy mutfak masamda oturuyorlar ve ben de volta atıyorum ama yapamıyorum.

oturacak kadar uzun süre hareket etmeyi bırakamıyorum. Ayaktayken daha iyi düşünüyorum ve şu anda düşünmek istediğim pek çok şey var.

Zihnimde çözmek istediğim bir sürü şey var.

"Ama?" Gavin sandalyesinde uzanıyor ve sonra bana bakıyor. "Ama onun mutlu olacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Bunu söylemek beni öldürüyor, özellikle de Sara'yla nasıl olduğunu ve kızımın onu ne kadar sevdiğini gördüğümünden beri, ama dürüst olmak gerekirse Maggie'nin daha fazlasını istediğini düşünüyorum. Bana dikiş atarken nasıl odaklandığını, benimle ilgilenirken nasıl zorlukla nefes aldığını gördüm. Doğrudan gözlerime bakmasa da, gözlerinde inkar edemeyeceğim bir ışık görebiliyordum.

"Ee, ne o zaman?" Freddy koltuğunda kayıyor ama şikâyet etmiyor. Kulübü o pisliklerle birlikte havaya uçurmamızın üzerinden bir hafta geçti ve misilleme henüz gelmemiş olsa da geleceğinden hiç şüphem yok. "Büyük planın nedir kardeşim? Belli ki bir planın var."

"Hâlâ yarı pişmiş durumda," diye itiraf ediyorum, masaya oturmak için bir sandalye çekiyorum. "Ama bence yeniden doktor olursa daha mutlu olur."

Bu ikisinin de kıkırdamasına neden oluyor. Özellikle Gavin sırtıyor ve bana bakarken dirseklerini masaya dayayarak eğiliyor. "Sean, kendi kendine konuş. Hatta tekrar dışarı çıkıp tıp pratiği yapmanın daha fazla dikkat çekeceğini söyledi. Kötü bir şey olursa çocuğunuza kolayca dikiş atabilecek harika bir dadınız var. Kazanmaya bak."

Yapmam gerektiğini biliyorum ama bu doğru gelmiyor. Maggie'yi istememin ve ona sahip olduğum için kendimi iyi hissetmemin yanı sıra onun mutlu olmasını da istiyorum. Her zamankinden daha canlı hissetmesini istiyorum.

"Baba!" Sara mutfağa koşuyor ve kollarını bana doluyor. Bir *oh* çekiyorum ve kazara yaralı kolumu tutmaması için vücudumu ondan uzaklaştırıyorum. "Maggie'yi gördün mü? Saklambaç oynuyoruz ve bunda gerçekten çok iyi."

Bedenimden bir ürperti geçiyor ve kardeşlerime bakıyorum. Freddy'nin kaşları kalkmış, Gavin ise endişeli görünüyor. Cebimden telefonumu çıkararak küçük kızıma "Hmm," diyorum. "Bir düşüneyim."

Gergin olmam için bir neden yok ama Maggie'nin nerede olduğunu takip etmemi sağlayacak uygulamaya dokunduğumda parmaklarım hâlâ titriyor. Sara masanın ortasındaki tabaktan bir kurabiye almadan önce sabırla bekliyor. Maggie'nin kütüphanede yanıp sönen ışığını görene kadar kalbim boğazıma düğümleniyor.

"Okumayı çok seviyor," diyorum kızıma, telefonumu kaldırırken. "Kütüphaneyi kontrol ettin mi?"

Sara bir çığlık atıyor ve mutfaktan dışarı koşuyor. Bir an için üçümüz de onun gidişini izledik, sonra kardeşlerime döndüm.

"Onun kaçmayacağını merak ederek daha ne kadar yaşayabileceksin?" Gavin'in sesi ciddidir. "İnan bana Sean, bunun ne kadar yıpratıcı biliyorum. Ne yapacağına karar vermeli ve bunu gerçekleştirmelisin."

O haklı. Yapmak üzere olduğum şeyi yapmamı bekleyip beklemediğinden emin değilim, ama ona başımı salladım ve masadan kalkıp mutfaktan dışarı çıktım.

Evin içinden kütüphaneye doğru hızla ilerliyorum. Buradan bile Maggie ve Sara'nın gülüşmelerini duyabiliyorum ve yüzümde bir gülümseme beliriyor. Kütüphaneye girdiğimde Maggie kızımı kucağına almış, yüksek bir raftaki kitaba uzanıyor.

"Sara," diyorum ve ikisinin de dönüp bana bakmasını sağlıyorum. "Gidip amcalarınla konuşmalısın, tamam mı hayatım? Senin için kurabiyeleri var."

Duraksıyor, sonra Maggie'nin kollarından kıvrılarak kurtuluyor ve uzaklaşıyor. Kütüphaneden çıkarken ayakları yere gürültüyle basıyor, sonra burası sessizleşiyor.

"Bir sorun mu var?" Maggie'nin yüzü solgun ve gergin olduğunu biliyorum. Cevap vermek yerine odanın karşısına geçip elini tutuyorum ve kolunu vücudundan ayırarak taktığı bileziğe bakıyorum. "Sean, ona dokunmadım, söz veriyorum." Söyleyeceğim ya da yapacağım şeyden korkuyormuş gibi kelimeleri ağzından dökülüyor. "Lütfen, güven bana. Onu bozacak hiçbir şey yapmadım."

Cevap vermiyorum. Ondan yayılan korku o kadar hissedilir ki, üzerime çöktüğünde midemi bulandırıyor. Ona cevap vermek yerine, ki bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum, cebimden bileziğini çıkarmam için gereken anahtarı çıkarıyorum. Bileğimin hızlı bir hareketiyle kilidi açıyorum ve sonra aramızdaki yere düşüyor.

Ağır ağır nefes alıyor, gözleri yüzüme kilitlenmiş ama konuşmuyor.

"Sen bir dadıdan daha fazlasısın," diyorum bileğine masaj yaparak. Bileklik hiçbir şekilde sıkı değildi ama yine de az önce çıkardıktan sonra mümkün olduğunca rahat olduğundan emin olmak istiyorum. "Sen bu evde yaşamak zorunda olan tutsağımdan daha fazlasısın. Aile doktorumuz olmanı istiyorum."

"Ne?" Kelimeyi bir esintide yüzüyormuş gibi soluyor. "Ciddi olamazsın, Sean. Senin bir doktorun var."

Başımı salladım. "Emekli oluyor." Bunu kimse bilmiyor, en azından o, ama bu öğleden sonra hesabına havaleyi gönderdiğimde ve birdenbire multi milyoner olduğunda, dükkânı toplayıp küçük bir tropi'ye taşınmaktan çok mutlu olacağından hiç şüphem yok.

Cal Adası, her zaman onun hayaliydi. "Sen yeni doktorsun."

"Yapamam." Elini avuçlarımdan çekmeye çalışıyor ama ben bırakmıyorum. "Ciddiyim Sean, yapamam. Bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok. Ciddi değilsin." Gözleri kocaman ve sanki yeterince hava alamıyormuş gibi daha hızlı nefes alıyor. "Bu oyunu oynama. Ben bir dadıyım. Şu anda olduğum şey bu."

"Yanılıyorsun." Benimle tartışamaması için hızla hareket ederek onu kollarımın arasına aldım ve göğsüme doğru çektim. "Sen sadece bir dadı değilsin Maggie, gerçekte olduğun kişi bu değil. Sara konusunda harikasin ve bir gün onun annesi olacaksın ama önce seni beyaz önlüğüne geri döndürmemiz gerekiyor."

"Ne?" Nefes nefese kaldı ama şu anda onunla bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Ondan tek istediğim beni dinlemesi ve sonunda bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anlaması. Dudaklarım dudaklarına çarpıyor ve o da ellerini boynuma doluyor ve ben onu merdivenlerden yukarı taşıırken bana tutunmak için tırnaklarını geçiriyor.

Onun içinde olmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünerek hızla hareket ediyorum. Maggie'ye bir şekilde ne kadar ciddi olduğumu göstermeliyim ve sadece konuşarak onu ne istediğime ve onun için ne yapmaya hazır olduğuma ikna etmemin hiçbir yolu yok. Ben ona gösterene kadar bana inanmayacak.

"Ne yapıyorsun?" Nihayet onu yatağa yatıracak kadar uzun süre öpüşmeyi kestiğimde soruyor. Hemen cevap vermeyince bana doğru uzanıyor ama ben bir adım geri çekilip kıyafetlerimi çıkarırken ona bakıyorum.

"Benim için ne kadar önemli olduğunu ve seni ne kadar çok istediğimi sana kanıtliyorum," diyorum sonunda ona. Başını sallıyor ama daha itiraz edemedi tekrar üzerine atılıyorum.

MAGGIE

Sean beni tekrar yatağa bastırıyor ve ona aklını kaçırdığını ve derin uçlara gittiğini söylemek istiyorum, ancak tutarlı bir düşünceyi bir araya getirmem imkansız dudakları aklımda ve elleri vücudumu okşuyor. Ellerini gömleğimin altından geçirip göğsümün dış hatlarını hafifçe çizerken sırtımın kamburlaştığını hissediyorum ve bir inilti çıkarıyorum.

Elbette, bacaklarımın arasındaydı ve evet, onun sikini emdim, ama bu farklı hissettiriyor.

Özlem içimde yükseliyor ve bacaklarımın arasında hayatımda hiç hissetmediğim kadar sıcaklık var. Beni öpmesi için onu tekrar kendime çekmeye çalışırken sırtını tırmalamaktan kendimi zor alıkoyuyorum.

Karnıma doğru öpücükler konduruyor ve göğsüme doğru ilerlerken oraya kavurucu öpücükler yerleştiriyor. Başımın üstüne uzanarak battaniyeyi ellerime sarıyorum ve tutunmaya çalışıyorum. Yorgun bedenim derisinden çıkacak gibi oluyor ama battaniyelere tutunmayı başarıyorum.

"Beni ne kadar delirttiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye fısıldıyor Sean ve sözleri tüylerimi diken diken ediyor. "Artık senin etrafında olmaya ve senin içinde olmamaya dayanamıyorum Maggie. Sen bana aitsin ve ben senden her şeyini alacağım."

"Neden?" Diye soruyorum ama kelimem o anın içinde kayboluyor. yardım ediyor ve beni soyuyor, gömleğimi başımdan yırtıp tören yapmadan yere atıyor. Beni soyuşunda hiç yumuşaklık yok.

Kıyafetler onun gerçekten istediği şeyi elde etmesini engelleyen bir engelmiş gibi davranıyor. Sütyenimi takip ediyor, sonra ağzı göğüs ucumda, dili bana doğru hareket ediyor ve dudaklarımdan kaçan çığlığı durduramıyorum.

Bana bu şekilde dokunması çok iyi hissettiriyor ve sırtımı kamburlaştırıp tırnaklarımı ensesine geçirerek beni öpmesi için onu yukarı çekmeye çalışıyorum. "Seni istiyorum," diye nefes alıyorum ve o da buna karşılık veriyor, dili ağzımın içinde geziniyor. Vücudunun sert hatlarını izliyorum, artık iyileştiğinden emin olmama rağmen kolunun yaralı kısmından kaçınıyorum.

Bu onun tenini lekeleyecek bir yara izi daha ama umurumda değil. Beni öperken parmaklarım diğer yara izlerinin üzerinde dans ediyor, sonunda geri çekiliyor ve pantolonumu çözüp çıkarırken yataktan kayıyor.

"Seninle tanıştığım andan beri seni becermek istiyorum," diyor, nefesi iç bacaklarımda ılık. "Benim için böyle daracık bir külot giyen iyi kız. Sanki bunun olacağını biliyordun."

Hiçbir fikrim yoktu ama bir süredir bunu umuyordum. Şu anda bunu ona söylememin hiçbir yolu yok. Kalçamı öptüğünde ve vücuduma elektrik çarptığında bir şey söyleyebilmemim imkânı bile yok.

Her şeyin aşırı farkında hissediyorum. Odadaki yumuşak ışık onu parlıyormuş gibi gösteriyor, parmaklarını uyluklarımın üzerinde gezdirirken yaptığı baskı. Battaniyeler sırtımda serin ve yumuşak ve vücudum elektrikleniyor, sanki parmağımı duvar prizine sokmuşum gibi.

Sean bir şeyler mırıldanıyor ama kelimeleri çıkaramıyorum. Tek bildiğim göbeğime yaklaştığı ve iç çamaşırlarımı yana çekip aşağı indirdiğinde, bana dokunmamış olmasına rağmen patlayacakmışım gibi hissettiğim.

"Sean!" Kalçalarımı ona doğru sallıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum, kelimelerin dudaklarımdan döküldüğünün farkında bile olmadan. "Lütfen, seni istiyorum!"

Parmaklarını içime sokuyor ve nefesim kesiliyor, küçük zevk dalgaları vücudumu yırtarken hemen susuyorum.

iyi ve güzel hissettiriyor ama yeterli değil. Ondan daha fazlasına ihtiyacım var, sadece parmaklarına ve diline değil. Onlarla neler yapabileceğini ve inanılmaz hissettirdiğini biliyorum ama daha fazlasını istiyorum. Sean'ın bana verebileceği her şeyi istiyorum ve bunu elde edemezsem kendimle yaşayamayacağım.

"Hayır," diye nefes nefese kalıyorum, yatağı sertçe geri çekiyorum, böylece ondan biraz uzaklaşabiliyorum. "O değil, Sean. Hepsini istiyorum. Seni istiyorum." Nefes nefese kalmıştım ve onun için sıırıslıklamdım. Eğer yapmak istediği buysa, orgazmı parmaklarıyla benden çekip almasını engellememin hiçbir yolu yok, ama bana biraz acıyacağını ummak zorundayım.

Ve öyle.

Parmaklarını benden çekerken nefesim kesiliyor. Onun içimde olması ve sonra beni çekip çıkarmasının hissi bunaltıcı ve beni topraklamaya çalışmak için yüzgeçlerimi battaniyeye sertçe kazıyorum.

"Ama amcığın parmaklarımı sıkıca kavradığında kendini çok iyi hissediyorsun," diyor ve beni öpmek için bedenime doğru eğilmeden önce bir kez yalıyor. "Bunu benden alır mısın?"

"Sikine ihtiyacım var," diye soluyarak ona doğru uzanıyorum. Ellerim uzun aletin etrafını sarıyor ve ben onu kendime doğru çevirirken inliyor. Tam karşımda duruyor, ucu içime girmeye o kadar yakın ki, istediğimi alamazsam parçalanacakmışım gibi hissediyorum. "Lütfen, Sean."

"Lütfen, ne?" Biraz ileri doğru itiyor, sadece ucunun içime kaymasına yetecek kadar ve çığlık atıyorum, tüm vücudum almak üzere olduğum zevkin beklentisiyle gergin. "Sana ne yapmamı istediğini söyle Maggie."

"Beni becermeni istiyorum!" Şu anda yüksek sesle konuşuyorum ama umurumda değil. Kelimeler içimden dökülüyor ve artık onları durdurmamın hiçbir yolu yok. Baraj yıkıldı. Ne istediğimi bilmek mi istiyor? Ona her şeyi anlatmaktan kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum.

"Sikini içimde istiyorum," diye yalvarıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Beni doldurmanı ve kendime almanı istiyorum. Canımın yanmasını ve

iyi hissediyorum, Sean. Beni asla terk etmeni istemiyorum. Sonsuza kadar sana ait olmak istiyorum."

Bunlar söylemek istediğim şeyler değildi ama artık geri almak için çok geç. İtirafımlarım aramızda havada asılı duruyor, o kadar ağır ve gerçekler ki, ararsam onları görebileceğimi hissediyorum.

Ama Sean'dan başka hiçbir şeye bakmıyorum. Gözleri kocaman açılmış ve söylediklerime inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım. "Her şeyi al."

Yapıyor da. Beni hazırlıksız yakalayan yumuşak bir hareketle Sean içime doğru ilerliyor, beni dolduruyor ve çığlık atmamı sağlıyor. Vücudum onun altında sallanıyor ve dağılmamak için elimden geleni yapıyorum, ama aramızdaki gerilim o kadar büyük ki, çok uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

"Seni hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum," diyor ikimiz ritmimizi bulurken. "Benim için o sensin Maggie. Bunu anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Onu duyuyorum, anlıyorum ama hiç mantıklı gelmiyor. Belki de öyle olması gerekmiyordur, belki de tek ihtiyacım olan beni sevmesine izin vermek ve bu yolculuğa tutunmaktır.

İçime girip çıkıyor, vücudunun her hareketi o kadar güçlü ve ezici ki, kendimi şimdiden dikiş yerlerinden ayrılmaya başlamış hissediyorum. O kadar sıkı sarılmış durumdayım ki, tenime degecek tek bir nefes bile beni sonunda uçurumun kenarına itmeye yetecekmiş gibi hissediyorum.

"Bana bak," diye emrediyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Vücudumu yırtan hislere karşı gözlerimi bu kadar sıkı kapattığımı fark etmemiştim bile. "Sen bana aitsin Maggie. Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim ve gitmene asla izin vermeyeceğim, anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "İstiyorum," diye fısıldıyorum. Zevk omurgamda dans ediyor, beni uçurumun kenarına itmekle flört ediyor. Kendimi Sean'ın gözlerine bırakıyorum ve aldığım zevkin bana yansımasını izliyorum. "Seni istiyorum."

"Bana sahipsin. Şimdi benim için boşal Maggie. Sertçe. Sikimin üzerinde parçalandığını hissetmek istiyorum."

Ben yapıyorum. Derim sanki yarıyor, sanki bir kâğıt parçası gibi topaklanıyorum, sonra orgazmım içimi parçaladıkça kendimden geçiyorum. Tüm sinirlerim aynı anda haykırıyor ve beni sınırın ötesine iterken onlarla birlikte çığlık atmaktan kendimi alamıyorum.

Tutunmak için tırnaklarımı kollarına geçirip ona bakıyorum. İnliyor, birbirimizden aldığımız zevki bulurken vücudu geriliyor, sonra ikimiz de milyonlarca küçük parçaya ayrılıp birlikte yere düşüyoruz.

SEAN

"W

Maggie burada mı?" Sara mutfak masasında oturuyor, yulaf ezmesi ve pastırmasını yerken küçük bacakları masanın altında sallanıyor. Soru masum ama biliyorum ki

Pierre biraz sertleştiğimi görmeli.

"Birazdan inecek tatlım," diyorum kızıma, o da bana başıyla onay veriyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, ne zaman ineceğinden emin değilim. Maggie'nin üzerinde takip cihazı olmadığı ilk sabah, bu da uygulamamı kolayca açıp onu kontrol edemeyeceğim anlamına geliyor. Günün her anında nerede olduğunu görememenin sinir bozucu olacağını biliyordum ama düşündüğümde daha zor oldu.

Tam kendimden geçmek üzereydim ki, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle mutfak kapısından içeri girdi.

"Maggie!" Sara masadan sıçrayıp koşarak yanıma geliyor ve kollarını sevdiğim kadının bacaklarına doluyor. "Bugün ne yapıyoruz?"

"Pierre yemek yapmamıza izin verirse piknik yaparız diye düşündüm," diyor kızıma ama gözleri bana kilitlenmiş. "Bütün aileyi ve belki de en iyi arkadaşımı davet ederiz diye düşündüm."

Ensem karıncalanıyor ama sonra gerçekten yüzüne bakıyorum ve bir şey planlamadığını anlıyorum. Maggie beni çekmeye çalışmıyor.

Başımın üstünde bir şey var.

"Olivia'yı özlüyor musun?" Maggie yanıma otururken sordum. "Piknik yapmak ister misin?"

"Ne düşünüyorsun? Kardeşlerin, tabii ki Clara ve Olivia? Kulağa eğlenceli geliyor mu?" Gözleri gözlerimi arıyor ve kendimi rahatlamaya zorluyorum.

Bir şey planlamıyor. Eğer kaçmak isteseydi, dün gece ben uyurken bunu yapardı. Yatmadan önce yine seviştik ve gecenin bir yarısı sikimi emerken uyandım. Ben bayıldıktan sonra kolayca kaçabilirdi, ama işte burada, onu uzun zamandır görmediğim kadar mutlu görünüyor.

"Pikniğe bayılırım!" Sara masadan sıçırıyor, odayı aydınlatan bir enerji topu. "Gidip bizimle hangi pelüş hayvanın geleceğini seçeceğim, tamam mı?"

Gözyaşları içinde odadan çıktı ve Maggie bana baktı. "Bu fikirden nefret ediyorsun."

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Endişelendim, hepsi bu." Ne yaptığımı anlamadan elini tutuyorum ve öpmek için kaldırıyorum. "Sabah burada olup olmayacağından emin değildim."

Kaşlarını çatıyor. "Seks harikaydı, Sean." Sesinde alaycı bir nota var. "Bundan sonra neden gideceğimi düşünüyorsun?"

Ortamı yumuşatmaya çalıştığını ve ona izin vermem gerektiğini biliyorum ama bu durum onun anlayabileceğinden daha ciddi geliyor.

"Maggie. Takip cihazını çıkardığımda kalıp kalmayacağından emin değildim. Aile doktorumuz olman konusunda söylediklerimde ciddiydim. Bu pozisyon kısa süre önce boşaldı." Tam da düşündüğüm gibi, önceki doktorumuz hesabında bu kadar büyük bir meblağ bulunca çok sevinmişti ve bu sabah onunla konuştuğumda eşyalarını topluyordu. "Ne düşündüğünü bilmem gerek."

Dilini şaklatıyor. "Marleno'nun tehlikeli adamlarından biri duyguları hakkında konuşmak mı istiyor?" Yüzünde bir sırıtma var ve bundan gerçekten keyif aldığını söyleyebilirim ama umurumda değil. Ondan bir cevap aldığım sürece istediği kadar eğlenebilir.

"Ben ciddiym. Maggie. Seni istiyorum. Seni seviyorum."

Nefesini içine çekiyor ve yüzündeki ifadeden söylediklerime gerçekten şaşırdığını anlayabiliyorum ama tek bir kelime bile edemeden evin ön camı patlıyor, camın kırılma ve yere düşme sesi o kadar yüksek ki tek yapabildiğim Maggie'yi yere çekip mutfak masasının altına itmek oluyor.

Homurdanıyor ve acı çektiğinden endişeleniyorum ama şu anda bu konuda bir şey yapamam. Yapmam gereken en önemli şey az önce ne anlamak.

"Yerde kal!" Elimi bir anlığına sırtına koyarak söylediklerimi yapması için onu cesaretlendirmek amacıyla bağıriyorum. İnatçı ve dik kafalı ve bunlar onun sevdiğim yönleri olsa da, şu anda mutfaktan beni takip etmeye çalışması riskini göze alamam.

Güvende kalmalı.

Ama Sara'nın da güvende olduğundan emin olmalıyım.

"Dışarı çıkın, Marleno kardeşler!" Bir adamın sesi evin içinde yankılanıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Onu içeride tuttuğunuzu!"

"Roman." Maggie'nin yüzü solgunlaştı ve sanki beni tekrar kendisiyle birlikte yere çekmeye çalışıyormuş gibi bana doğru uzandı. "Sean, oraya gidemezsin! Seni öldürecek, bunu biliyorum!"

"Buna şansı olmayacak." Tereddüt ediyorum, sonra da istemediğim tek şeyi yapıyorum. "Pierre'le git," diyorum şefe elimle işaret ederek. Adam ocağın yanına çömelmiş, gözlerini kocaman açmış, ellerini başının üstünde birleştirmiş. "Seni evin arka tarafına götürecek ve Sara'nın odasına gidebileceksin."

Farkına varıyor ve elini göğsüne koyarak iki büklüm oluşunu izliyorum.

Sara.

"Git," diyorum, sonra onu tutup kendime çekiyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerine sertçe yerleştiriyorum. Gitmesine izin vermek istemiyorum ama kızımın güvende olduğundan emin olmalıyız ve bunu yapmanın en iyi yolu da ayrılmak. Ayrıca, eğer evin önüne yaklaşırsa ve Roman onu görürse, önce ateş edip sonra soru soracağından eminim.

Ancak onun mutfak zemininde Pierre'e doğru süründüğünü gördükten sonra ayağa kalkıyor, omuzlarımı dikleştiriyor ve Maggie'yi öldürmek isteyen adamla konuşmak için mutfaktan çıkıyorum.

"Sean Marleno," diyor sesi gürleyerek. "Mülkün her yerine yerleştirdiğiniz küçük güvenlik kameralarınızdan beni fark etmediğinize gerçekten şaşırdım." Sanki hepsini kapsıyormuş gibi elini havada çırpıyor. "Yine de onları hacklemek ve güvenlik sisteminizi kapatmak yeterince kolaydı. Sadece sen ve ben varız. Ve Jennifer, tabii ki. Neden onu dışarı göndermiyorsun, sen ve ben de bu pis işi halletmiyoruz?"

"Hiç şansın yok." Ön verandamda duran adama bakıyorum. Tam kırık pencerenin önünde duruyor, cam parçaları sivri dişler gibi pencere pervazından dışarı fırlıyor. "Sırf buraya geldiğin için seni öldürmek zorunda kalacağımı biliyorsun."

Daha önce hiç bu kadar komik bir şaka duymamış gibi başını arkaya atarak gülüyor ve midemin bulandığını hissediyorum. Maggie'ye seslenip Pierre'le birlikte kaçtıklarından emin olmak istiyorum ama bunu yapmak zihninde Maggie'nin burada olduğunu teyit etmekten başka bir işe yaramaz ve onu mümkün olduğunca uzun süre güvende tutmalıyım.

Umarım Pierre'le birlikte Sara'nın odasına giderler ve odasını kilitleyerek üçünü mümkün olduğunca güvende tutarlar.

Ev sessiz ve Nathanın bu pisliği öldürmek için muhtemelen uygun anı beklediğini biliyorum. Ayaklarımı biraz kaydırarak, arkamdan yaklaştığında net bir atış yapabileceğinden emin oluyorum.

Ama o nerede?

"Onu bana bırak." Roman silahını bana doğrulttu. "Onu bana verirsen yaşamana izin veririm."

Sesi karanlık ve tehlikeli, tıpkı pencereden sarkan kırık cam parçaları gibi ve ona inanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Elinden gelse bu işten sıyrılmama izin vermeyecek. Buraya beni öldürme, Maggie'yi alma ve sonra da onu öldürme planıyla geldi.

Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmiyorum. Tek sorun şu ki, burada beni destekleyecek biri olmadan bu işten nasıl sıyrılacağımı bilmiyorum.

Parmaklarım seğiriyor ve her zaman belimde taşıdığım silaha sürtünüyor. Silahı çekip bu piçi haklamak o kadar kolay olurdu ki, eğer bana doğrulttuğu silah olmasaydı.

Bundan kurtulmanın iyi bir yolu yok ve sadece birinin bana yardım etmesine ihtiyacım var.

M A G G I E

Pierre koridorun sonunda Sara'nın odasını işaret ediyor. ""
diye fısıldıyor, "hadi."

Tereddüt ediyorum. Sean Pierre'i takip etmemi, başıma kötü bir şey için mümkün olduğunca yoldan çekilmemi isterdi ama bunun benim için doğru hareket olduğundan emin değilim. Sara'yı güvende ve sessiz tutabilmek için onu *takip* edebilirim -etmeliyim- ama bunu yapamam.

"Hayır," diye fısıldadım, "bana silahını ver."

Şef beyazı giyen bir adama bunu söylemek garip geliyor ama bir silahı olduğunu biliyorum. Görmedim ama pantolonunun arkasındaki şişkinliği, eğilmeden önce silahı desteklemek için elini oraya koyuşunu gördüm. Silahı var ve ben onu istiyorum.

"Maggie." Sesi bir uyarı gibi, alçak ve karanlık, ama başımı sallıyorum.

"Şimdi, Pierre."

Bir an için silahı bana vermeyeceğine ve o zaman Sean'a gerçekten yardım edemeyeceğime ikna oluyorum. Bu düşünce beni öfkeliyor, ama aptalca bir şey yapamadan ya da söyleyemeden, eli titreyerek silahı çıkarıyor.

"Ben yapmalıyım," diyor, sesi hiç duymadığım kadar kısık. "Yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum" Bu bir yalan değil. Sean'ı kurtarmak ve Pierre'in Roman'ı öldürmek zorunda kalmayacağından emin olmak istiyorum. Onun istediği benim. Beni ele geçirene kadar durmayacak ve Pierre gibi birinin tetiği çekeceğini hayal etmek bile benim için delilik.

Saçlarındaki beyazlık onu birden daha yaşlı gösteriyor ve silahı ondan alırken içimi bir ürperti kaplıyor. "Dolu mu?"

Başını sallıyor, sonra yan taraftaki küçük bir düğmeyi çeviriyor. "Artık güvenlik kapalı. Sara'ya gidiyorum." Duraklıyor, sonra eliyle yanağını okşuyor. "Dikkatli ol Maggie."

Sözleri kulaklarımda çınlıyor ve ben dönüp Sara'nın odasının güvenliğinden uzaklaşarak koridorda koşarken tenim onun dokunuşuyla yanıyormuş gibi hissediyor. Geri dönmeliyim ve kafamın içinde korkunç bir hata yaptığımı söyleyen bir ses var, ama ayaklarımdan zemini yemesine engel olamıyorum.

Koridorun sonuna ulaştığımda dönüyorum ve solumdaki bir kapıdan içeri uçuyorum. Tek yapmak istediğim evin ön tarafındaki pencereye ulaşmak. Orada olmalıyım, Roman'a tepeden bakabilmeliyim. Sean'ı kurtarabilmemin tek yolu bu.

Sevdiğim adamı kurtar.

Bu düşünce bana sertçe çarpıyor ve pencereden dışarı bakarken onu bir kenara itiyorum. Buradan avluya doğru düz bir atış var ama buraya beni öldürmeye gelen adamı göremiyorum. Verandada olmalı ve çatı tarafından korunuyor olmalı.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, sonra ayak sesleri duyunca dönüp bakıyorum. Nathan oradaydı, elimdeki silahı görünce ellerini önünde birleştirdi.

"Dışarı çıkıp fotoğrafı çekebilirim diye düşündüm ama pencereden sığamıyorum." Gözlerini dikti ve ben ne dediğini anladım.

"Göster bana." Ne dediğimi anladığımda kalbim göğsüme çarpıyor, ama artık geri dönüş yok ve bir çıkış yolu olduğunu düşünsem bile, onu almak isteyeceğimi sanmıyorum. Şu anda yapmaya çalıştığım şeyin bir parçası kesinlikle bu olsa da, sadece kendimi kurtarmıyorum.

Sara'yı kurtarıyorum. *Sean'ı kurtarıyorum.*

Nathan tekrar bana baktı. "Sanırım sığacaksın, ama dar olacak. Hadi gel." Dönüp aceleyle benden uzaklaşıyor ve ben de onu hızla takip ediyorum, benden fazla uzaklaşmasına izin vermek istemiyorum. Bahsettiği şeyi ne kadar çabuk halledersem, Sean'ı o kadar çabuk kurtarabilir ve zarar görmeyeceğinden emin olabilirim.

Odadan çıkıp bir sonraki odaya geçiyoruz. Bir anda Nathan pencerenin önünde, açmak için sertçe itiyor. Etrafa bakmak ve her şeyi kavramak için bir anım var. Oda bir misafir odası ama yıllardır kimse gelip kalmamış gibi görünüyor. Her şeye dokunulmamış ve odayı temiz tutmak için düzenli olarak toz alındığı belli olsa da steril bir havası var.

"Maggie." Nathan'ın sesi alçak ve gergin, aceleyle pencereye gidip ona katılıyorum. Tam açılmamıştı ama dikkatli olursam içeri girebileceğimi düşünüyorum. "Dinle Maggie, şuradaki çatıya çıkarsan aşağıya bakabilir ve Ramon'u görebilirsin."

Aman Tanrım.

Çatıdan sarkmamı ve baş aşağı dururken Ramon'a vurmaya çalışmamı mı istiyor? İmkânı yok ve neredeyse geri çekilip ona yanlış kızı yakaladığını ve dışarıda birinin bağırdığını duyduğumda bunu yapmamın imkânsız olduğunu söyleyecektim.

"Tanrı'ya yemin ederim ki onu bana getirmezsен seni ve değer verdiğin herkesi öldüreceğim!"

Ramon. Sean'a bağılıyor, ağzından çıkan sözler o kadar inandırıcı değil ki, bir an için pencereye bakakalıyorum.

"Bana inanmıyor musun?" Ramon bağılıyor ve sonra bir silah sesi duyuyorum.

"Siktir," diyor Nathan, kolumu tutarak. "Gitmen gerek Maggie. Şimdi."

Haklı ve pencereden içeri adım atmadan önce silahı eline tutuşturuyorum. Açılana kadar ittiğimde biraz inledi.

Böylece gizlice geçmeye çalışabilirim. Çatı eğimli ve ayaklarımın biraz kaydığını hissediyorum ama pencere pervazına tutunup asılıyorum.

"Al." Nathan silahı pencereden bana doğru itiyor ve ben de onu alıp kusacakmışım gibi hissetmeme aldırmadan çatıya çıkıyorum.

Bunu yapabilirim. Çok değer verdiğim, sevdiğimi düşündüğüm adamı kurtarabilirim. Onu ve kızını kurtaracağım ve her şey yoluna girecek.

Bacaklarımı uzatarak dönüyorum ve yüzüstü uzanıyorum, sonra başımı çatının kenarından eğiyorum. Bu açı çok saçma ve kendimi ailemi gözetlemek için elinden geleni yapan küçük bir çocuk gibi hissediyorum ama buradaki riskler çok çok daha yüksek.

Boynumu yana eğmediğim sürece evi göremiyorum ama zaten endişelendiğim şey de bu değil. Sean'ın içeride olduğunu biliyorum ve tek yapabileceğim onun iyi olmasını ummak. Yine de onun için endişelenmek yerine dikkatimi duran adama veriyorum.

Yan tarafa döndü ve çatının kenarından baktığımı fark etmedi, ki bu iyi bir şey çünkü eline fırsat geçse dönüp beni suratımdan vuracağından hiç şüphem yok. Ramon'u nerede görsem tanırım. Mahkeme salonundayken beni ölümüne korkutan o güçlü çene hatlarına hâlâ sahip.

Aslında, şakak çevresinin biraz daha grileşmesi dışında hiç değiştiğinden emin değilim. Ona bakıyorum, içimi soğuk bir his kaplıyor, sonra ne için orada olduğumu ve ne yapmam gerektiğini hatırlıyorum. Derin bir nefes alarak kolumu çatının kenarından aşağı sallıyorum, diğer elimle hala ona tutunuyorum.

Bu tehlikeli ve arkamda yumuşak bir soluk sesi duyuyorum ama Nathan'a bakmak için çatıya geri dönmeyeceğim. Düşersem düşerim, yine de bunun olmaması için elimden geleni yapacağım.

Silahı çatıdan uzatıp nişan aldığımda elimde titriyor. Büyük bir nefes alıyorum, tam olarak yapmam gerekeni yapmaya kararlıyım ya da-

Sevdiğim adamı korumak için. Çatıya tutunmaya ve kaymamaya o kadar niyetliyim ki, az önce düşündüğüm şeyi düşünmek için kendime bir şans bile vermiyorum, ama kalbimin derinliklerinde bunun doğru olduğunu biliyorum.

Sean'ı seviyorum.

Yüzümü asmamaya çalışırken bile beni güldürmesini seviyorum. Uyuduktan sonra yatak odasından aşağıya indiğimde bana bakışını seviyorum, sanki orada olduğum için çok mutluymuş ve hiç bu kadar muhteşem bir insan görmemiş gibi.

Beni sikmesine bayılıyorum. Onunla bir daha asla birlikte olamayacağım düşüncesi kusma isteği uyandırıyor ve bir gözümü kapatıyorum, elimden geldiğince iyi nişan alıp tetiği çekiyorum.

SEAN

T Birdenbire silah sesi geliyor ve Ramon'un bir kaya gibi yere düşmesini şok içinde izliyorum. Kıpırdamıyor, ama bunun mümkün olması mümkün değil.

Burada duracağım ve yerde kalmasını umacağım.

Bunun yerine koştum, kazandaki kırık cam parçalarının yanından geçtim ve nefes nefese cesedinin başında durdum.

Ne oldu lan?

Yer değiştiriyor ve kurşunun boynuna girdiği yeri görüyorum. Onu düşürmek için fazlasıyla yeterliydi ama bu piç yaşamaya devam çalışacak ve silahımı doğrultup beynine bir kurşun gönderiyorum.

Onun işi bitti, ama beni kim kurtardı?

"Sean!" Maggie'nin sesi gergin ve ben dönüyorum, gözlerim onu arıyor. Başını çatının kenarından sarkıttığını gördüğümde içimi bir panik kaplıyor ve ona doğru koşup parmaklarına dokunabilmek için yukarı uzanıyorum.

"Maggie! Ne oluyor be? Sara'yla birlikte olacağını sanıyordum! İyi misin?"

Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Sanırım sıkıştım." Gözleri yaşlarla doluyor ve bir tanesi yanağından aşağı süzülüp yanımdan geçerek yere düşerken dehşet içinde izliyorum. "Korkuyorum, Sean!"

"Dur!" Dönerek Ramon'un cesedinin yanından geçiyorum. Yanında daha fazla adam olması tamamen mümkün ama şu anda bu olasılık için üzülemez. Önemli olan tek şey Maggie'nin iyi olduğundan emin olmak. Onu tekrar çatıya çekip, yaralarını kontrol etmeliyim.

Merdivenleri tırmanırken aklım başımdan gidiyor. En tepede, Sara'nın odasına bakmak için dönüyorum. Kapısı kapalı, dışından ufak bir ışık gelmiyor. Bu da demek oluyor ki içeride onunla birlikte biri var, kilitleme protokolünü başlatan biri.

Pierre. Ama o zaman Maggie çatıya nasıl çıktı?

Yedek odaya uçup Nathan'la karşılaştığımda sorum cevaplandı. "O iyi," diyor kollarımdan tutup beni yavaşlatarak. "Cidden Sean, o iyi. Çatıya çıkıyor."

"Ne yaptın sen!" Pencereden dışarı bakmak için yanından geçerken bile kelimeleri yüzüne haykırıyorum. Maggie'nin çatıya doğru geri geri gittiğinden ve orada dinlendiğinden eminim, devam etmeden önce bir anlığına nefes almaya ihtiyacı varmış gibi başı aşağı sarkmış durumda.

Nathan'a dönüyorum.

Ona yapacaklarımdan gerçekten korkuyormuş gibi ellerini ikimizin arasında tutuyor ve ben buna seviniyorum. Öfke bedenimi yırtıyor. "Onun güvende olmasını istedim ve sen onu lanet olası bir keskin nişancı gibi çatıya çıkardın!"

Onu öldüreceğim. Bunu düşünmenin bile akıllıca olmadığını biliyorum ama yemin ederim, Maggie'yi riske attığı için önümde duran adamı öldüreceğim. Hayatını o kadar önemseliyordu ki, ona ne olacağı konusunda o kadar endişesizdi ki ve evet, her şey yolunda ama...

"Sean." Maggie koluma dokunuyor ve ben de dönüp onu kollarımın arasına alıyorum ve uzaklaşmaya çalışmasına fırsat vermeden olabildiğince yakınımaya çekiyorum. "Ben iyiyim, Sean," diyor, avuçlarını göğsüme koyarak beni biraz geriye itiyor. Beni inceliyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, sonra sırtıyor. "Ben iyiyim, söz veriyorum."

"İyisin." avuçlarımın içine alarak, onu gerçekten kavrayacak kadar ondan uzaklaşıyorum. Gerçekten iyi ve bunun bir tür numara olmadığından emin için onu tamamen kontrol etmem gerekiyor. Çok sevdiğim kadının iyi olduğundan, tek parça olduğundan emin olmalıyım.

"Bir şeyler yapmam gerekiyordu" diyor, onu tekrar kollarıma almama izin veriyor ve başını göğsüme yaslıyor. "Kendimi bir odaya kilitleyip sana korkunç bir şey olmasına izin vereceğimi mi sanıyordun?" Başını hafifçe sallıyor ve bu hareket kalbimin boğazıma fırlamasına neden oluyor. "Hayatta olmaz, Sean."

"Ya Sara?" Bu soruyu Nathan'a yönelttim, o da bana kısa bir baş selamı verdi. "Pierre yanına gitti ve odasını kilitleti," diyerek düşündüğümü doğruladı. "O iyi. Burada başka kimse olmadığından emin olmak için evi aramaya başlayacağım." Cebinden telefonunu çıkardı. "Yardıma gelmeleri için kardeşlerini arayacağım ve ön verandanızdaki pisliği temizlemeleri için bir temizlik ekibi çağıracağım."

Sertçe yutkunup konuşmayı başardığımda bana arkasını dönmüş ve telefonunu kulağına dayamıştı bile. "Nathan," diyorum ve dönüp bana bakmasını sağlıyorum. Ne söyleyeceğimden pek emin değilmiş gibi tek kaşını kaldırıyor. Dürüst olmak gerekirse ben de emin değilim. "Teşekkür ederim."

Hızlıca başını salladı ve arkasını döndü. Maggie ona bakmamı sağlamak için elini hafifçe enseme koyarak uzandı. "Sen iyi misin?" diye sordu. Sesinde hâlâ bir korku notası var. "Gerçekten seni öldüreceğini sandım."

Ben de öyle düşünmüştüm ama şu anda bunu ona söylemeyeceğim. Benim tatlı Maggie'min zaten olduğundan daha fazla endişelenmesine gerek yok.

"Ben iyiyim," diyorum ona, dudaklarımı onunkilere değdirerek. Sevgilimi becermek için berbat bir zaman ama şu anda tam da buna ihtiyacım var. Sadece ona iyi olduğunu söylemek için değil, aynı zamanda kendime de iyi olduğumu hatırlatmak için onun derinliklerine dalmaya ihtiyacım var. Şu anda içimi yırtan korkunç bir özlem var ve bunu uzun süre inkâr edebileceğimi sanmıyorum.

"Öleceğini sandım." Gözlerinde yaşlar var ve onu kucağıma alıp koridorun sonundaki odadan kendi odama taşıyorum. Sara'yı kontrol etmek, iyi olduğundan emin olmak istiyorum ama şu anda bunu yapamam, odası kilit altındayken olmaz.

Her şey yeniden açılana kadar kimse içeri girip çıkamaz ve mülkün güvenli olduğundan emin olana kadar da bu gerçekleşmeyecek.

Dışarıda Nathan'la birlikte her şeyin güvende olduğundan emin olmalıydım. Maggie'yi bırakıp ona yardım etmeliyim ama şu anda benim için en önemli şey o ve ona her şeyin yoluna gireceğini göstermeliyim.

"Maggie, seni seviyorum," diyorum ona, kendimden emin adımlarla yatak odama girip onu yatağa yatırırken. "Sen beni kurtardın."

"Seni kurtardım," diye mırıldanıyor, elleri vücudumda, kaslarımın üzerinde geziniyor, pantolonumun üzerinden sikimi okşamak için aşağı iniyor. "Ama önce sen beni kurtardın."

"Ödeştik," diyorum ona ve sonra onu öpüyorum. Dili benimkiyle dans ederken ve beni yatakta yanına çekerken güçlü, hatta patlayıcı bir öpücük. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu gösterdikten sonra buradan çıkıp kardeşlerime ve Nathan'a yardım etmeye gideceğim ama Maggie'nin şu anda bana ihtiyacı var ve onun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmemesi riskini göze alamam.

"Seni seviyorum Maggie," diyorum ona, çenesinden köprücük kemiğine doğru bir öpücük çizgisi çizerek. "Seni her zaman seveceğim."

MAGGIE

I Ramon'u vurmamın üzerinden iki hafta geçti ve hala biraz gergin hissediyorum. Hiç ama hiç pişman değilim. Yapılması gereken doğru şeydi ve bunu biliyorum, ama bir de

Bunu düşündüğümde midemde garip bir çukur oluşuyor ve bu çukur sadece üzerinde durmama izin verdiğimde büyüyor.

Bu yüzden kendime izin vermiyorum. Her şeyi daha da kötüleştireceğinden emin olduğum bu duruma takılıp kalmak yerine, kendimi Sean ve Sara ile birlikte yaşamaya adadım. Şu anki gibi.

"Çay mı limonata mı istersiniz?" Sara soruyor. Boynuna pembe bir boa sarmış ve bu şey o kadar kabarık ki içinden yüzünü görmek neredeyse imkânsız. Gülerek uzanıyorum ve burnunun önündeki tüyleri temizliyorum.

"Limonata, kesinlikle," diyorum ona ve o da bize iki bardak doldururken bana sırtıyor. Dışarıda çimlerin üzerindeyiz, Pierre'in benim için bulduğu piknik battaniyesinin üzerinde oturuyoruz, güneş bir bulutun arkasından görünüyor. Mükemmel bir gün ama yine de kendimi tam olarak rahat hissetmiyorum.

"İç bakalım," diye emrediyor Sara ve ben de ondan küçük bardağı alıp dudaklarıma götürürken, bahçenin karşısındaki evden birinin yürüyüşünü izliyorum.

"Maggie?"

Olivia. İmkânı yok ama yine de en iyi arkadaşımın sesini nerede olsa tanırım. Elimde hala küçük limonata bardağı, ayağa , kalbim

göğsüme sertçe çarpıyor. "Olivia?"

"Maggie!" En iyi arkadaşım gülüyor ve bahçede bana doğru koşmaya başlıyor. Sadece olanlara inanmadığım için değil, Sara'yı tek başına bırakmaktan korktuğum için de olduğum yerde donup kalıyorum. Ramon'un burada olduğu geçen günden beri onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum.

Onun sadece dadısı olduğumu biliyorum ve belki de aptalca ama onun için bundan çok daha fazlası gibi hissetmeye başlıyorum.

En iyi arkadaşım kendini bana doğru fırlatıyor, bana sarılırken neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Gözyaşlarım yüzümden akıyor ve ben de ona sarılıyorum, yüzümü omzuna gömüyorum ve hıçkırıkların içimden akıp gitmesine izin veriyorum.

"Maggie?" Sara bacağımı çekiştiriyor ve ben derin bir nefes alarak dönüp küçük kıza bakıyorum. "Yaralandın mı?"

"Hayır bebeğim," diyorum önünde dizlerimin üzerine çökerek. "Çok ama çok mutluyum. Bu benim en iyi arkadaşım, Olivia."

Olivia Sara'ya gülümsüyor ve tam kendini tanıtacakken Sean'ın kızına seslendiğini duyuyorum. "Bu babam," diyor ve koşarak uzaklaşmadan önce ikimize de el sallıyor, minik kolları ve bacakları onu görmek için acele ederken sert bir şekilde pompalanıyor.

"İyi misin?" Olivia omuzlarımdan tutup ona bakmam için beni çeviriyor. "Kaçmana yardım etmemi istiyorsan bir kez, burada mutluysan iki kez göz kırp."

Gülüyorum ve iki kez göz kırpıyorum, ona doğruyu söylediğimi anlaması için bunları gerçekten abartıyorum. Yine de şüpheli görünüyor. "Cidden Olivia," diyorum, elini tutup yanıma oturması için çekiyorum. "Başlarda zordu, tamam, bunu kabul edebilirim. Ama Sean..." Sean'ı herhangi birine nasıl tarif edeceğimi düşünürken sesim kesiliyor.

Bu imkansız.

Onun ne kadar güçlü ve sevgi dolu olduğunu kelimelere nasıl dökebilirim? Onun kollarındayken kendimi ne kadar güvende hissediyorum? Beni ne kadar güldürdüğünü ve

Beni sikerken hissettirdiği muhteşemlik ve sevgi? Sara'ya olan sevgisinin ne kadar güzel olduğunu ya da beni gerçekten evimdeymişim gibi hissettirdiğini tarif edebilmemin mümkün bir yolu yok.

Ve ona Ramon'u öldürdüğümü söyleyemem. Onu sevdiğim adama zarar vereceğini bildiğim için vurduğumu ve bunu yapmak zorunda olduğumu düşünsem hemen tekrar yapacağımı.

"Gerçekten mutlu musun?" Gözleriyle yüzümü tarayarak soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Hiçbir fikrin yok." "Onun dadısı olmak mı?"

Ben bundan daha fazlasıyım, çok daha fazlasıyım, ama tüm bunları özetlemenin en iyi yolu bu ve başımı sallıyorum, Sean ve benim ne kadar daha fazlası olduğumuzu düşünürken dişlerim alt dudağıma sertçe batıyor. Sara'yı bir annenin çocuğunu sevdiği gibi sevdiğimi düşünüyorum. Uykuya dalarken onu yatakta nasıl kucağıma alacağımı ve sonra bol bol dinlenebilmesi için gizlice kaçmak için elimden geleni yapacağımı.

"Onun dadısı olmak. Ona bakmak. Sean'la birlikte olmak." Olivia'ya bakıyorum, ona her şeyi anlatmak istiyorum ama aynı zamanda anlatamayacağımı da biliyorum.

Tanık koruma programında olduğumu itiraf edemem. Elbette, dünyadaki en kötü insanlardan bazıları bunu öğrendi ve bu yüzden neredeyse ölüyordum, ama bu en iyi arkadaşıma söylemenin güvenli olduğu anlamına gelmiyor. Sırf geçmişim yüzünden Sean ya da Sara'yı tekrar tehlikeye atmak istemiyorum.

"Gerçekten onunla birlikte misin?" O soruyor, ben de başımı sallıyorum. "O zaman bu mantıklı."

"Ne yapar?" Doğrulup ona bakıyorum. Benim bilmediğim bir şey biliyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. "Mantıklı olan ne?"

"Hadi gel." Olivia bir anda ayağa kalktı ve beni elimden tutup yukarı çekti. "Cidden Maggie, neler olup bittiğini öğrenmek istiyorsan kıcını kaldırıp kendine gelmelisin."

"Bir şeyler olduğunu bilmiyordum," diye itiraz ediyorum ama yine de ayağa kalkıyorum, bacaklarımın güçlendiğini hissetmeden önce ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyorum. O benim bilmediğim bir şey biliyor ve beni eve geri götürürken ona ayak uydurmak için acele ediyorum.

Yaklaştıkça birinin güldüğünü duyduğumu sanıyorum. "Kim var burada?" Biraz yavaşlaması için Olivia'nın elini tutarak soruyorum. "Geldiğinde burada başka birini gördün mü?"

"Öyle de denebilir." Bana sırtıtmak için döndü. "Maggie, senin adına çok mutluyum. Sean beni arayıp bugün buraya gelmem gerektiğini ve ne zaman gelmem gerektiğini söylediğinde bundan emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, seni aradım ve hatta kayıp olduğuna dair polise ihbarda bulundum ama hiçbir sonuç çıkmadı."

Yüzüm alev alev yanıyor. "Seni aramak istiyordum," dedim ona, ki bu doğrudu. Arkadaşıma ulaşip burada olduğumu ve iyi olduğumu bildirmek için can atıyordum ama bu bir seçenek değildi. "Daha fazla çabalamadığım için özür dilerim."

"Sorun değil, gerçekten. Sadece artık yeryüzünden silinip gitmene izin yok, anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Söz veriyorum."

"Güzel!" Bana sırtıyor, günümü her şekilde aydınlayabilecek mutlu Olivia gibi görünüyor. "O zaman sanırım sonunda neler olduğunu anlamamanın zamanı geldi, ha?"

"Lütfen," diyorum, onu eve kadar takip ederek. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok ama en iyi arkadaşımın ortaya çıkması beni meraklandırıyor. Aynı zamanda heyecanlıyım ve sanki evin içinde olanları algıliyormuşum gibi içimden bir enerji aktığını hissedebiliyorum.

Gözlerimin alışması biraz zaman alıyor ama sonunda çenem açılıyor.

M A G G I E

"Y "Şaka yapıyor olmalısın," diyorum, Olivia'nın koluna tutunup tesadüfen düşmemek için kelimeleri nefes nefese çıkarırken. "Biliyor muydun?" Ona dönüyorum ve bana bakması için kolunu sallıyorum. "Ciddiyim, Olivia, haberin var mıydı yoksa döngü dışında mı bırakıldın?"

"Biliyordum," diye itiraf ediyor, "ancak bu sabah aranıp burada olmam söylendiğinde öğrendim. Sean beni aradı ve ben de çalışmak zorunda olduğum için gelemeyeceğimi söyledim ama o bana neler olduğunu ve eğer ben senin yanında olmazsam bunu yaptığın için kendini asla mutlu hissedemeyeceğini söyledi."

"O haklıydı."

Her şeyi kavramak için elimden geleni yaparken gözlerim odanın içinde geziniyor. Bu neredeyse imkânsız, çünkü hayatımda bir kez bile böyle bir şey göreceğimi düşünmemiştim. Benim için değil.

Sean gibi biri tarafından ayarlanmadı.

Odanın bir tarafında kocaman gelinlik rafları var, hepsi beyazın farklı tonlarında ve üzerlerine farklı trenler ve kristaller dikilmiş. Çiçekçi elbiselerin hemen yanında, masaların üzerinde hayatımda hiç görmediğim kadar çok çiçek var. Bizden 30 metre uzakta olmalarına rağmen, hazırladıkları buketin muhteşem kokusunu alabiliyorum.

"Makyaj da var," diyor Olivia, işaret ederek, "ve denemeniz için elli çift ayakkabısı olan biri. Elbette bir kuaför... Sonra da nedime kıyafetlerini seçeceksin. Umarım baş nedimen ben olurum yoksa şu an cidden çok kızgınım." Sesi ciddiye ama ona baktığımda sırtıttığını görmek beni şaşırtmadı.

"Bir tane almayı düşünmüyordum," diyorum ama kaburgalarım sert bir dirsek atıyor ve ben de gülüyorum. "Bu kadarı da fazla. Nerede o?"

"Düğünden önce onu görmek kötü şans getirir," diyor Olivia ama ben başımı sallıyorum.

Umurumda değil. Tüm bunları benim için gerçekleştiren adamı görmem gerekiyor. ", " diyorum elbiseleri göstererek. "Neye benzediği umurumda değil ama lacivert olduğundan emin ol, tamam mı? Tüm bunları içime sindirmem lazım."

"Tamamdır!" Gülüyor ve nedime elbiselerinin olduğu yere doğru koşuyor, ben de uzaklaşmadan önce bir süre izliyorum. Odadaki herkes bana bakıyor ve istediğim şeyler hakkında bir karar vermemi bekliyor ama önce Sean'ı görmem gerekiyor. Onunla konuşmalıyım.

"Gavin," diyorum, mutfakın yanında patinaj yaparak duruyorum. "Nerede o?"

Bir şeyler içiyor ve selamlamak için bardağı bana doğru kaldırıyor. "Onu henüz görmen gerektiğini sanmıyorum," diyerek gözlerimi devirmeme neden oluyor. Tam ona ağzının payını vermek üzereydim ki mutfaktan korkunç bir kadın çıktı ve koluna vurdu.

"Hıyarlık etme, Gavin. Biraz stresli olduğunu görmüyor musun?" Bana sırtlıyor ve ben de rahatlamaya başladığımı hissediyorum. Bu onun karısı olmalı ve onu gördüğüme gerçekten çok sevindim. "Ben Clara," diyerek kolunu benim koluma doluyor ve beni Gavin'den uzaklaştırıyor. "Ona aldırma, düğünlerden nefret eder."

"Düğünlerden nefret etmiyorum," diye karşılık vererek onu kıkırdatıyor. "Lanet bir penguin gibi giyinmekten nefret ediyorum!"

"Ciddiyim, boş ver onu," diye fısıldıyor ve beni mutfaktan uzaklaştırıyor. "Sean bunu planladığını kardeşlerine söylemedi."

Gavin ise günü evde takılıp silah atarak geçirmeyi planlıyordu. İnanın bana, bu çok daha eğlenceli."

"Teşekkür ederim," diyorum, çünkü bu durumda ne diyeceğimi bilemiyorum. Clara'yla daha önce hiç tanışmadım ama onun hakkında bazı şeyler biliyorum, mesela Gavin'in nasıl ilaç verip kaçırdığını ve onunla evlenmek için ülkenin öbür ucuna nasıl getirdiğini. Sanırım bu Sean'la olan hikayemi daha az çılgınca kılıyor.

"Sorun değil. Kardeşler zordur ama buna değer. Eğer onlarla birlikte çalışmak ve çaba sarf etmek isterseniz, asla yalnız hissetmezsiniz. Asla sevilmeyeceksin. İnan bana Maggie, Sean sana daha önce hiç kimseye göstermediği kadar değer veriyor."

Sözleri bir merhem gibi üzerime döküldü. Bugün burada en iyi arkadaşşıma ihtiyacım vardı ve onu buldum ama Clara gibi birine de ihtiyacım olabileceğini hiç düşünmemiştim. O bunu yaşamış -bu hayatı bir Marleno kardeşıyle yaşıyor- ve içimi bir aidiyet duygusunun kapladığını hissediyorum.

"Sanırım şu anda ofisinde Freddy ile birlikte," diyor kapının dışında durarak, "ama içimden bir ses Freddy'nin odayı okuma ve kendini fark ettirme konusunda Gavin'den daha yetenekli olduğunu söylüyor." Gülüyor ve ben taktığı elmas kolyeye bakıyorum.

Sanki şu anda başıma gelenlere inanmadığım için elimden geldiğince her küçük ayrıntıya odaklanıyorum. Burası iş için buraya ilk geldiğimde Sara ile saklambaç oynarken masasının altına saklandığım oda. O zamandan beri o kadar çok şey oldu ki bu odaya girmeyi düşünmek bile garip geliyor.

Ama yapacağım şey bu. Kapıyı sertçe çalıyorum, sonra Sean'ın beni içeri çağırmasını beklemeden kapıyı açıyorum. Clara hemen arkamda, beni takip ediyor ve gözlerim Sean'a kilitlenmişken bakışlarıyla Freddy'yi olduğu yerde sabitliyor.

"Konuşmamız gerek," diyorum sonunda.

SEAN

T Sevdığım ve evlenmek istediğim kadın ofisimin kapısında duruyor, gözleri başka hiçbir şeye odaklanamıyormuş gibi bana kilitlenmiş. Sara onun sesini duydu ve

Clara Maggie'nin arkasından çıkana kadar kardeşim ona öylece bakıyor.

"Sara, Pierre bana biraz önce kurabiye yaptığını ve tat testi için birine ihtiyacı olduğunu söyledi." Elini uzatıyor ve kızım bir mıknaş gibi ona doğru uçuyor, elini tutuyor ve ciyaklıyor. Maggie'nin gözleri Sara'ya bakmak için aşağı kayıyor ama sonra tekrar bana kilitleniyor.

"Sen de Freddy," diyor Clara, sesi hâlâ tatlı ama kelimelerin altında keskin bir uyarı var. "Şimdi."

Hepsi dışarı çıkıyor ve Maggie bana bakarken kapı arkalarından kapanıyor. Yanaklarında parlak renk lekeleri var ve kendini bir savaşa hazırlıyormuş gibi yavaşça nefes alıyor.

"Maggie," diyorum masanın arkasından dönerek. Aramızdaki bu boşluğu kapatmak ve onu kollarıma çekmek istiyorum. Onu şu anda bulunduğu çıkmazdan kurtarmak ve benim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlamak istiyorum.

"Bekle." Trafik polisi gibi elini kaldırıp derin bir nefes alıyor, sonra başını sallıyor. "Tamam. Sen konuşmadan önce ben gitmek istiyorum. Nedir bu? Bunu ne zaman planladın? Neden bana söylemedin? Ve bu bizim için ne anlama geliyor? Ben hala sadece bir dadı mıyım?" Onun sözleri

sanki bir baraj yıkılmış gibi dökülüyor ve ona doğru koşuyorum, sanki söyleyeceği her şeyi durduracakmış gibi kollarımı ona sıkıca sarıyorum.

"Bu bizim düğünümüz," diyorum cebimden bir yüzük çıkararak. "Bunu sana daha önce verecektim ama tek başına almak zor birisin. hep küçük bir çocuk var." Ona sırtıyorum, o da gülümsüyor, sonra başını sallıyor.

"O sizin küçük çocuğunuz, bayım. Beni de sürekli benimle takılsın diye tuttunuz."

"Yine de." Yüzüğü ters çevirerek, iyice bakabilmesi aramızda tutuyorum. "Benimle evlenir misin, Maggie? Bugün. Seni zaten seven insanların önünde Karım ol ve beni en mutlu adam yap. Sara'nın annesi ol ve ona her zaman arzuladığı ama hiç sahip olamadığı sevgiyi ver."

Nefesini içine çekiyor. "Neden bugün?" Cevap vermemi beklerken uzanıp yüzüğe dokunuyor, yüzgecini kocaman elmasın üzerinde hafifçe gezdiriyor. Bir şey kanıtlamak istediğim için değil, Maggie'min küçük bir saksağan olduğunu ve parlak şeyleri sevdiğini bildiğim için devasa.

"Çünkü sana karım diyemeden bir gün daha yaşayamam."

"Neden ben?" Gözleri benimkilere kayıyor ve yüzüme kilitleniyor. "Herhangi birine sahip olabilirsin."

Başımı salladım. "herhangi birini istediğimi düşündüren nedir? Ben saklambaç oynayan ve düzgün ateş eden bir kadın istiyorum. Yatakta bana çılgılık attıran ve beni nasıl güldüreceğini bilen birini istiyorum. Bu sensin Maggie."

"Karının dadısı." Sesi şaşkındı ve yüzüğü parmağına takmak için zaman ayırarak başımı salladım. "Emin misin?"

Oh, Tanrım. Beni sorgulayacağını ya da bu konuda şüpheleri olacağını hiç düşünmemiştim. Onu kollarıma çekerek öpüyorum, dudaklarımın onunkilere değmesine izin veriyorum, sonra geri çekiliyorum.

"Sana nasıl Sara'nın babası olduğumu anlattım mı?" Anlatmadığımı biliyorum ama Maggie'nin akıllı bir kız olduğunu ve kulaklarını açık tuttuğunu da biliyorum. Bir şeyler duymuş olabilir, gerçi ailemde hiç kimse duymaması gereken şeyler hakkında ağzını açmaz.

Tam da tahmin gibi başını salladı. "Hayır."

"Sara benim için en önemli şey," diyorum ve Maggie hemen başını sallıyor. "O beni kurtardı Maggie, beni sürünerek çıkacağımı hiç düşünmediğim karanlık bir çukurdan geri getirdi. Ben onun gerçek babası değilim."

"Sen değil misin?" Şaşırmış gibi görünüyor ama başımı salladığımda ağzını tekrar kapatıyor.

"Hayır. Sara aileden biri, bu doğru ama ben onun babası değilim. Hiç böyle birlikte olmak istediğim bir kadın bulamadım, bir aile kurmak istediğim. Seninle tanışana kadar elbette, ama konu bu değil. Piç bir kız kardeşimiz vardı, bunu biliyor muydun? O öldü ve ailesinden herhangi birinin de artık buralarda olduğunu sanmıyorum. Hayatta yani."

Hikayeyi bitirmemi beklerken gözleri kocaman açılmış ve bana kilitlenmiş durumda. Bu çok zor. Kardeşlerime olanları anlatabilmem bile uzun zaman aldı ve inanılmaz derecede destekleyici olmalarına rağmen, Sara'nın hayatıma nasıl girdiğini tartışmak hala garip geliyordu.

"Yani o gerçekten senin kızın değil mi? Ama birbirinize çok benziyorsunuz."

"Babam sikini kendisi için yeni ve heyecan verici olan şeylere sokmayı severdi," diyorum ve omuzlarımdan büyük bir yük kalktığını hissediyorum. Sevdiğim kadınla olan geçmişimi itiraf etmek inanılmaz bir şey. "Freddy, Gavin ve ben piç kız kardeşimizi öğrendik. Adı Becky'ydi. Onunla konuşmaya ve bir bağlantı kurmaya çalıştım. Ailenin bizim için ne kadar önemli olduğunu bilirsiniz, sahip olduğunuzu düşündüğünüz aile olmasa bile. Her neyse, oraya çok geç gittim."

"Ne demek istiyorsun?" Sesi endişeyle gergin ve tatlı Maggie'min benim için korktuğunu biliyorum ama olan her şey geçmişte kaldı. Önemli olan geleceğimiz, ama oraya ulaşabilmemiz için her şeyi bilmesi gerekiyor.

"Biri onu öldürmüştü. Kim olduğunu bilmiyorum ve Sara orada beşikte bırakılmıştı. O kadar küçüktü ki, sadece bir bebektir ve sanki yeterince ağlarsa onu geri getirecekmiş gibi annesi için ılık atıyordu. Onu orada bırakamazdım. , değil mi?" Anlamak için yüzüne bakıyorum ve anladığımı görünce rahatlıyorum.

Burada yargılama yok, sevdiğim kadından değil.

"Başka ailesi yok mu?"

Başımı salladım. "İnanın bana, baktım. Becky yalnız biriydi ve arkadaşları ve tanıdıklarıyla tüm bağlarını koparmıştı. Sara'nın babasının kim olduğunu bilmiyorum ama muhtemelen ölmüş ya da hapiste olduğunu hissediyorum. Becky'nin annesi ölmüş ve hiç kardeşi yok."

"Yani onu buraya getirdiniz ve kendi çocuğunuz gibi mi yetiştiriyorsunuz?" Maggie'nin sesinde bir parça merak var. "O biliyor mu?"

"Tanrım, hayır." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökölüverdi. "Hayır Maggie, ona bunu söylemem. Bunu ona yapamam. Ben onun babasıyım. Annesi ol."

Şaşırmış görünüyor ve parmağındaki yüzüğe bakıyor. Bir an için kafasını sallayacağından ya da ılık atarak odadan kaçacağından korktum ama öyle olmadı. Tüm vücudu rahatlamış gibi görünüyor ve bana tekrar baktığında, onu uzun zamandır görmediğim kadar mutlu görünüyor.

"Seni seviyorum, Sean. Beni güvende tutuyorsun." Uzanıp elini enseme dolaştırıyor ve bana daha da yaklaşıyor. "Bana sor."

"Maggie, sevdiğim tek kadın, benimle evlenir misin?"

SEAN

TMüzik yükseliyor ve Maggie evin yan tarafında belirdiğinde gözlerimi kırpttırıyorum. Olivia onun yanında, onunla birlikte yürüyor, müstakbel eşimin güvendiğı en iyi arkadaşı atlatmasına yardım etmeye çalışıyor. Olivia'nın ağladığı çok açık ama Maggie bir melek gibi görünüyor.

Beyaz elbisesi arkasından dökölüyor ve bir elinde görkemli bir buket tutuyor, ama benim bakmadan duramadığım yüzü. Birbirimizle konuşurken her zaman olduğu gibi gözleri benimkilere kilitlenmiş. Dudakları bana bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi hafifçe aralanıyor ve sanki hayatı boyunca her gün tutuyormuş gibi yanıma gelip elimi tutuyor.

Olivia çiçeklerini alıyor ve sonra Maggie bana dönüyor, yüzünü benimkine doğru kaldırıyor. Herkesin onu izlediğini biliyorum ama o karşımdayken sanki dünyanın geri kalanı yok oluyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, yanağını hafifçe çizmek için uzanıyorum. Teni sıcacık, zevkten kızarmış ve sikimin smokinimin içinde sertleştğini hissediyorum.

"Başlayacağız," diyor rahip ama dönüp ona bakmaya zahmet etmiyorum. Şu anda başka hiç kimse umurumda değil. Maggie'yi istiyorum, kızımı istiyorum ve birlikte güzel bir aileye sahip olmak istiyorum. Sara, Clara'dan kurtuluyor ve Maggie'nin yanına geliyor.

Maggie uzanıp onun elini tuttuğunda nefesim boğazımda düğümleniyor. Sara onun bacağına yaslanmış, bana bakıyor.

Yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor ve o anda doğru şeyi yaptığımı anlıyorum.

Sara'yı Becky'nin evinde bulduğumda ve onu kendime aldığımda hissettiğim duyguyla aynıydı. Evet, kime ait olabileceğini araştırdım ama kalbimde onun benim olduğunu biliyordum. Maggie'de de aynısı oldu ve şimdi bu nihayet gerçekleşiyor.

"Seni seviyorum Maggie," diyorum yemin etme vakti geldiğinde. "Evime mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde hayat ve sevgi getirdin. Sen hayal edebileceğim en iyi eşsin ve benim daha iyi bir adam olmamı sağlıyorsun. Beni bütünleştiriyor, tamamlanmış hissettiriyor ve dizlerimin üzerine çöktürüyorsun."

Beni dinlerken gözleri yaşlarla parlıyor, sonra elimi sıkıyor, diğer eliyle de Olivia'nın elini tutmaya devam ediyor.

"Sean, beni kurtardın, bunu kastettiğinden emin olmasam da. Kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu, kendime ait bir aileye ihtiyacım olduğunu bilmiyordun ama bana bunu verdin. Beni kurtardın. Kendimi ölü hissettiğimin farkında bile değilken beni hayata döndürdün. Sen bana hayat verdin, sen bana kendini verdin ve sen bana Sara'yı verdin."

Kızım Maggie'ye sırtıyor ve kalbimin sıkıştığını hissediyorum. Onu bulduğumdan beri, onu güvende ve mutlu tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. Şimdi bunu yapıyorum, ona hak ettiği aileyi veriyorum ve şansım olsa hepsini tekrar yapardım.

Her gün Maggie ile evlenirdim. Onunla kendim için evlenirdim ve Sara için evlenirdim.

"Biz birbirimize aidiz," diye devam ediyor Maggie, sesi yumuşak. Gözlerindeki yaşların parıltısını görüyorum ve yanağından aşağı süzölmeye başlayan bir tanesini uzaklaştırmak için uzanıyorum. "Düşündüğömden çok daha fazla birbirimize aitiz. Birbirimize uyuyoruz ve ben bunca zaman nereye uyacağımı asla bulamayacağımı düşündüm."

Konuşmayı kesiyor ama yüzünü benimkine doğru eğmeye devam ediyor. Yüzükleri değiştirmemiz gerektiğini bilecek kadar çok düğünde bulundum. Bizi karı koca ilan ettikten sonra öpüşmek için rahipten izin almamız gerekiyor ama Maggie'nin yüzündeki ifade kalbime dokunuyor ve onu kendime çekip sertçe öpüyorum.

Sonunda geri çekildiğimde ona "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Sen her şeyimsin."

"Ben de," diyor Sara ve Maggie ile ben aynı anda dizlerimizin üzerine çöküyoruz. Üzerimizde şimdiye kadar giydiğimiz en güzel kıyafetlerin olması ikimiz için de önemli değil. Önemli olan tek şey bu, biziz.

"Sen de benim her şeyimsin," diyorum kızıma, başının önünü öperek. "Sen ve Maggie. Annen."

Sara bana bakarak, "Maggie benim dadım," diye düzeltiyor.

"Artık değil," diyor Maggie, sesi kalın. Çömelerek Sara'nın yüzündeki saç tellerini geriye doğru fırçalıyor. "Artık ben senin annenim küçük bücür, bu yüzden bol bol sarılmaya, kurabiye pişirmeye, masal okumaya ve yapmak istediğin diğer her şeye hazır olsan iyi edersin."

"Benim bir annem var!" Sara havaya zıplıyor ve minik bir yumrukla onu yumrukluyor. İnsanların bu manzara karşısında güldüğünü ve ağladığını biliyorum ama dünyamdaki en önemli iki insandan başka bir yere bakmıyorum. Benim için önemli olan tek şey onlar ve bir daha asla ikisinden de gözümü ayırmak istemediğimi fark ediyorum.

Maggie ayağa kalkıyor ve Sara'nın elini tutmak için uzanmadan önce parmaklarımızı birbirine bağlıyor. Kızımın yüzündeki sevgi ifadesini gördüğümde gözyaşlarıma hâkim olamıyorum. Bu kadar şanslı olduğuna inanamıyormuş gibi Maggie'ye bakıyor.

Anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum.

M A G G I E

"Y "Bana bir kardeşi olduğunu söylememiştin." Olivia bir yudum daha almadan önce şarap kadehinin üzerinden bana göz kırpmıyor. "Ve görünüşe göre harika bir şarap zevkleri varmış."

Clara kıkırdıyor. Üçümüz resepsiyondaki diğer insanlardan biraz duruyoruz. Biraz şarap içtim, başımı biraz döndürmeye yetecek kadar ve kendimi iyi hissediyorum. Aslında o kadar iyiyim ki, muhtemelen çok kaba olduğunu bilsem de Clara'nın midesi hakkında yorum yapmadan edemiyorum.

"Bebek mi pasta mı?" Karnını işaret ederek soruyorum. Cevabı bildiğimden ve bunun bir bebek olduğundan %99,9 eminim ve bana karnını ovuşturduğunda ciyaklıyorum.

"Bebek. *Bebekler*, aslında. İkiz kızlar."

"Vay anasını." Olivia kolumu tuttu ve güldü. "İkizler babadan mı yoksa anneden mi geçer, biliyor musun? Hamile kaldığını ve ikizlerin olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Bu harika olurdu." Dönüp kocama bakıyorum. Kardeşleriyle konuşuyor ama ben ona baktığımda bana dönüyor, sanki gözlerimi sırtında hissediyor. "Cidden, çocuklar, hayal edebiliyor musunuz? Sara abla olmayı çok isterdi."

Sean avludan bize doğru ilerlerken Olivia gülerek, "İçimden bir ses bunu denerken çok eğleneceğini söylüyor," diyor. İşte orada

Burada çok fazla insan yok, bunu seviyorum çünkü bu daha samimi hissettiriyor, ama Sean bana doğru yürürken hala yavaş hareket ediyor.

Onu çeviriyorum, ellerimi onunkilere uzatıyorum. Beni kendine çektiğinde sikinin karnıma bastırıldığını hissediyorum ve kıkırdayarak eğilip kulak memesini dişliyorum. "Bana gecenin geri kalanı için çoktan plan yapmışsın gibi geliyor," diye fısıldıyorum.

"Bu gece içine bir bebek koymayı mı kastediyorsun? Planımız bu. Ne dersin?" Konuşurken elini sırtımda gezdiriyor ve elbisemin üzerinden kıcımlı avuçluyor. Beni bu şekilde okşamasından utanmalıyım ama utanmıyorum. Gerçekten durmasını istemiyorum.

"Olivia Freddy'nin sevimli olduğunu düşünüyor," diye fısıldıyorum. "Sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

Kıkırdıyor ve beni eve çekebilmek için parmaklarını parmaklarımın arasından geçirecek kadar benden uzaklaşıyor. "Bunun benim sorunum olmadığını söylüyorum, sevgili karıcığım. Benim sorunum, kızımın küçük bir okul öncesi ordusunu öldürecek kadar pasta yedikten sonra bir çim sandalyede sızmış olması ve ayrıca seni odaya götürüp anlamsızca becermek istediğim gerçeği."

Gülüyorum ve yanına sokuluyorum, biz birlikteyken dünyanın geri kalanının yokmuş gibi görünmesinin tadını çıkarıyorum. Başka birinin bizi izliyor olması benim için önemli değil. Sadece onunla olmak istiyorum.

Yarın işler değişecek. Sara ile birlikteyken farklı bir rolüm olacak ama bu şu anda endişelenmem gereken bir şey değil.

"Oh, büyük haber," diyor Sean, kapıyı benim için açık tutarak. Kolundan kurtulup eğiliyorum ve sonra tekrar elini tutmak için dönüyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum ama her zaman sakinle övünmene gerek var mı?" Ona sırtıarak takılıyorum ve o da bana sırtınca midem bulanıyor.

"O şey hakkında övüneceğim," diyor, sesi hırıltılı. "Sana çılgılık atılabileceğimi biliyorum."

Midem sıkışıyor ve şu anda onun kemiklerinin üzerine atlamamak için gerçekten konsantre olmak zorundayım.

"Ama size söylemek istediğim bu değildi. Bu ay içinde herkes gelecek. Bonanno'lar ve aileleri, Accardi'ler ve aileleri."

"Ne? Neden?" Kendime engel olamayarak kaşlarımı çatıyorum.

"Düğünü kaçırdılar." Neden buraya gelmek istedikleri çok açıkmiş gibi omuz silkiyor. "Seni görmek istiyorlar. Seninle tanışmak."

"Ama onlar aileden değil," diye . Şu anda neden tartışmacı hissettiğimden emin değilim ama öyleyim.

Sean gülüyor. "Kan bağımız yok," diye katılıyor, "ama onlar aileden. Bence harika vakit geçireceksin. Sadece bunun yaklaştığını haber vermek istedim."

"Ama şimdi değil," diye belirtiyorum, "çünkü şu anda yapmak istediğim başka bir şey var."

"Oh, karıcığım, aklımı okudun." Dudakları dudaklarımda ve sonra beni yukarı taşıırken kollarındayım. Eninde sonunda partimize geri dönmek zorunda kalacağımızı ve Sara'yı yatağa taşımamız gerekeceğini biliyorum ama şimdi değil.

Şu anda Sean'a aitim.

T Okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Freddy'nin kaçırmayın! [Buradan](#) edinebilir ve ilk bölümün tadını çıkarabilirsiniz:

Bir elimde bir poşet kurabiye, diğerinde dumanı tüten bir kahve sürahiyle aceleyle caddeyi geçip veznedar olarak çalıştığım bankaya giriyorum. Dışarısı serin ve montumu giymeliydim ama nedense sokağın aşağısındaki kafeye kadar olan hızlı yolculuğu montsuz da yapabileceğimi düşündüm. Kahve dükkanındayken sorun olmadı, çünkü içerisi dumanı tüten bir sıcaktı ve inanılmaz derecede kalabalıktı, ama şimdi donuyorum ve kendime bir fincan kahve doldurmak için sabırsızlanıyorum.

"Aldın mı?" Diana bankaya doğru dikkatlice ilerlerken beni izliyor. Beni bankadan ayıran küçük yarım kapıyı açtı.

Lobinin geri kalanından çalıştığımız yere bakıyor ve nihayet yiyecek ve kahveyi tezgâha koyduğumda bana sırtıyor. "Isıtmamız olmadığında şirketin şubeyi kapatmaya istekli olacağını düşünürdünüz, değil mi?"

Başımı salladım. "Ya da en azından bir acil durum ekibinin gelip , ama burada donarak ölmemiz konusunda pek endişeli görünmüyorlar." Bu sabah bankayı açtığımızdan beri ısıtmamız ve şube müdürü ve finansal hizmet temsilcilerinin hepsinin ofislerinde küçük ısıtıcılar olsa da, burada vezne hattında şansımız yok.

Biri kapıyı her açtığında, serin bir hava bize doğru geri dönüyor. Diana'nın bana uzattığı kahve fincanını aldığımda donuyorum ve ellerim gerçekten biraz yanıyor. "Teşekkürler," diyorum ve fincanını şerefe kaldırmam için yukarı kaldırıyor.

"Teşekkür ," diyor. "Burada donarak ölmememiz için gereken buysa, gün boyunca sırayla alacağız."

"Bir dahaki sefere kafeinsiz olsun," diye öneriyorum. "Cora öğle yemeğinden döndükten sonra içmemize yardım etse bile bu bizi çıldırtacak."

Diana kabul ediyor ve ikimiz kahve ve kurabiyelerimizi alıp veznelerimize geri dönüyoruz. Dışarıdaki hava o kadar iğrenç ki bugün pek meşgul olmadık ama biz kapanmadan önce havanın düzeleceğinden hiç şüphem yok. Kar yağmayacak ama Meksika Körfezi'nden garip bir soğuk hava dalgası geliyor ve garip hava insanlara garip şeyler yaptırıyor.

Kapı açılıyor ve içeriye bir adam giriyor, ama ben ona bakmıyorum bile, çünkü dikkatimi daha çok rüzgârın kapının yanındaki küçük çöp kutusunu devirmesine veriyorum. "Anladım," diye mırıldanıyorum Diana'ya, kahvemden bir yudum daha aldıktan sonra küçük vezne kapısından çıkıp çöprü almaya gidiyorum.

Adamın yanından geçerken kaba bir şekilde omzuyla bana çarpıyor. Gözlerimi devirerek ona bakıyorum ve ancak o zaman kalçasındaki gümüş parıltısını görüyorum. En iyi arkadaşım Maggie ile takıldım,

ve kocası Sean, o gümüş parıltının ne olduğunu bilecek kadar. Marleno kardeşlerin üçünü de bellerinde silahlarla gördüm ve bu adamın silah taşıdığından hiç şüphem yok.

Hâlâ silahı fark etmemiş olan Diana'ya doğru kendinden emin bir şekilde yürür ve ona bir kâğıt parçası uzatır.

Böyle bir şey .

Dönüp arkamdaki üç ofise bakıyorum, neler olup bittiğini fark eden başka biri var mı diye. Kimse dikkatini vermiyor. Hepsi telefonda ya da ısıtılmış ofislerinin konforunda müşterilerle konuşmakla o kadar meşguller ki, vezne sırasındaki adamın elinin belindeki silahta olduğu gerçeğine dikkat etmiyorlar.

Bizi soyacak.

Diana'nın yüzüne bir kez bakınca ne düşündüğümü anladım. Solgun ve dudakları birbirine o kadar sıkı kenetlenmiş ki tek bir çizgi oluşturuyorlar. Çekmecesini açarken elleri biraz titriyor ve bunun az önce içtiği kafeinden kaynaklanmadığını biliyorum. Korkudan ödü patlıyor.

Ben de öyle.

Bir şeyler yapmalıyım. Birini aramalıyım. Bu düşünce aklımdan geçiyor ve telefonumu bulmak için ceplerimi yokluyorum. *Kahretsin.* Kahve almak için bankadan çıkarken çıkarmıştım, böylece cüzdanım için bolca yerim olacaktı. Veznede olmalı ve bizi soyan adamın yanından geçmeden ona ulaşmamın imkânı yok.

Bankada ilk çalışmaya başladığımda eğitimde soygunların ne kadar hızlı gerçekleştiğini öğrendik. Ayrıca bize parayı alan kişiyi asla durdurmaya çalışmamamız gerektiği çünkü bunun durumu tırmandıracağı ve daha tehlikeli hale getireceği söylendi. Tek yapmamız gereken o pisliğe parayı vermek, gidene kadar beklemek, sonra kapıları kilitlemek ve panik düğmesine basmaktır.

Ama hala kızgınlım ve elimde olsa hemen şimdi polisi arayabilirdim.

Diana'nın gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor ve başını hafifçe sallayışını izliyorum. Adama para dolu bir çanta uzatıyor ve adam dönüyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Polisleri arayacak mıydın?" Sesi alçak ve tehlikeli, sanki boğazı jiletlerle dolu. Her kelimeyi kesiyor, keskin kenarlar vererek irkilmeme neden oluyorlar. "Arayacaktın, değil mi? Aptal sürtük." Ben cevap veremedim mesafeyi kapatıyor, kolumu kabaca kavlıyor ve hafifçe sallıyor. "Bana bak."

Yapıyorum, sonra hemen keşke yapmasaydım diyorum. Gözleri acımasız ve sert, sıcak bir yaz gününde okyanus gibi parlıyor, sadece bakışlarında rahatlama yok. Bu adam beni korkutuyor ve bu sadece bizi soyduğu için değil. Önüne çıkan herkesi seve seve öldüreceğinden hiç şüphem yok.

Benim gibi. Şu anda.

"Dilini kedi mi yuttu?" Elleri çenemde, parmakları ağzımı açıyor ve ben öğürerek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Gitmeme izin vermek yerine gülüyor, sonra da beni kapıya doğru sürüklüyor. "Sen benim sigortam olacaksın," diye mırıldanıyor bana, sonra da bankadaki herkesin duyabileceği şekilde sesini yükseltiyor. "Polisi ararsan onu burada, kaldırımında vururum, anladın mı?"

Diana'nın yüzü hala solgun ve kadar hareketsiz ki sanki taştan yapılmış gibi görünüyor. Ofislerden birinden bir hareket geliyor ama dönüp baktığımda banka müdürünün yerine oturduğunu görüyorum. Ne yapmayı düşündüğünü bilmiyorum ama aklındaki kahramanca düşünceler çabucak paramparça oldu.

"Benimle geliyorsun, kızım." Adam kulağıma ağır ağır nefes alıyor ve ben ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama çok güçlü, kalın parmakları beni peşinden sürüklerken koluma sertçe giriyor. Ayaklarımın üzerinde durmakta zorlanıyorum ama dışarıdan gelen dondurucu hava yüzüme çarptığında nefes nefese kalarak onun arkasında tökezliyorum.

"Lütfen," diyorum, sonunda sesimi bulabiliyorum. "Lütfen, bana bunu yapamazsınız. Beni bu şekilde alamazsın! Bitleri çağırmayacağım, tamam mı? Sana söz veriyorum, böyle aptalca bir şey yapmayacağım!"

Ne dediğimi bilmiyorum, sadece ben konuştuğunda o kaldırımda benimle ne yapacağından tam olarak emin değilmiş gibi duraksıyor. Onunla arabasına binmek istemiyorum. Beni başka bir yere götürmesine izin vermek istemiyorum, çünkü o zaman beni öldüreceğinden emin oluyorum.

"Yapmayacağını biliyorum Olivia." Adam benim adımı kullanıyor ve beni aldığından beri ilk kez ona gerçekten bakıyorum. Omuzlarına dökülen ve onu sokaktan gelmiş gibi gösteren uzun saçlarını görmezden geliyorum. Gözlerine daha önce baktığımdan daha derin bakıyorum ve orada gördüğüm şey karşısında şok oluyorum.

"Lanet olsun," diyorum, kelimeler dudaklarımdan duman gibi çıkıyor. "Adrian."

"Bingo." Sırtıttığında eskiden sahip olduğu bembeyaz hatırlıyorum. Eski nişanlım her zaman tehlikeli bir adam olmuştur. Her zaman istediğini, istediği zaman elde etti ve ondan ve bana yapmak istediklerinden öylece uzaklaşabileceğimi düşünmemem gerektiğini bilmeliydim.

"Ne istiyorsun?" Konuşurken sesim titrese de kelimeleri sormayı başarıyorum. Korktuğumu bildiğinden eminim ama bundan zevk almasını istemiyorum. En azından güçlü görünmeye çalışmalıyım.

"Sen. Daha önce olduğu gibi. Her zamanki gibi. Ve para." Çantayı kaldırıyor ve hafifçe sallıyor. Etrafımızda insanlar kaldırımda aceleyle yürüyor, ama yüzleri yere dönük, paltoları vücutlarını sıkıca sarmış. Kimse bize dikkat etmiyor. Kimsenin umurunda değiliz.

Bir şeyler yapmak zorundayım. Döndüğümde Diana'nın banka kapısında durduğunu görüyorum. Bir elini cama dayamış, gözleri dehşetle açılmış. Artık beni kimin tuttuğunu bildiğime göre, beni öldürmeyeceğini de biliyorum. Adrian bir katil değil. Ya da en azından daha önce değildi.

"Freddy'yi ara!" Diana'ya bağırarak söyledim. "Freddy Marleno'yu ara!"

Adrian gülüyor ve beni bankadan uzaklaştırıyor. "Fred- dy'nin kim olduğunu biliyorum ve onun icabına bakacağımı sana garanti edebilirim Olivia. Uzun zamandır seni arıyordum."

Ama yanılıyor. Bundan eminim. Freddy'nin buna izin vermesine imkan yok. Benim için gelecek, bunu biliyorum. Gelmek zorunda, yoksa boku yerim.

M

Freddy'nin hikayesini [buradan okuduğunuzdan >>](#)
emin olun [Haber bültenime](#) kaydolun, böylece
iletişimde kalabiliriz!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitalarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

